

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

220

ΓΕΟΡΓΙΟΥ ΓΕΜΙΣΤΟΥ
τῆ καὶ
ΠΛΗΘΩΝΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΑ Β

GEORGII GEMISTI
PLETHONIS

DE IIS
QUAE POST PUGNAM
MANTINENSEM APVD GRAECOS
GESTA SVNT

LIBRI II

NVNC PRIMVM SEORSIM EDITI
ET NOTIS ILLVSTRATI

AB
HENRICO GODOFREDO
REICHARDO

*A. M. Scholae Prov. Grimmensis
Collega IV. et Cantore.*

L I P S I A E
APVD CHRIST. GOTTL. HILSCHER
MDCCLXX

1611 D 79 1001 172

OCT 19 1879

DEPARTMENT

OF THE

UNIVERSITY

OF

OXFORD

ILLVSTRISSIMO DOMINO

DOMINO

HANS GOTTHELF

A GLOBIG

SENATVS SACRI DRESDENSIS

PRAESIDI ETC.

PERILLVSTRI DOMINO
DOMINO
P E T R O
LIBERO BARONI
AB HOHENTHAL
EIVSDEM SENATVS PRAESIDE
VICARIO ETC.

INDVLGENTISSIMI
DOMINI

Non ausus fuissē **ILLV-**
STRISSIMO NOMINI
VESTRO has minutias consecrare,
nisi et gratus meus erga beneficia
VESTRA animus mihi prima qua-

que occasione fuisset demonstrandus,
et omnes homines edocendi, VOS
eos esse, qui in tantis rerum maxi-
marum curis, tamen neque hos ne-
gligatis, qui minutias tradunt, hoc
est, ea, sine quibus maiora disci non
possunt, Graeca et Latina. Quae,
si vsquam, profecto in schola pro-
uinciali Grimmensi, fidelissime ado-
lescentibus instillantur, ad quam me
nuper indefessa VESTRA pro
scholae

ſcholae huius ſalute cura, et inſignis
in me, per alios VOBIS commen-
datum, clementia, vocauerunt. Ita-
que ſerena fronte accipite, precor,
hunc libellum, interpretem eius pie-
tatis, qua VOS ego proſequor, et
votorum ardentium, quae pro VE-
STRA ipſorum, et VESTRO-
RVM ſalute, a qua ſalus bonarum
litterarum in Saxonia pendet, quoti-
die ad Deum Optimum Maximum

facio, et gratiam illam, qua me ad-
huc ornastis, conseruate mihi quam
diutissime,

NOMINVM VESTRORVM
INDVLGENTISSIMORVM

deuoto clienti

Henrico Godofredo Reichardo.

PRAEFATIO.

Quod facere vulgo solent scriptores omnes, editores atque interpretes maxime, vt vniuersum in edendis libris suis consilium lectoribus in fronte statim librorum exponant, et, quid maxime in iis spectarint, indicent, id etiam mihi, Gemisti Plethonis opusculum hoc nunc primum separatim edenti, faciendum esse video, ne forte, non satis exposito consilio meo, iniqua censorum iudicia experiar. Ante decem et plures annos, cum adolescens in lyceo patrio Schleizensi, in Variscis, scriptorum Graecorum et Latinorum notitiam aliquam comparare mihi conarer, memini me inter alia incidere in Herodotum Camerarianum, eique adiunctos hos Gemisti Plethonis libros, de rebus gestis Graecorum post pugnam Mantinensem. Capit animum statim mira facilitas Graeci

PRAEFATIO.

sermonis, et narrationum ipsarum cum varietas insignis, tum etiam iucunditas plane amabilis, ut paullo curiosius inquirerem, exstaretne libelli huius separata aliqua editio, nec ne? Reperiebam, nullam esse. Itaque optabam, ut aliquis vir doctus eam rem susciperet, imo, si forte nemo illum laborem satis dignum se putasset, fieri putabam posse, ut ipse ad eum ingrediendum suo tempore animum adicerem. Sed cum paullo post delatus essem in academiam Lipsiensem, ubi aliis rebus, aliis studiis (ut sit) inuigilandum erat, non abiici quidem penitus illud consilium, sed remissius tamen in prosequendo agere coepi. Interim legebam subinde et relegebam libellum, ut familiarior mihi terendo redderem, expeditiusque, si quid forte ad illustrandum eum reperissem, notare mihi possem. Ante biennium demum, cum aliquid otii, quantum ad hanc rem peragendam necessarium erat, nactus essem, serio de ea cogitare

PRAEFATIO.

tare coepi. Videbam enim, quamuis non deessent libelli Graeci, iuuentutis scholasticae vsibus accommodati, vnde facultatem eius linguae parare sibi possent, qui etiam magno eius commodo manibus eorum adhuc versati essent, tamen *primum* non adeo multos esse, vt de nimia copia querendum sit. Nam si a *Chrestomathia Gesneriana*, ab *Xenophontis* quibusdam *Opusculis Ernestianis et Bachianis*, *Plutarcho de audiendis poetis Krebsiano*, *Palaephato et Aeschine Fischeriano*, et aliis nonnullis, qui sunt in hoc genere praestantissimi, discesseris, nullos fere repereris ad istum vsum idoneos. Hi vero etiam ipsi, quos dixi, breui tempore ab adolescentibus pertractari et absolui possunt. Deinde omnes hi libelli maximam partem sunt argumenti philosophici, certe dogmatici, nec, nisi obiter ab auctoribus insperfas, narrationes continent; historici autem generis, qui perpetuo quodam orationis filo alicuius aetatis res memora-

PRAEFATIO.

morabiles enarraret, nullus adhuc, quantum sciam, in gratiam tironum, editus fuit. Itaque ut partim variandi copiam haberent scholarum magistri, partim exemplum generis scribendi historici non contemnendum extaret pro tironibus, commodissimum, existimabam fore, si hos Gemisti Plethonis Ἑλληνικῶν libros edidissem. Qui quidem scriptor mihi tanto aptior huic esse instituto videbatur, quod, ut ipse titulus fert, pleraque sua e Diodoro Siculo et Plutarcho hausit, immo saepe ad verbum descripsit, quos auctores iuvenes in scholis raro vident, nedum, ut legendorum et accuratius cognoscendorum facultatem nanciscantur. Accedebat ad haec auctoritas S. V. *Ernesti*, patroni ac praeceptoris optimi, iudicis in talibus rebus, si quis alius, idonei, qui non modo me, ut speciminis causa aliquid ex hoc genere litterarum ederem, adhortatus ante fuerat, verum etiam, cum ei meum de Gemisto consilium aperuissem, id maxime probabat.

Itaque

PRAEFATIO.

Itaque accingebar iam ad laborem ipsum, eiusque subsidia magno studio circumspiciebam. Sciebam, a codicibus semper recensendi initium faciendum esse, si quis operae pretium in edendo facere vellet; et quanquam Gemistus erat scriptor recentior, tamen ea res nihil huc videbatur mihi pertinere, propterea, quod hic scriptor, etsi saeculo demum XV, tamen ante repertam artem chalcographicam vixisset. Iam legeram apud Montefalconium, Bibl. Biblioth. in Bibliotheca Monachienfi et Vindobonensi esse *Excerpta Gemisti ex Diodoro Siculo, Plutarcho, et Appiano*, quae haud dubie, ratus, esse illa ipsa ἑλληνικά, petebam ab Ill. Oeffelio, Serenissimo, Bauariae Electori à Consiliis et Bibliothecae Praefecto, ut mihi codicis eius copiam faceret. Quod cum ille pro insigni humanitate sua et in litteras favore, mihi, quantumvis ignoto, benigne concessisset, misissetque codicem, vidi, deceptum me fuisse *Exceptorum Dio-*

PRAEFATIO.

Diodori nomine, et istud volumen, praeter alia minuta Gemisti, totum paene Diodori Librum II, ad verbum descriptum (non XV et XVI, e quibus Ἑλληνικά hausta sunt) continere, adeoque me adiuuare non posse. Ad Vindobonensia autem adyta mihi penetrare non licuit. Itaque destitutus a codicibus, cogebam confugere ad versiones Gemisti latinas. Fabricius Bibliothecae Graecae, Vol. X. p. 741. et Vol. VI. p. 684. duas commemorat, alteram M. *Antonii Antimachi*, editam Basil. 1540. 4to. alteram *Zach. Orthi*, Professoris Gryphiswaldensis, Rostochii, 1575. 8vo. Hanc, Orthianam, quamvis omni diligentia adhibita, videre, nedum conferre, nondum licuit. Illam autem, Antimachianam, cum diu frustra quaesuissem, benevolentissime tandem e bibliotheca Scholae Cygneensis instructissima, mecum communicavit S. R. Wellerus, Antistes Sacrorum in ea vrbe grauissimus. Quam, cum e subscriptione praefationis Antimachi

PRAEFATIO.

timachi cognouissem, quadraginta ad minimum annis ante, quam prodiit, adeoque haud dubie e MSto codice confectam esse, (nam prima opusculi editio Graeca apud Aldum, demum a. 1503. prodiit) credebam me in iis locis, vbi forte haesissem, non parum adiuturam esse. Sed magnopere ea in re mea me fefellit opinio. Nam, etsi iste homo in praefatione valde iactat diligentiam suam, et in Graecis latine reddendis fidem, nec leuem latinitatis scientiam videtur prodere, si solam versionem legas, tamen, si Graeca conferantur, apparent, eum vel ignarissimum Graecae linguae, vel negligentissimum in interpretando fuisse. Nunc enim verba singula et integras periodos omittit, nunc alias intrudit, nunc adeo absurde Graeca reddit, vt vel tironem pudeat reddidisse. Exemplis aliquot iuuat rem illustrare, ne iniuriam bono viro facere velle videar. -- L. I. c. 20. Ταμίσκον αὐτῶν ἔγαπέμπει, h. e. *Tamisum, unum e medio suo, mittunt,*

PRAEFATIO.

mittunt, ita reddidit: Quaestorem unum mittunt. C. 27. matrem Dionysii, Doridem, fecit Doricam, tanquam fuisset e Doria oriunda. C. 29. τὸν νεκρὸν ἀχρὶ πρὸς τὸν τάφον πρῆπέμψεν, i. e. cadauer ad sepulchrum comitatus est, vertit: cadauer usque ad sepulturam praemisit. C. 33. τὴν γυναῖκα, τὴν δ' αὐτὴν ἀδελφὴν, h. e. uxorem, eandemque sororem, reddidit: uxorem cum sorore. C. 41. ὁ δ' ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τὸ λοιπὸν τῆ βίᾳ ταπεινὰ πράττων διατέλει, i. e. cum eo venisset, reliquam vitam humiliter transegit, vertit sic: eo profectus, reliquum vitae humiliter agens interiiit. C. 47. ὁ δὲ πείθει Συρακυσίους πέμψαντας πρεσβείαν δεῖσθαι τῆς μητροπόλεως, ἐπιμεληθῆναι, h. e. persuadet Syracusanis ut missa legatione, rogarent metropolin, velit ipsorum curam habere, interpretatus est sic: persuadet -- ut Corinthum legationem mittant, metropolique indigere affirmant. L. II. c. 16. ἔξειν καλῶς i. e. recte se habiturum esse, vertit: usu venire. C. 17. ἀνέσωσάν τε τὴν

PRAEFATIO.

τὴν πατρίδα, reddidit: *eam recuperauerant.* --

Plura piget adscribere; nam vel ex his factis, opinor, apparebit, tam negligenter factam versionem vicariam codicum esse, ut omnino usum criticum in edendo habere non posset. Nam si vel maxime in aliquo loco dubio interpretes ab editis dissentiat, tamen, cum in aliis locis, non ambiguis, tam turpiter errasse deprehenditur, etiam in illis alteris eum idem fecisse merito suspicaris, adeoque dissensus eius nullius fere momenti est. Sed satis de Antimacho. Dicitur etiam *Saliatus* quidam, Francogallus, Gemisti Plethonis Ἑλληνικά in linguam Franciam vertisse, eaque versionem historiae Herodoti, ab ipso pariter confectae, adiunctam edidisse; *) sed eam nusquam reperire mihi licuit.

Resta-

*) Eius rei auctor est Langletus du Fresnoy in *der Einleitung zur Erlernung der Historie*, II. Th. p. 368. et 374. (ed. Germ. 1752. 8vo.) Qua occasione non possum non indicare insignem huius viri alias doctissimi errorem, quem in ipso illo loco, commisit, ubi Gemisti libros Ἑλληνικῶν commendat. Dicit enim, hos libros legendos esse ad explendam lacunam Diodori Siculi, *cuius libri XIV. et XV. in quibus istius temporis res narravit, deperditi sunt.* Quos tamen libros, constat inter omnes, adhuc super-

**

esse;

PRAEFATIO.

Restabant iam editiones, cum ipsius Gemisti, tum Diodori Siculi, et Plutarchi, (vnde illa sua petiit) quae me in edendo adiuuare possent. Editi autem sunt hi Plethonis libelli *græce* omnino bis, primum apud Aldum Venetiis, 1503. fol. deinde a Camerario, Basiliae, 1540. fol. quae editio repetita est ibidem 1557. fol. ne verbo quidem mutato. Soli quidem nunquam comparuerunt, sed vtrobique ad calcem aliorum scriptorum, tanquam appendicis loco adiecti sunt. Aldus eos cum Xenophontis Ἑλληνικῶν, Herodiani Historiis, et Scholiasta Thucydidis, (sine textu); Camerarius cum Herodoto, vno volumine comprehendit. Vnde etiam factum puto, (quod initio mirabar), vt neuter in praefatione, (Aldus enim
graecam

esse; iisque ipsis magno cum fructu ad emendanda et supplenda Gemisti Ἑλληνικὰ vsus sum. Sed tanta est Gallo-Francorum in rebus historicis negligentia, vt paene nihil, nisi citato teste, ipsis credi tuto possit. Interim interpretis Germanici erat, istum errorem vel corrigere, vel certe in notula quadam de eo admonere. Neutrum vero ille fecit, videturque adeo aequè, ac Langletus, nesciisse, qui libri Diodori Siculi perierint, qui supersint.

PRAEFATIO.

graecam praefixit, Camerarius latinam, qua Herodotum aduersus criminationes Plutarchi defendit) de iis verbum vllum dixerit. Igitur neque illud constat, e quo codice Aldus *ελληνικά* illa petierit. Camera-rium quidem non e codice, sed ex Aldina editione petiisse, adeoque duas illas editio-nes non nisi vnam valere, conspectus ipse, et instituta bis collatio diligentissima, me docuit. Non enim modo vitia typographi-ca Aldinae plurima retinuit, sed etiam no-uis auxit. Quod denique ad Plutarchum ac Diodorum attinet, ab his sane omnium maxime adiutus sum, eorumque ope lo-
ca quaedam recte arbitror me restituisse. Tam paucis igitur instructus praesidiis, ipsum laborem ingressus sum, ac totam rem sic agere coepi. Ante omnia textum ipsum ad editionem Aldinam, (cuius mihi e biblio-
theca sua copiam cel. *Fischerus* benigne fecit) quam potui, diligenter et accurate recensui, librosque in capita, eaque parua, ne sectionibus minoribus opus esset, distin-
xi. Deinde loca, de quibus mihi aliquid monendum videbatur, notis instruxi, qua-
rum

PRAEFATIO.

rum tria genera sunt. Primum est *criticum*, quibus vel varietatem lectionis e Diodoro ac Plutarcho notavi, vel coniecturis (quid enim aliud mihi restabat?) loca corrupta et suspecta emendare studui, ea tamen modestia, ut in textu ipso Aldino, nisi ubi manifesta essent operarum vitia, nihil mutarem, imo ne ibi quidem, ubi ista sustuli, id sine admonitione in notis facerem. In citando Diodoro secutus sum editionem Stephanianam, quoniam eius paginae servatae sunt in omnibus editionibus sequentibus; in Plutarcho Basileensem Graecam, apud Frobenium, 1560. fol. valde quidem vitiosam; sed alia tum in promptu non erat. Alterum genus notarum est *grammaticum*, quo cum singula verba, tum modus loquendi ex usu scriptorum partim explicare, partim illustrare conatus sum. Tertium denique *res ipsas*, h. e. historiam spectat, a Gemisto in his libris traditam, ubi vel praetermissa ab eo ex aliis supplere, vel aliter ab aliis narrata adiungere, vel denique causas factorum commemorare tentavi. In singulis locis quomodo consilio meo
satis

PRAEFATIO.

fatis fecerim, non meum est iudicare, sed legentium. Denique etiam indiculum Graecum addidi verborum, non omnium, sed praecipuorum ac difficiliorum, de quibus in notis operae pretium non visum erat, multa dicere. Vnde etiam eas modo vocis cuiusque notiones ibi apposui, quas in illo loco habet, qui adscriptus est, reliquas omisi.

Constitutum quoque erat initio, de ipso Gemisto Plethone, eius vita et libris reliquis aliquid hoc loco dicere; sed id consilium postea, tribus maxime de causis, abiectum est. *Primum* enim fines praefationis ea res excessura fuisset, quae per se iam satis longa est. *Deinde* ad hunc libellum intelligendum nihil confert, scire, quis Gemistus fuerit, quae praeter hoc opusculum scripserit, aut, quae bella cum Philosophis aetatis suae Byzantinis gesserit. *Denique*, qui tamen voluerint ista scire, facili negotio petent e *Leonis Allatii Diatriba de Georgiis*, quae integra inserta est *Bibliothecae Graecae Fabricianae*, Volumini X, p. 739-58. §. LV. et seqq. vbi eius fata, libri, et cum

PRAEFATIO.

aliis Byzantinis scriptoribus controuersiae, satis copiose narrantur.

Haec habui, quae de mea opusculi Plethoniani editione dicerem. Quod si viris doctis et Graecarum litterarum peritis meae opera probauerit, non tam mea causa laetabor, quam iuuentutis studiosae, cui metum demum credam aliquid commodi qualicunque labore meo attulisse, cum illi viri suis eum suffragiis ornauerint. Atque is fortasse stimulus erit ad maiora aliquando, si Deus dederit, suscipienda. Sin illud forte quibusdam displicuerit, quod in notis grammaticis, multa nouis exemplis illustraui, quae ab aliis iam dudum occupata sunt, ii primum hoc sciant, me non viris doctis scripsisse, sed tironibus, quibus eadem res decies inculcanda, atque interdum ne tum quidem satis inculcata est. Deinde meum facere liceat cel. D'Oruillii de exemplorum in criticis copia iudicium, quod in eius ad Charitonem Commentario, p. 421. reperi: *Nec mihi sit fraudi, paucula haec adiecisse.* (attulerat is ibi noua quaedam exempla ad formulam Graecis scriptoribus valde familiarum;

PRAEFATIO.

liarem; καλὸν ἐπιτάφιον.) Fruantur suo supercilio et paedagogico genio, qui ceteris vitio vertunt, si formulam hanc vel illam, ab alio illustratam, denuo noua et ampliori luce, perfundant. Nam utilis quoque exemplorum copia, et sub alia forma diuersis locis eadem doceri. Neque enim omnes legimus omnia, nedum, ut meminerimus. Non tamen plagiariorum causam ullo egerim modo; nec ineptorum hominum, qui notissima exemplis multis sine necessitate inculcare satagunt. Tamen in istam partem peccari malim, quam eorum institutum sequi, qui suas emendatiunculas proponunt sine vlla adstructione. Quem si laborem, sane necessarium, subire vellent, egregie saepe sibi aquam haerere sentirent, atque experirentur, ea, quae visa fuerant indubitata, ne Graeca quidem vel Latina esse.

Caeterum aequos lectores rogo, ut ne errores typographi, quos in hunc libellum non paucos irrepsisse deprehendi, negligentiae cuidam meae, tribuere, sed absentiae condonare velint. Scripsi. Grimmae, postrid. Id. Sept. MDCCLXIX. ipso natali scholae prouincialis, cui Deus fauere pergat!

CONTENTA
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
GEMISTI PLETHONIS
PRAECIPVA

Libri I.

- I. De rebus Aegypti, tempore Artaxerxis Mnemonis. Cap. 1 - 7.
- II. De rebus Graecis, maxime Philippi Macedonis. Cap. 8 - 15.
- III. De rebus in Sicilia gestis, tempore Dionysiorum, vsque ad restitutam a Timoleonte libertatem. Cap. 16 - 49.

Libri II.

- I. De bello sacro, seu Phocensi. Cap. 1 - 8.
- II. De rebus Aegypti tempore Artaxerxis Ochi, Cap. 9 - 12.
- III. De finito bello sacro, per Philippum Macedonem, huiusque caeteris rebus gestis, vsque ad eius interitum. Cap. 13 - 24.

ΓΕΟΡ-

ΓΕОРΓΙΟΥ ΓΕΜΙΣΤΟΥ
τῷ καὶ Πλήθωνος ἐκ τῶν Διοδώρου
καὶ Πλατάρχου, περὶ τῶν μετὰ τὴν ἐν Μαντι-
νεΐα μάχην ἐν κεφαλαίοις διάληψις.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μετὰ τὴν ἐν Μαντινεΐα μάχην, ἐν ἣ Ἐπα-
μινώνδας, α) ὁ Θηβαῖος βοιωταρχῶν
τε β) καὶ τὴν μάχην ἐκείνην ἐστρατηγη-
κῶς ἐτελεύτησεν, οἱ μὲν Ἕλληνες κεκακωμένοι
τῷ μήκει τῶν πολέμων, εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους
συν-

α) Ἐπαμινώνδας] Interitum viri in praelio copiose narrat Diodorus Siculus L. XV. p. 503. ed. Steph. et Corn. Nepos Epam. c. 9.

β) βοιωταρχῶν τε] Non capiendam *historice*, i. e. ut indicet Epaminondam eo tempore exercitum duxisse, [id enim indicatur verbis statim sequentibus;

Α

καὶ

συνέθεντο, συμπερικαμβάνοντες ταῖς κοιναῖς
ὁμολογίαις καὶ Μεσσήνην. Λακεδαιμόνιοι *c)* δὲ
ἐκ ἀνασχόμενοι καὶ πρὸς Μεσσηνίαις εἰρήνην συν-
δέσθαι, ταύτης γε ἔμετέσχον τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ
μόνοι δὲ Ἑλλήνων ἔκσπονδοὶ ἐλείφθησαν. Μετὰ
δε

καὶ τὴν μάχην ἐκείνην ἐστρατηγηκώς, adeoque oriretur tau-
tologia vitiosissima,] sed est verbum ea de re pro-
prium. Erat apud Thebanos magistratus annuus,
vndecim virorum, quos illi *βοιωτάρχαι*, f. *βοιωταρχῶν-
ται* vocabant, Corn. Nepos, Epam. c. 7. *praetores*
appellat. Alii duodecim faciunt, vt Liuius, L. 42,
c. 43. sed Scholiastes Thucydidis ad initium L. 2. di-
ferte de iis: ἦσαν γὰρ δι πάντες ἑνδεκα. Sed tamen et-
iam hos numeros arbitror conciliari posse, si tempo-
rum diuersitas consideretur. Scholiastes de anti-
quioribus; Liuius de recentioribus loquitur, quibus
iam Romanis aditus in Graeciam erat patefactus,
vbi iam per totam regionem magnae rerump. muta-
tiones exortae fuerant.

c) Λακεδαιμόνιοι δὲ] Caussa erat inueteratum eo-
rum aduersus Messenios odium, ne tribus quidem
bellis longissimis et periculosis expiatum, quo-
rum in postremo etiam Messenios excisa ipsorum
vrbe, tota Graecia eiecerant. Iam, quum Thebani,
auctore Epaminonda, vt Lacedaemoniis aegre esset,
post pugnam Leuctricam, Messenen restaurassent, fa-
cile patet, cur hi noluerint consentire cum caeteris
Graecis in eam pacem, in qua simul comprehende-
rentur Messenii. Caeterum de Messene eiusque fa-
tis locus insignis est apud Diodorum Siculum, L.
XV. p. 491-492.

δὲ ταῦτα οἱ δὴν παράλιον *d)* οἰκῶντες τῆς Ἀσίας, ἀπέστησαν ἀπὸ Περσῶν, καὶ Ἀρταξέρξης *e)* τῷ βασιλεως. Καί τινες δὲ σὺν αὐτοῖς τῶν σατραπῶν ἐπανασάντες, πόλεμον ἐξήνεγκαν πρὸς βασιλέα. ὧν ἦσαν ἐπιφανέστατοι, Ἀρριόβαρζάνης μὲν ὁ τῆς Φρυγίας σατραπῆς, ὃς καὶ Μιθριδάτης τελευτήσαντος, τῆς τρίτης βασιλείας κεκυριευκῶς ἦν. Μάυσωλος δὲ Καρίας δυνασέων καὶ πολλῶν ἐρυμάτων καὶ πόλεων ἀξιολόγων κυρέων, ὧν ἑστίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινε εἶναι τὴν Ἀλικαρνασσόν. Πρὸς δὲ τέτοις Ὀρόντης μὲν, Μυσίας σατραπῆς, Ἀυτοφραδάτης δὲ, Λυδίας. Ἄλλ' ἔτι μὲν οἱ λόγος μαλιστα ἀξιοτῶν ἀποσάντων σατραπῶν. Ἔθνη δὲ ἀπέστη Ἴωνες, Λύκιοι, Πεισιδαί, Παμφύλιοι, Κίλικες, Σύριοι, Φοίνικες, καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ θά-

A 2

λατ-

d) τὴν παράλιον] παράλιος (int. χώρα sive γῆ) sunt h. l. Ionia, Lycia, Pisidia, Pamphylia etc. quae in ora Asiae iacent, et a Persis subactae erant, cum antea liberae fuissent.

e) Ἀρταξέρξης] Tironum causa monendum, hunc esse Artaxerxem Mnemonem, fratrem Cyri iunioris.

λατταν. Ἀιγύπτιοι δὲ προαφρονηκότες ἦσαν
ὑπὸ Ἀκόριδος. f)

II. Τότε δὲ ταχῶς g) μὲν ἤρχε τῆς Ἀιγύπ-
του. Παρεσκευάζετο δὲ καὶ ἔτος ἐς δύνα-
μιν καὶ ναυσὶ καὶ πεζῶ ἐπὶ τὸν πρὸς Πέρ-
σας πόλεμον. Τῶν μὲν ἔν ἄλλων ἀποστατῶν
εὐθύς πονηρῶς ἔσχε τὰ πράγματα. Ὀρόντης
γὰρ ὁ Μυσίας σατράπης ἐπὶ τῷ πολέμῳ ἡγε-
μονίαν ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰρεθεὶς, καὶ χρήματα
ἐκ ὀλίγα πρὸς ξενολογίαν παραλαβὼν, προδὸς
τὰ πράγματα, πρῶτον μὲν τῆς τὰ χρήματα
συλήσαντας συλλαβὼν, ἀνέπεμψε πρὸς βασι-
λέα. Μετὰ δὲ τῷτο τῶντε πόλεων συχνὰς καὶ
τῆς ξενολογηθέντας στρατιώτας τοῖς ὑπὸ βασι-
λέως πεμφθεῖσιν ἡγεμόσιν ἐνεχείρισεν. Ὁμοίως
δὲ καὶ ῥεομίθρης ἐπ' Ἀιγυπτὸν ὑπὸ τῶν ἀποστα-
τῶν πεμπόμενος, καὶ παραλαβὼν ναῦς τε μα-
κρὰς πεντήκοντα, καὶ ἀργυρεὶς τάλαντα ἐκ
ὀλίγα,

f) ὑπὸ Ἀκόριδος,] qui tum rex Aegypti erat, et
Euagorae, Cypri regi, qui pariter, vt ipse, a Persis
defecerat, opitulabatur. Diod. Sic. p. 459-60.

g) ταχῶς] Scribitur *Thacus* a Corn. Nepote; ἠ-
μος vitiose a Polyaeo, L. III. c. I. §. 5.

ὀλίγα, καλαπλέυσας τῆς Ἀσίας ἐς τὰς καλα-
 μένας Λεύκας *h)* πόλιν, κἀνταῦθα συχνὰς τῶν
 ἀφεσηκότων ἡγεμόνων μεταπεμψάμενος, τρίτος
 δὲ συλλαβῶν καὶ δῆσας, ὡς βασιλέα Ἀρτα-
 ξέρξην ἀνέπεμψε, καὶ αὐτὸς τῇ προδοσίᾳ τὰ
 πρὸς βασιλέα διελύσατο. Ἦν γὰρ δὴ τῶν
 ἀποστατῶν καὶ ἔτιωσ γεγονῶς.

III. Ὁ δ' Αἰγυπτίων βασιλεὺς ταχῶς, ἐς Λα-
 κεδάιμονα χρήματα πέμψας πρὸς ξενολογίαν,
 παρεκάλει καὶ τὰς Λακεδαιμονίους, συνάραθ' αἰ-
 εὶ τῷ πρὸς Πέρσας πολέμῳ, ὑπισχνόμενος καὶ
 αὐτοὺς χρήμασιν αὐτὰς ἐς τὸν οἴκοι πόλεμον
 ὠφελήσειν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, τὴν πρεσβείαν
 προσέμενοι, Ἀγησίλαον πέμπουσι, τὸν βασιλέα
 σφῶν, ἐπὶ τὴν βοήθειαν, προθύμως *i)* καὶ
 αὐτὸν ταύτην ὑποσάντα τὴν λειτουργίαν, καί-

A 3

περ

h) Λεύκας] urbem Ioniae, inter Smyrnam et Phocaeam.

i) προθύμως] Immo vero non προθύμως tantum, sed invidis ipsis Lacedaemoniis, qui indignabantur, ut ait Plutarchus in Agesil. p. 448. [ed. Frob. de a. 1560.] ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος ἀριστον κεκριμένον, καὶ δόξης ἐμπεπληκότα τὴν οἰκουμένην, ἀποστάτη βασιλέως, ἀνθρώπῳ βαρβάρῳ χρῆσαι τὸ σῶμα; καὶ τῆνοιμα, καὶ τὴν δόξαν ἀποδόσθαι χρημάτων, ἔργα μισοφύβου, καὶ ξεναγωγῆ διαπραττόμενον.

ταλκίος k) ἐπέση ἐξεδότα βασιλεῖ, οὐ
τοὶ αὐτῷ ἀγησίλαος ἐκλωμένη στ. l) τ
αὐθροκότες ἦσαν. εὐδοκίος δὲ ἑταλολογία
ἀγησίλαος, αὐτῷ ὡς ἂν ἰταχίως χρημάτων ἐπ
καὶ πλοῖα πληρώσας, ἐπλεῖ ἐπ' ἀγύπτου,

k) ἡ--ἀνδαλκίος ἐπέση | Haec fuit illa apud
paene scriptores Graecos tantopere celebrata
tantum non cum indignatione quadam commen
pax, a Lacedaemoniis, missō Antalcida, cum
facta, qua regi Persarum omnes Graeci Asiae
ris turpiter dedebantur, adeoque omnis tot ex
tionum, ab Agesilao magna cum laude pro iis
rum fructus peribat. Rem ipsam narrat Dio

κοντα ἔχων σημβόλους μεθ' ἑαυτῷ Σπαρτιάτας,
 ὡς καὶ πρότερον, ὅποτε ἐς Ἰωνίαν τῆς Ἀσίας
 διέβη. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο περὶ Ταχῶ π), ἔχ
 ὡσπερ ἠλπιζεν, ἀπάσης στρατηγὸς ἀπεδείχθη
 τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ τῶν μισθοφόρων μόνων. η)
 τῷ δὲ ναυτικῷ Καβρίας Ἀθηναῖος, ἰδίᾳ καθ'
 αὐτὸν, καὶ ἐκ ἀπὸ τῆς πόλεως ἀφιγμένος.
 Ἡγεμῶν δὲ συμπάντων αὐτὸς ἦν ὁ Ταχῶς. Καὶ
 πᾶτο πρῶτον ἠνίασε τὸν Ἀγησίλαον. Ἐπειτα
 καὶ τὴν ἄλλην ἀλαζονεῖαν τῷ Ἀιγυπτίῳ καὶ
 κενοφροσύνην βαρυνόμενος ἠναγκάζετο φέρειν.
 Καὶ συνεχέπλευσεν ἐπὶ τῆς Φοινίκας αὐτῷ,
 παρὰ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῷ καὶ τὴν φύσιν ὑπέ-
 κων, καὶ καρτερῶν, ἀχρεῖς δ' καιρὸν ἔλαβε.

A 4

IV. Νεκτά-

pendarem profecto: παρὰ τα-
 propositiones ἐπὶ et περὶ, accusati-
 ad locum significantibus iun-
 bere. Sed valde rara eius gene-
 Aliqua commemorat Hoogeve-

P.

Corn. Nepos in

IV. Νεκτάναβις γὰρ, ἀνεψιὸς ὧν ο) τῷ
 Ταχῶ, καὶ μέρος ἔχων ἐφ' ἑαυτῷ τῆς δυνάμεως,
 ἀπέστη. καὶ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Ἀιγυπτίων
 ἀναγορευθεὶς, διεπέμπετο πρὸς τὸν Ἀγησίλαον,
 ἀξίων αὐτῷ βοηθεῖν. τὰ δ' αὐτὰ καὶ τῷ
 Χαβρίῃ ἐδεῖτο, μεγάλας ὑπισχνόμενος ἀμφο-
 τέροις δωρεάς. Ἀισθηθέντα δὲ ταῦτα τῷ Ταχῶ,
 καὶ τραπομέντα πρὸς δέησιν αὐτῶν, ὁ μὲν Χα-
 βρίας ἐπειρᾶτο τὴν δέησιν, ρ) ἐν τῇ Φιλίᾳ τῷ
 Ταχῶ,

ο) ἀνεψιὸς ὧν] Diodorus *filium* Tachi appellat, p. 506. sed ἀνεψιδὸν differte Plutarchus, in Agef. p. 449. e quo loco omnem hanc narrationem vsque ad verba cap. 7. πέμπτου ἀπ' Ἀγησιλάου γεγονότα. paene ad verbum descripsit Gemistus. Atque omnino in tota hac re tradenda magna apud ipsos veteres, Diodorum potissimum, cernitur confusio, quam iam agnoscere Perizonius ad Ael. V. H. L. V. c. 1. Wesfelingius ad Diodori l. c. et post hos Bacchius ad Xen. Agef. c. 2. § 30. Ego Plutarchi auctoritate stare non dubitem, cum quo Xenophon d. l. et Corn. Nep. Agef. c. 8. Polyaeus item l. II. c. 1. §. 22. et Aelianus V. H. L. V. c. 1. consentiunt, certe optime conciliari possunt, non item Corn. Nepos Chabr. c. 2. collatus cum Polyaeo, l. III. c. 11. §. 5. vbi Tachum cum Nectanebe confundit.

ρ) τὴν δέησιν] Cum primum legebam haec verba, statim intelligebam, excidisse nomen Agefilai, et pro τὴν δέησιν legendum esse: τὸν Ἀγησίλαον, quod hoc ad sensum

Ταχῶ, πείθων, καὶ παραμυθόμενος κατέχειν.
 Ὁ δ' Ἀγησίλαος εἶπεν· „Ὅτι σοὶ μὲν, ὦ Χαβρία,
 „κατὰ σεαυτὸν ἀφειγμένῳ χεῖσθαι τοῖς σεαυτῶ
 „λογισμοῖς ἔξεσιν. Ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῆς πατρίδος
 „ἐδόθην τοῖς Ἀιγυπτίοις στρατηγός. Ὅουκην
 „ἂν ἔχοι μοι καλῶς, οἷς ἐπέμφθην σύμμαχος,
 „πολεμεῖν, εἰ μὴ ἡ πατρίς πάλιν κελεύσῃ.“
 Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐπέμψεν εἰς Σπάρτην ἄνδρας, οἱ
 τῶ μὲν Ταχῶ κατηγορήσειν, ἐπαινέσεσθαι δὲ
 τὸν Νεκτάναβιν ἔμελλον. Ἐπέμψαν δὲ καὶ κεί-
 νοι, δέομενοι τῶν Λακεδαιμονίων ὁ μὲν, ὡς πάλαι
 σύμμαχος γεγονώς καὶ φίλος, ὁ δὲ, ὡς ἕνεκα
 καὶ προθυμότερος περὶ τὴν πόλιν ἐσόμενος.
 Λακεδαιμόνιοι δὲ, τοῖς μὲν Ἀιγυπτίοις ἀπεκρί-
 ναντο, Ἀγησιλάῳ περὶ τῶν μελήσειν, ἐκείνῳ δὲ
 ἐπέσειλαν, ὅρᾱν, ὅπως τὸ τῆ πόλει πράξῃ συμ-
 φέρον. Ὅυτω δὴ λαβὼν τὸς μισθοφόρους ὁ Ἀγη-
 σίλαος ἀπὸ τῶ Ταχῶ, μετέστη πρὸς Νεκτάνα-

Α ς

βιν,

sensum necessarium, illius ne sanus quidem sensus
 ullus est. Id postea certum ac manifestum fe-
 cit collatio Plutarchi, qui diserte habet: τὸν Ἀγησί-
 λαον. Statim apparet τὴν δέξιν e praecedentibus ir-
 repuisse.

βιν, ἐγκαλῶν ταχῶ, ὅτι ἔκ ἀξίως αὐτῷ ἔθ' ἑαυτῶ, ἔτε τῆς πόλεως q) ἐκέχρητο.

V. Ὁ μὲν ἔν ταχῶς ἐρημώθει τῶν μισθοφόρων, ἔφυγεν. r) Ἐκ μὲν τοι Μένδητος ἕτερος τῶ Νεκτανάβιδι s) ἐπανίσταται, βασιλεὺς ἀπαγορευθεὶς. Καὶ συναγαγὼν δέκα μυριάδας ἀνδρώπων, ἐπήει. Ἐπεμπε δὲ πειρῶν καὶ τὸν Ἄγησίλαον. Ὁ μὲν ἔν Νεκτάναβις ἔδεισε, καὶ κελεύοντος Ἄγησιλάου, διαμάχεσθαι τὴν ταχίσην, t) καὶ μὴ χρόνῳ πολεμεῖν πρὸς ἀνδρώπας ἀπίεργς

q) ἔτε τῆς πόλεως] Dupliciter h. l. ἀξίως ponitur, primum *subiective* in verbis: ἔθ' ἑαυτῶ, deinde *obiective* in his: ἔτε τῆς πόλεως. Illic *Tachus*, hic *Sparta* intelligenda, locusque sic explicandus: *dicens, Tachum non ita suis [Agésilai] officiis usum esse, ut regem, cum tanta ac tali rep. negotium habentem deceret.* Non adeo rara exempla apud scriptores sunt, in quibus eadem vox eodem loco dupliciter vel construatur, vel certe intelligatur.

r) ἔφυγεν] Nempe per Arabiam ad Artaxerxem, a quo in gratiam receptus, et copiis eius praefectus est. Diodorus. p. 506.

s) τῶ Νεκτανάβιδι] Datius simpliciter, pro κατὰ τῶ Νεκτ. Ita quoque Thucydides, L. I. c. 115. Πρῶτον μὲν τῶ δήμῳ ἐπανέστισαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείων.

t) διαμάχεσθαι τὴν ταχίσην] Nempe *in campo libero*; infra enim, cum Nectanebis eum hortatur ad pugnam *prope urbem* ineundam, tenuit Agésilaus, et aptius tempus expectari iubet.

ἀπείρους ἀγῶνος, πολυχειρία δὲ ἐλθεῖν, καὶ
 περὶ ταφρεῦσαι, καὶ φθάσαι πολλά δυναμένους,
 ἔτι μᾶλλον ἐν ὑποψία καὶ φόβῳ γενόμενος,
 πρὸς αὐτὸν, ἀπεχώρησε *η)* πρὸς πόλιν εὐερκῆ,
 καὶ μεγάλην ἔχουσαν περίβολον. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος
 ἠγανάκτει μὲν ἀπιστῶμενος, καὶ βαρέως ἔφερον.
 Ἄισχυνόμενος δὲ πάλιν μετασῆναι πρὸς τὸν
 ἕτερον,

η) πρὸς αὐτὸν ἀπεχώρησε] Sic quoque Plutarchus,
 non nominata vrbe, in quam Nectanebis confugerit;
 et mirum est, neminem e veteribus eam nominasse,
 cum tamen non plane indigna sit sequens narratio,
 in qua nomen vrbis, vbi res gesta sit, commemoretur.
 Itaque semper suspicatus sum, verba πρὸς αὐτὸν
 corrupta esse, et in iis nomen istius vrbis latere, do-
 nec incidi in notam Wesselingii ad Diodori Siculi
 L. XV. c. 93. qui coniecturam Hemsterhusii laudat,
 pro αὐτὸν legentis ταῦτα, quae vrbs est in illo tractu
 Aegypti, vbi tum bellum gerebatur. Vir doctissi-
 mus eam coniecturam elegantissimam appellat, sed,
 quia codices refragentur, ei non subscribit. Ego
 vero vix certiozem esse posse arbitror. Nam et si
 πρὸς αὐτὸν habet bonum sensum, si coniungatur cum
 γενόμενος ἐν ὑποψία καὶ φόβῳ; tamen primum, vt iam
 dixi, nomen vrbis deest, quod abesse vix debet, prae-
 fertim apud Plutarchum, qui alias tam accuratus est
 in nominandis ac describendis locis et personis, de-
 inde, si vel maxime concedamus, omissum a Plu-
 tarcho esse, tamen e consuetudine scriptorum per-
 petua esse deberet: πρὸς πόλιν τινα εὐερκῆ, quod ipsum
 τινα habet Diodorus Sic. l. c. Sed hic pariter codi-
 ces Plutarchi refragentur, contra quos Wesselin-
 gius non libenter decernit.

C O N T E N T A
Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ω Ν
GEMISTI PLETHONIS
P R A E C I P V A

Libri I.

- I. De rebus Aegypti, tempore Artaxerxis Mnemonis. Cap. 1 - 7.
- II. De rebus Graecis, maxime Philippi Macedonis. Cap. 8 - 15.
- III. De rebus in Sicilia gestis, tempore Dionysiorum, vsque ad restitutam a Timoleonte libertatem. Cap. 16 - 49.

Libri II.

- I. De bello sacro, seu Phocensi. Cap. 1 - 8.
- II. De rebus Aegypti tempore Artaxerxis Ochi, Cap. 9 - 12.
- III. De finito bello sacro, per Philippum Macedonem, huiusque caeteris rebus gestis, vsque ad eius interitum. Cap. 13 - 24.

ΓΕΟΡ-

ΓΕОРΓΙΟΥ ΓΕΜΙΣΤΟΥ
τῷ καὶ Πλήθωνος ἐκ τῶν Διοδώρου
καὶ Πλευτάρχου, περὶ τῶν μετὰ τὴν ἐν Μαντι-
νεΐα μάχην ἐν κεφαλαίοις διάληψις.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μετὰ τὴν ἐν Μαντινεΐα μάχην, ἐν ἣ Ἐπα-
μινώνδας, α) ὁ Θηβαῖος βοιωταρχῶν
τε β) καὶ τὴν μάχην ἐκείνην ἐστρατηγη-
κῶς ἐτετέλευτησεν, οἱ μὲν Ἕλληνας κεκακωμένοι
τῷ μήκει τῶν πολέμων, εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους
συν-

α) Ἐπαμινώνδας] Interitum viri in praelio copiose narrant Diodorus Siculus L. XV. p. 503. ed. Steph. et Corn. Nepos Epam. c. 9.

β) βοιωταρχῶν τε] Non capiendum *historice*, i. e. ut indicet Epaminondam eo tempore exercitum duxisse, [id enim indicatur verbis statim sequentibus;

Α

καὶ

συνέθεντο, συμπερικαμβάνοντες ταῖς κοιναῖς
ὁμολογίαις καὶ Μεσσηνῆν. Λακεδαιμόνιοι c) δὲ
ἔκ ἀνασχόμενοι καὶ πρὸς Μεσσηνίαις εἰρήνην συν-
δέσθαι, ταύτης γε ἔμετέσχον τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ
μόνοι δὲ Ἑλλήνων ἔκσπονδοὶ ἐλείφθησαν. Μετὰ
δὲ

καὶ τὴν μάχην ἐκείνην ἐστρατηγηκώς, adeoque oriretur tau-
tologia vitiosissima,] sed est verbum ea de re pro-
prium. Erat apud Thebanos magistratus annuus,
vndecim virorum, quos illi βοιωτάρχης, f. βοιωταρχῆν-
τας vocabant, Corn. Nepos, Epam. c. 7. praetores
appellat. Alii duodecim faciunt, vt Livius, L. 42,
c. 43. sed Scholiastes Thucydidis ad initium L. 2. di-
serte de iis: ἦσαν γὰρ δι πάντες ἕνδεκα. Sed tamen et-
iam hos numeros arbitror conciliari posse, si tempo-
rum diuersitas consideretur. Scholiastes de anti-
quioribus; Livius de recentioribus loquitur, quibus
iam Romanis aditus in Graeciam erat patefactus,
vbi iam per totam regionem magnae rerump. muta-
tiones exortae fuerant.

c) Λακεδαιμόνιοι δὲ] Caussa erat inueteratum eo-
rum aduersus Messenios odium, ne tribus quidem
bellis longissimis et periculofissimis expiatum, quo-
rum in postremo etiam Messenios excisa ipsorum
vrbe, tota Graecia eiecerant. Iam, quum Thebani,
auctore Epaminonda, vt Lacedaemoniis aegre esset,
post pugnam Leuctricam, Messenen restaurassent, fa-
cile patet, cur hi noluerint consentire cum caeteris
Graecis in eam pacem, in qua simul comprehende-
rentur Messenii. Caeterum de Messene eiusque fa-
tis locus insignis est apud Diodorum Siculum, L.
XV. p. 491-492.

δὲ ταῦτα οἱ δὴν παράλιον *d*) οἰκῶντες τῆς Ἀσίας, ἀπέστησαν ἀπὸ Περσῶν, καὶ Ἀρταξέρξης *e*) τῆ βασιλεως. Καί τινες δὲ σὺν αὐτοῖς τῶν σατραπῶν ἐπανασάντες, πόλεμον ἐξήνεγκαν πρὸς βασιλέα. ὧν ἦσαν ἐπιφανέστατοι, Ἀριοβαρζάνης μὲν ὁ τῆς Φρυγίας σατραπῆς, ὃς καὶ Μιθριδάτης τελευτήσαντος, τῆς τέττης βασιλείας κεκυριευκῶς ἦν. Μάυσωλος δὲ Καρίας δυναστῆων καὶ πολλῶν ἐρυμάτων καὶ πόλεων ἀξιολόγων κυρέων, ὧν ἔστιν καὶ μητρόπολιν συνέβαινε εἶναι τὴν Ἀλικαρνασσόν. Πρὸς δὲ τέτοις Ὀρόντης μὲν, Μυσίας σατραπῆς, Ἀυτοφραδάτης δὲ, Λυδίας. Ἄλλ' ἔτι μὲν οἱ λόγοι μαλιστα ἀξιοί τῶν ἀποσάντων σατραπῶν. Ἐθνη δὲ ἀπέστη Ἴωνες, Λύκιοι, Πεισιδαί, Παμφύλιοι, Κίλικες, Σύριοι, Φοίνικες, καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ Θά-

A 2

λατ-

d) τὴν παράλιον] Παράλιος (int. χώρα sive γῆ) sunt h. l. Ionia, Lycia, Pisidia, Pamphylia etc. quae in ora Asiae iacent, et a Persis subactae erant, cum antea liberae fuissent.

e) Ἀρταξέρξης] Tironum causa monendum, hunc esse Artaxerxem Mnemonem, fratrem Cyri iunioris.

4 Georgii Gemisti Plethonis

λατταν. Ἀιγύπτιοι δὲ προαφρονηκότες ἦσαν ὑπὸ Ἀκόριδος. f)

II. Τότε δὲ ταχῶς g) μὲν ἤρχε τῆς Ἀιγύπτου. Παρεσκευάζετο δὲ καὶ ἔτος ἐς δύναμιν καὶ ναυσὶ καὶ πεζῶ ἐπὶ τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον. Τῶν μὲν ἔν ἄλλων ἀποστατῶν εὐθύς πονηρῶς ἔσχε τὰ πράγματα. Ὀρόντης γὰρ ὁ Μυσίας σατραπῆς ἐπὶ τῷ πολέμῳ ἡγεμονίαν ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰρεθεὶς, καὶ χρήματα ἐκ ὀλίγα πρὸς ξενολογίαν παραλαβὼν, προδὼς τὰ πράγματα, πρῶτον μὲν τῆς τὰ χρήματα συλήσαντας συλλαβὼν, ἀνέπεμψε πρὸς βασιλέα. Μετὰ δὲ τῷτο τῶντε πόλεων συχνὰς καὶ τῆς ξενολογηθέντας στρατιώτας τοῖς ὑπὸ βασιλέως πεμφθεῖσιν ἡγεμόσιν ἐνεχείρισεν. Ὀμοίως δὲ καὶ Ῥομίθρης ἐπ' Ἀιγυπτὸν ὑπὸ τῶν ἀποστατῶν πεμπόμενος, καὶ παραλαβὼν ναῦς τε μακρὰς πεντήκοντα, καὶ ἀργυρεὶς τάλαντα ἐκ ὀλίγα,

f) ὑπὸ Ἀκόριδος,] qui tum rex Aegypti erat, et Enagorae, Cypri regi, qui pariter, vt ipse, a Persis defecerat, opitulabatur. Diod. Sic. p. 459-60.

g) ταχῶς] Scribitur *Thacus* a Corn. Nepote; ἰσομοσ vitiose a Polyaeo, L. III. c. I. §. 5.

ὀλίγα, καλαπλέυσας τῆς Ἀσίας ἐς τὰς καλα-
 μένας Λεύκας ἢ) πόλιν, κἀνταῦθα συχνὸς τῶν
 ἀφεσηκότων ἡγεμόνων μεταπεμψάμενος, τέτρε
 δὲ συλλαβῶν καὶ δῆσας, ὡς βασιλέα Ἄρτα-
 ξέρξην ἀνέπεμψε, καὶ αὐτὸς τῇ προδοσίᾳ τὰ
 πρὸς βασιλέα διελύσατο. Ἦν γὰρ δὴ τῶν
 ἀποσατῶν καὶ ἔτως γεγονώς.

III. Ὁ δ' Αἰγυπτίων βασιλεὺς ταχῶς, ἐς Λα-
 κεδάιμονα χρήματα πέμψας πρὸς ξενολογίαν,
 παρεκάλει καὶ τὸς Λακεδαιμονίους, συνάραθάι
 εἰ τῷ πρὸς Πέρσας πολέμῳ, ὑπισχνόμενος καὶ
 αὐτοὺς χρήμασιν αὐτοὺς ἐς τὸν οἴκοι πόλεμον
 ὠφελήσειν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, τὴν πρεσβείαν
 προσέμενοι, Ἀγησίλαον πέμπασι, τὸν βασιλέα
 σφῶν, ἐπὶ τὴν βοήθειαν, προθύμως ἰ) καὶ
 αὐτὸν ταύτην ὑποσάντα τὴν λειτουργίαν, καί-

A 3

περ

ἢ) Λεύκας] urbem Ioniae, inter Smyrnam et Phocaeam.

ἰ) προθύμως] Immo vero non προθύμως tantum, sed invidis ipsis Lacedaemoniis, qui indignabantur, ut ait Plutarchus in Agesil. p. 448. [ed. Frob. de a. 1560.] ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος ἄριστον κεκριμένον, καὶ δόξης ἐμπεπληκότα τὴν οἰκουμένην, ἀποσάτη βασιλέως, ἀνδράπων βαρβάρῳ χρῆσαι τὸ σῶμα; καὶ τῆννομα, καὶ τὴν δόξαν ἀποδόσθαι χρημάτων, ἔργα μισοφύρου, καὶ ξεναγωγῆ διαπραττόμενον.

6 Georgii Gemisti Plethonis

περ' ἐπ' ἐσχάτῃς ὄντα γήρως. Οὐ γὰρ ὀλίγω
 πρεσβύτερος, ἢ ὀγδοηκοντάτης ἦν. Ἀλλ' ὤετο
 δεῖν τοῖς Περσῶν βασιλέως πράγμασιν ἀπ'
 Ἀιγύπτῃς ἐνοχλῶν, τῇ τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκόντων
 Ἑλλήνων ἐλευθερία βοηθεῖν, ἧς ἡ μὲν ἐπ' Ἀν-
 ταλκίδῃς κ) εἰρήνη ἐξεδότο βασιλεῖ, οὐ πάνυ
 τοι αὐτῷ Ἀγησιλάῳ βελομένῳ ὄν. 1) Τότε δ'
 ἀφροσύνη ἦσαν. Ἐυθύς δ' ἐν ξενολογίᾳ τε
 Ἀγησίλαος, ἀφ' ᾧ ὁ Ταχῶς χρημάτων ἐπεμψε,
 καὶ πλοῖα πληρώσας, ἐπλεῖ ἐπ' Ἀιγύπτῃς, τριά-
 κοντα

κ) ἢ--'Ανταλκίδῃς εἰρήνη] Haec fuit illa apud omnes
 paene scriptores Graecos tantopere celebrata, ac
 tantum non cum indignatione quadam commemorata
 pax, a Lacedaemoniis, missa Antalcida, cum Persis
 facta, qua regi Persarum omnes Graeci Asiae mino-
 ris furtim dedebantur, adeoque omnis tot expedi-
 tionum, ab Agesilao magna cum laude pro iis gesta-
 rum fructus peribat. Rem ipsam narrat Diodorus
 Sic. p. 452. sq.

1) ἢ πάνυ--ὄν.] Nominatiuus absolutus, [vt apud
 Latinos Ablatiui consequentiae] omisso τῆτο: *aegre
 id quidem ferente Agesilao* v. S. V. Ernesti ad Xe-
 noph. Mem. I. 3. 2. Βελομένῳ εἶναι τιμὴ est *alicui pla-
 cere*. Sic enim Aelianus quoque dixit V. H. L. 12.
 c. 1. extr. Λυπέμενον σε, βασιλεῦ. καὶ ἐλγῶντα ἀφῆγμαί
 παραμυθήσασθαι, εἰ σοι βελομένῳ ἔσιν. Quod vero ad rem
 ipsam attinet, Agesilao propterea pacem istam pro-
 bare non poterat, quod eam Antalcidas, inimicus
 eius, maxime invidia rerum ab ipso gestarum, con-
 cluserat.

κοντα ἔχων σημβύλης μεθ' ἑαυτῆ Σπαρτιάτας,
 ὡς καὶ πρότερον, ὅποτε ἐς Ἴωνίαν τῆς Ἀσίας
 διέβη. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο περὶ Ταχῶ *m*), ἔχ
 ὡσπερ ἠλπιζεν, ἀπάσης στρατηγὸς ἀπεδείχθη
 τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ τῶν μισθοφόρων μόνων. *n*)
 τῆ δὲ καυτικῆ Χαβρίας Ἀθηναῖος, ἰδίᾳ καθ'
 αὐτὸν, καὶ ἔκ ἀπὸ τῆς πόλεως ἀφίγμενος.
 Ἡγεμῶν δὲ συμπάντων αὐτὸς ἦν ὁ Ταχῶς. Καὶ
 τῆτο πρῶτον ἠνίασε τὸν Ἀγησίλαον. Ἐπειτα
 καὶ τὴν ἄλλην ἀλαζονείαν τῆ Ἀιγυπτίᾳ καὶ
 κενοφροσύνην βαρυνόμενος ἠναγκάζετο φέρειν.
 Καὶ συνεξέπλευσεν ἐπὶ τὰς Φοίνικας αὐτῶ,
 παρὰ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆ καὶ τὴν φύσιν ὑπέ-
 κων, καὶ καρτερώων, ἀχρεῖς δ' καιρὸν ἔλαβε.

A 4

IV. Νεκτά-

m) περὶ Ταχῶ] Emendarem profecto: παρὰ Τα-
 χῶν, nisi scirem, praepositiones ἐπὶ et περὶ, accusati-
 uo et verbis, motum ad locum significantibus iun-
 ctas, vim τῆ πρὸς habere. Sed valde rara eius gene-
 ris exempla sunt. Aliqua commemorat Hoogeve-
 nius ad Vigerium, p. 193. n. 7.

n) μισθοφόρων μόνων.] Consentit Corn. Nepos in
 Chabr. c. 2. extr.

IV. Νεκτάναβις γὰρ, ἀνεψιὸς ὢν ο) τῷ
 Ταχῶ, καὶ μέρος ἔχων ἐφ' ἑαυτῷ τῆς δυνάμεως,
 ἀπέστη. Καὶ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Ἀιγυπτίων
 ἀναγορευθεὶς, διεπέμπετο πρὸς τὸν Ἀγησίλαον,
 ἀξίων αὐτῷ βοηθεῖν. τὰ δ' αὐτὰ καὶ τῷ
 Χαβρίῃ ἐδέετο, μεγάλας ὑπισχνόμενος ἀμφο-
 τέροις δωρεάς. Ἀιδομένους δὲ ταῦτα τῷ Ταχῶ,
 καὶ τραπομένους πρὸς δέησιν αὐτῶν, ὁ μὲν Χα-
 βρίας ἐπειρᾶτο τὴν δέησιν, ρ) ἐν τῇ Φιλίᾳ τῷ
 Ταχῶ,

υ) ἀνεψιδος ὢν] Diodorus *filium* Tachi appellat, p. 506. sed ἀνεψιδον differte Plutarchus, in Agef. p. 449. e quo loco omnem hanc narrationem usque ad verba cap. 7. πέμπτον ἀπ' Ἀγησιλάου γεγονότα paene ad verbum descripsit Gemistus. Atque omnino in tota hac re tradenda magna apud ipsos veteres, Diodorum potissimum, cernitur confusio, quam iam agnoscere Perizonius ad Ael. V. H. L. V. c. 1. Wesselingius ad Diodori l. c. et post hos Bacchius ad Xen. Agef. c. 2. § 30. Ego Plutarchi auctoritate stare non dubitem, cum quo Xenophon d. l. et Corn. Nep. Agef. c. 8. Polyaeus item l. II. c. 1. §. 22. et Aelianus V. H. L. V. c. 1. consentiunt, certe optime conciliari possunt, non item Corn. Nepos Chabr. c. 2. collatus cum Polyaeo, l. III. c. 11. §. 5. vbi Tachum cum Nectanebe confundit.

ρ) τὴν δέησιν] Cum primum legebam haec verba, statim intelligebam, excidisse nomen Agefilai, et pro τὴν δέησιν legendum esse: τὸν Ἀγησίλαον, quod hoc ad
 sensum

Ταχῶ, πείθων, καὶ παραμυθόμενος κατέχειν.
 Ὁ δ' Ἀγησίλαος εἶπεν· „Ὅτι σοὶ μὲν, ὦ Χαβρία,
 „κατὰ σεαυτὸν ἀφικμένῳ χρῆσθαι τοῖς σεαυτῆ
 „λογισμοῖς ἔξεσιν. Ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῆς πατρίδος
 „ἐδόθην τοῖς Ἀιγυπτίοις στρατηγός. Ὅυκην
 „ἂν ἔχοι μοι καλῶς, οἷς ἐπέμφθην σύμμαχος,
 „πολεμεῖν, εἰ μὴ ἡ πατρίς πάλιν κελεύσῃ.“
 Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐπεμψεν εἰς Σπάρτην ἄνδρας, οἱ
 τῆ μὲν Ταχῶ κατηγορήσειν, ἐπαινέσεσθαι δὲ
 τὸν Νεκτάναβιν ἔμελλον. Ἐπεμψαν δὲ κακῆ-
 νοι, δεόμενοι τῶν Λακεδαιμονίων ὁ μὲν, ὡς πάλαι
 σύμμαχος γεγονώς καὶ φίλος, ὁ δὲ, ὡς ἔυνος
 καὶ προθυμότερος περὶ τὴν πόλιν ἐσόμενος.
 Λακεδαιμόνιοι δὲ, τοῖς μὲν Ἀιγυπτίοις ἀπεκρί-
 ναντο, Ἀγησιλάῳ περὶ τῶν μελήσειν, ἐκείνῳ δὲ
 ἐπέσειλαν, ὅρᾱν, ὅπως τὸ τῆ πόλει πράξῃ ξυμ-
 φέρον. Ὅυτω δὴ λαβὼν τὸς μισθοφόρους ὁ Ἀγη-
 σίλαος ἀπὸ τῆ Ταχῶ, μετέστη πρὸς Νεκτάνα-

Α ς

βιν,

fensum necessarium, illius ne sanus quidem fensus
 vllus est. Id postea certum ac manifestum fe-
 cit collatio Plutarchi, qui diserte habet: τὸν Ἀγησί-
 λαον. Statim apparet τὴν δέησιν e praecedentibus ir-
 repfisse.

βιν, ἐγκαλῶν ταχῶ, ὅτι ἔκ ἀξίως αὐτῷ ἔθ' ἑαυτῶ, ἔτε τῆς πόλεως q) ἐκέχρητο.

V. Ὁ μὲν ἔν ταχῶς ἐρημωθεὶς τῶν μισοφόρων, ἔφυγεν. r) Ἐκ μὲν τοι Μένδητος ἕτερος τῷ Νεκτανάβιδι s) ἐπανίσταται, βασιλεὺς ἀπαγορευθεὶς. Καὶ συναγαγὼν δέκα μυριάδας ἀνθρώπων, ἐπήει. Ἐπεμπε δὲ πειρῶν καὶ τὸν Ἀγησίλαον. Ὁ μὲν ἔν Νεκτάναβις ἔδεισε, καὶ κελεύοντος Ἀγησιλάου, διαμάχεσθαι τὴν ταχίσην, t) καὶ μὴ χρόνῳ πολεμεῖν πρὸς ἀνθρώπους ἀπείρους

q) ἔτε τῆς πόλεως] Dupliciter h. I. ἀξίως ponitur, primum *subiective* in verbis: ἔθ' ἑαυτῶ, deinde *obiective* in his: ἔτε τῆς πόλεως. Illic *Tachus*, hic *Sparta* intelligenda, locusque sic explicandus: *dicens, Tachum non ita suis [Agésilai] officiis usum esse, ut regem, cum tanta ac tali rep. negotium habentem deceret.* Non adeo rara exempla apud scriptores sunt, in quibus eadem vox eodem loco dupliciter vel construatur, vel certe intelligatur.

r) ἔφυγεν] Nempe per Arabiam ad Artaxerxem, a quo in gratiam receptus, et copiis eius praefectus est. Diodorus. p. 506.

s) τῷ Νεκτανάβιδι] Datius simpliciter, pro κατὰ τῶ Νεκτ. Ita quoque Thucydides, L. I. c. 115. Πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστισαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείων.

t) διαμάχεσθαι τὴν ταχίσην] Nempe *in campo libero*; infra enim, cum Nectanebis eum hortatur ad pugnam *prope urbem* ineundam, tenuit Agésilau, et aptius tempus expectari iubet.

ἀπείρους ἀγῶνος, πολυχειρία δὲ ἐλθεῖν, καὶ
 περὶταφρεῦσαι, καὶ φθάσαι πολλὰ δυναμένους,
 ἔτι μᾶλλον ἐν ὑποψία καὶ φόβῳ γενόμενος,
 πρὸς αὐτὸν, ἀπεχώρησε *η)* πρὸς πόλιν εὐερκῆ,
 καὶ μέγαν ἔχουσαν περίβολον. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος
 ἠγανάκτει μὲν ἀπιστῆμενος, καὶ βαρέως ἔφερον.
 Ἰσχυρόμενος δὲ πάλιν μετασῆναι πρὸς τοῦ
 ἑτέρου,

η) πρὸς αὐτὸν ἀπεχώρησε] Sic quoque Plutarchus,
 non nominata vrbe, in quam Nectanebis confugerit;
 et mirum est, neminem e veteribus eam nominasse,
 cum tamen non plane indigna sit sequens narratio,
 in qua nomen vrbs, vbi res gesta sit, commemoretur.
 Itaque semper suspicatus sum, verba *πρὸς αὐτὸν*
 corrupta esse, et in iis nomen istius vrbs latere, do-
 nec incidi in notam Wesselingii ad Diodori Siculi
 L. XV. c. 93. qui coniecturam Hemsterhusii laudat,
 pro *αὐτὸν* legentis ταῦτα, quae vrbs est in illo tractu
 Aegypti, vbi tum bellum gerebatur. Vir doctissi-
 mus eam coniecturam elegantissimam appellat, sed,
 quia codices refragentur, ei non subscribit. Ego
 vero vix certiolem esse posse arbitror. Nam et si
πρὸς, αὐτὸν habet bonum sensum, si coniungatur cum
γενόμενος ἐν ὑποψία καὶ φόβῳ; tamen primum, vt iam
 dixi, nomen vrbs deest, quod abesse vix debet, prae-
 fertim apud Plutarchum, qui alias tam accuratus est
 in nominandis ac describendis locis et personis, de-
 inde, si vel maxime concedamus, omissum a Plu-
 tarcho esse, tamen e consuetudine scriptorum per-
 petua esse deberet: *πρὸς πόλιν τινὰ εὐερκῆ*, quod ipsum
τινὰ habet Diodorus Sic. l. c. Sed hic pariter codi-
 ces Plutarchi refragentur, contra quos Wesselin-
 gius non libenter decernit.

ἕτερον, ἠκολούθησε, καὶ συνεισηλθεν εἰς τὸ τεῖχος. Ἐπελθόντων δὲ τῶν πολεμίων, καὶ περιταφρευόντων τὴν πόλιν, αὐθις αὐ χ) δείσας τὴν πολιορκίαν Ὀνεκτάναβις, ἐβόλετο μάχεσθαι, καὶ τὰς Ἑλληνας συμπροθυμημένους ἤγεν. γ) Οὐ γὰρ εἶδ' ἦν ἐν τῷ χωρίῳ σίτος. Ὁ δὲ Ἄγησίλαος εἶκ' εἶν, ἀλλὰ κωλύων, ἤκκε μὲν ἔτι μᾶλλον κακῶς ε) ἢ πρότερον ὑπὸ τῶν Ἀιγυπτίων, προδότης ἀποκαλούμενος τῷ βασιλέως. Ἐφερέ γε μὴν τὰς διαβολὰς, καὶ προσεῖχε τῷ καιρῷ τῷ στρατηγήματος.

VI. Ἦν δὲ τοῖόνδε· α) Τάφρον ἐξώθεν ἀνήγον οἱ πολέμιοι περὶ τὸ τεῖχος βαθεῖαν, ὡς παντά-
 πασιν,

χ) αὐθις αὐ] Frequenter haec duo Graeci coniungunt, vt iam notauit Deuarius, de partic. Gr. L. in αὐθις; qui etiam exempla quaedam attulit. Etiam infra c. 8. Gemistus αὐθις et αὐ in eadem propositione posuit, sed interfertis aliis quibusdam vocibus.

γ) ἤγεν] Plutarchus habet εἶχεν.

ε) ἔτι μᾶλλον κακῶς] Quoniam Graeci non habent Aduerbium comparatiui gradus à κακῶς, ideo posuit, Latinorum more, μᾶλλον κακῶς. Quod si cui non placeat, sed durius videatur, is potest, vtraque voce secreta, μᾶλλον cum ἔτι, et κακῶς cum ἤκκε coniungere.

α) Ἦν δὲ τοῖόνδε] Etiam Polyaeus hoc narrat, L. II. c. 1. §. 22.

πασιν ἀποκλείσοντας αὐτῆς. ὡς ἔν ἐγγυὸς ἦσαν
 αἱ τελευταὶ τῆ ὀρύγματος, ἀπαντῶντος ἑαυτῶ,
 καὶ τὴν πόλιν ἐν κύκλῳ περιϊόντος, κελεύσας ἐξ-
 οπλίζεσθαι τῆς Ἑλλήνας, ἔλεγεν ἐλθὼν *b)* πρὸς
 τὸν Αἰγύπτιον. „Ὁ μὲν τῆς σωτηρίας, ὦ νεανία,
 „καιρὸς, ἔστος ἔστιν. Ὀν ἐγὼ διαφθεῖραι μὴ βυ-
 „λόμενος, εἰ πρότερον πρὸ θυμῶν προελθεῖν.
 „Ἐπεὶ δ' ἡμῖν οἱ πολέμιοι τὴν ἀσφάλειαν αὐτοῖ
 „διὰ τῶν χειρῶν παρεσκευάκασι, τὸσαύτην
 „ὀρυζάμενοι τάφρον, ἧς τὸ μὲν ἐξεργασμένον *c)*
 „ἐκείνων ἐμποδῶν ἔσαι τῶ πλήθει, *d)* τὸ δὲ
 „δια-

b) ἐλθὼν] Huic verbo et similibus, aliis, vt ἵεναι,
 βαδίζειν etc. cum in tali constructione ponuntur, no-
 tionem promptitudinis actionis et animi inesse, obser-
 uavit iam Doruillius ad Charit. p. 297. et 393. item
 S. V. Ernesti ad Xen. Mem. L. III. c. 9. §. 9. Conf.
 cl. Schwebelium ad Onofandri Strateg. c. I. p. 21.
 not. 40. Itaque vertendum: *Statim ad Nechanebim*
accurrit.

c) τὸ μὲν ἐξεργασμένον] h. e. quod *absolutum est*,
 vt Germani: Was davon wirklich fertig ist? et se-
 quitur statim disiunctum, τὸ διαλείπον, was noch nicht
 fertig ist. Vsurpatur autem ἐξεργάζεσθαι non modo
 de operibus artium singulis, et effectibus, sed etiam
 de artibus ipsis, quae ad summum perfectionis fasti-
 gium peruenere. Locus valde clarus hanc in rem
 est apud Aelianum, V. H. L. 8. c. 8.

d) ἔσαι τῶ πλήθει] Plutarchus: ἔσαι τῆ πλήθους.

„διαλέϊπον, ἡμῖν δίδωσιν ἴσω καὶ δικαίῳ μέτρῳ
 „πρὸς αὐτὰς διαμαχέσασθαι. Φέρε, νῦν προθυ-
 „μηθεῖς, ἀνὴρ ἀγαθὸς γενέσθαι, καὶ μεθ' ἡμῶν
 „ἐπισπόμενος δρόμῳ, σῶζε σεαυτὸν τε ἅμα,
 „καὶ τὴν στρατιάν. Ἡμᾶς γὰρ οἱ μὲν κατὰ
 „τόμα τῶν πολέμιων ἔχ' ὑπομενεῖσιν, οἱ δ' ἄλλοι
 „διὰ τὴν τάφρον ἔβλαψασι.„ Θαυμάσας ἔν
 ὁ Νεκτάναβις τῷ Ἀγησίλαῳ τὴν δεινότητα, καὶ
 ὄσ' ἑαυτὸν e) εἰς μεσα τὰ τῶν Ἑλλήνων ὄπλα,
 καὶ προσπεσὼν, ἐτρέψατο ῥαδίως τὰς ἀντιάν-
 τας. ὣς δὲ ἅπαξ ἔλαβε πειθόμενόν οἱ τὸν
 Ἀιγύπτιον ὁ Ἀγησίλαος, αὐθις ἐπήγε τὸ αὐτὸ
 στρατήγημα, καθάπερ πάλαισμα f), τοῖς πο-
 λεμίοις.

e) ὄσ' ἑαυτὸν | Videtur Latinismus esse, vt apud
 Virgilium, Aen XII. v. 227. In medias dat sese
 acies haud nescia rerum. Et L. XI. v. 566.

Dat sese fluuio.

f) καθάπερ πάλαισμα | Πάλαισμα est, 1) lucta cum
 aliquo generatim. 2) lucta ex artis regulis et exer-
 cendi causa instituta, 3) artificium in luctando ad
 supplantandum aduersarium adhibitum, 4) tropiae,
 omne astutum et callidum consilium, ad alios lae-
 dendos excogitatum. Hoc loco mihi videntur om-
 nes hae notiones quodammodo concurrere, vt sit:
*Iterum vsus est eodem strategemate, tanquam non se-
 rio, sed ludendi et exercendi causa repeteret. Paene
 eodem modo est apud Ael. V. H. L, 2. c. 6.*

λεμίοις. τὰ μὲν γὰρ ὑποφύγων, καὶ ὑπάγων, τὰ δὲ ἀντιπεριχωρῶν g) ἐμβάλλει τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰς τινὰ τόπον, ἔχοντα διώρυχα βαθεῖαν, ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς παραρρέεσαν. ὣν τὸ μέσον ἐμφράξας, καὶ καταλαβὼν τὸ μετώπῳ τῆς Φάλαγγος, ἐξίσωσε τὰς ἑαυτῶ τοῖς μαχομένοις τῶν πολεμίων, ἔκ ἔχασι περιδρομὴν τῶ πλῆθει, εἶδε κύκλωσιν. h) ὄθεν ἔ πολὺν χρόνον ἀντιστάντες, ἐτράποντο. Καὶ πολλοὶ μὲν ἀνῆρέθησαν, οἱ δὲ φεύγοντες ἐσκεδάθησαν, καὶ διερρέυσαν. Ἐκ δὲ τῶν καλῶς μὲν εἶχε τῶ

Νεκτα-

g) ὑπάγων, τὰ δὲ ἀντιπεριχωρῶν] ὑπάγειν nihil aliud est, quam ὑποφύγειν, doloſe fugere. Ἀντιπεριχωρεῖν autem proprie et ex etymologia: per circuitum quendam redire et se denuo opponere. Itaque vertendum esset: nunc fugiens, nunc vicissim per circuitum rediens. Sed cum h. l. non sermo sit de pugna in campo libero, sed prope urbem ac fossam, in qua circuitus non bene potest intelligi, non argutandum puto esse in praepositionibus, sed simpliciter vertendum: nunc fugiens, retro ad muros, nunc sersus opponens. τὰ μὲν -- τὰ δὲ, absolute ponuntur, et adverbialiter.

h) κύκλωσιν] Κύκλωσιν habet vterque, et qui cingit, et qui cingitur. Itaque cum ἔχειν κύκλωσιν referatur h. l. ad πολεμίους, actiue, subaudiendum est ποιεῖσθαι.

Νεκτανάβιδι τὰ πρᾶγματα καὶ βεβαίως πρὸς ἀσφάλειαν.

VII. Ὅγε μὴν Ἀγησίλαος πρὸς τὸν οἶκον ἤδη πόλεμον ἄρηκτο, εἰδὼς χρημάτων τε δεομένην τὴν πόλιν, καὶ ξενοτροφῆσαν. Πρῶτεμψεν ἔν αὐτὸν ὁ Αἰγύπτιος *ι)* ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ἄλλας τε δωρεὰς δῆς, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἀργυρεῖς τάλαντα τριάκοντα καὶ διακόσια. *κ)* χειμῶνος δ' ἤδη ὄντος, τῆς γῆς *λ)* ταῖς ναυσὶν ἐχόμενος *μ)* ὁ Ἀγησίλαος, καὶ παρὰ τὴν Διβύην εἰς χωρίον ἔρημον κομισθεὶς, ἔνθα ὁ Μενελάος καλῶμενος λυμὴν, νόσῳ τελευτᾷ, βίαις

ι) ὁ Αἰγύπτιος] Nechtanebis, non Tachus, vt falso habet l. c. Diodorus.

κ) τριάκοντα καὶ διακόσια] Cornelius Nepos, Ages. c. 8. habet *ducenta et viginti*.

λ) ἤδη ὄντος τῆς γῆς] Plutarchus: ὄντος, ἤδη τῆς γῆς, quod melius videtur.

μ) τῆς γῆς ἐχόμενος] Frequenter apud Graecos ponitur ἔχειν τινος pro *vicinum esse alicui*, h. e. fitum esse, vt quasi manibus eum prehendere ac tenere possis. Exempla vbiuis, maxime apud Arrianum obuia sunt. Nec scio, quare cel. Hoogeuenius ad Viger. p. 211-13, vbi paene omnes significationes verbi ἔχειν recenset, easque ex vna *adhaerendi* notione oriri ostendit, hanc tam planam et statim obuiam omiserit.

βιᾶς μὲν ἔτη τέτρασι *n)* πλείω τῶν ὀγδοήκοντα, βασιλεύσας δὲ τῆς Σπάρτης ἕν καὶ τεσσαράκοντα, καὶ τρίτων ὑπὲρ τριάκοντα πάντων μέγιστος, καὶ δυνατώτατος γινόμενος, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἡγεμῶν καὶ βασιλεὺς νομιθεῖς, ἄχρι τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης. τὸ δὲ σῶμα αὐτῆ διαὶ μέλιτος ἀπορίαν κηρῶ *o)* περικέντος ἀποκομιθεὶς εἰς Λακεδαίμονα, ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. τὴν δὲ βασιλείαν Ἀρχίδαμος, ὁ υἱὸς διεδέξατο, καὶ διέμενε τῷ γένει μέχρις Ἀγίδος. ὅν ἐπιχειροῦντα τὴν πατρῴον ἀναλαμβάνειν πολιτείαν, ἀπέκτεινε Λεωνίδα, πέμπτον ἀπ' Ἀγησιλάου γεγονότα. Ἀιγυπτῶν μὲν τοι μετ' ἔργον πολὺν, Ἀρταξέρξης τελευτήσαντος, ὄχλος, τὴν Περσῶν βασιλείαν διαδεδεγμένος, αὐτὸς ἐλάσας καὶ ναυσὶ καὶ πεζῶ, αὐθις ὑπηγά-

n) τέτρασι] Haud dubie corrupta est vox, et legendum τέτταρα. Neque enim Dativus hic villo modo locum habere potest, sed debet esse Accusativus.

o) κηρῶ] Recte, atque etiam ita Cornelius Agell. c. 8: Ibi eum amici, quod mel non habebant, cera circumfuderunt, atque ita domum retulerunt. Fallitur ergo Diodorus, qui l. c. eum melle circumfutum ait, ut iam observabat Bachius ad Xen. Agell. c. 10. §. 16.

ὑπηγάγετο. Καὶ τὸν Ἄπιν ρ) καταθύσας, ταῦρον ποικίλον, ἐπὶ θεῶ ἐκόνι τιμώμενον τοῖς Ἀιγυπτίοις, μετὰ τῶν φίλων εὐωχίθη.

VIII. Ἄλλα ταῦτα μὲν ὑπερον. Τότε δὲ ρ) ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔτος ἐν ἐμμεινάντων τῶν Ἑλλήνων τῇ εἰρήνῃ, οἱ Μεγαλοπολιταὶ τασιάσαντες, ἐπολέμην, οἱ ἐκ τῆς μεγάλης πόλεως πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἐτέρων πολισμάτων, ὅσοι δὴ καὶ πρότερον αὐτῶν τῶν ἐς τὴν μεγάλην πόλιν συνοικισμῶ ἦσαν ἐπικεκοινωνηκότες, τότε δὲ δυσχερῶς φέροντες τὴν ἐκ τῶν πατρίδων μετάσασιν, ἐς τὰ ἴδια αὐτοῖς ἐπανεληλύθεσαν πόλιστα. Οἱ δὲ Μεγαλοπολιταὶ ἠνάγκαζον ἐκλιπόντας αὐτοῖς τὰς πατρίδας, χωρεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν συνοικισμόν, ἐκ ὑπακῆσι δὲ ἐπολέμην. Οἱ μὲν ἦν ἐκ τῶν πολισμάτων, Μαντινέας τε βοηθεῖν σφίσι, καὶ τῶν ἄλλων Ἀρκάδων τὰς Μαντινεῦσι συμμαχηκότας ἤξιον, καὶ Ἡλείας. Οἱ δὲ Μεγαλοπολιταὶ Ἀθηναίους παρεκάλον βοηθεῖν. Οἱ καὶ θεῶν

ρ) καὶ τὸν Ἄπιν] vid. infra L. II. c. 12. et quae ibi notabuntur.

ρ) τότε δὲ] Totum hoc caput ductum est e Diodori Siculi L. XV. c. 94. p. 507.

Θάττον ὑπακῶσαντες τρισχιλίς μὲν ὀπλίτας ἰππέας δὲ τριακοσίς ἀπέστειλαν, καὶ στρατηγὸν Παμμένη. Ὃς ἐς τὴν Μεγαλόπολιν ἀφικόμενος, καὶ τῶν πολισμάτων τὰ μὲν ἐκπορεύσας, τὰ δὲ καταπληξάμενος, συνηνάγκασεν αὐθις ἐς τὴν Μεγαλόπολιν συνοικίσει. γ) Τὰ μὲν ἔν περὶ τὸν τῆς μεγάλης πόλεως συνοικισμόν, ἐπὶ τοσούτον ταραχῆς ἔλθόντα τοιαύτης ἔτυχε καταβολῆς.

IX. Ἐπεὶ δ' Ἀλέξανδρος, ὁ τῶν Φερῶν δ) τύραννος, ληστρίδας ναῦς ἐκπέμψας ἐπὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, τινὰς μὲν ἐκπολιόρησας, πολλῶν σωμάτων ἐκυρίευσεν, ἐς δὲ Πεπαρήθον μιθοφόρος ἀποβιβάσας στρατιώτας, ἐπολιόρηκε τὴν πόλιν, Ἀθηναῖοι βοηθῶντες τοῖς Πεπαρηθίοις, στρατηγὸν Λεωθένη ἀπέστειλαν μετὰ νεῶν. Ἄλλ' ἔτος μὲν στρατιώτας τινὰς τῶν Ἀλεξάνδρου

B 2

πεμπο-

γ) συνοικίσει] Legendum arbitror: συνοικήσει; nam apud Diodorum est μεταοικήσει, non μεταοικίσει.

δ) τῶν Φερῶν] Inconstanter a Gemisto haec vox scribitur, modo Φερῶν, modo Φερέων, modo Φερέων, modo denique Φεραίων.

πεμπομένους ἐς βοήθειαν τοῖς ἐν Πεπαρήθῳ, ι) ἐν Πανόρμῳ ἀπολαβῶν κ) παρεφύλαττεν. Αἱ δ' Ἀλεξάνδρου νῆες, ἀπρὸςδοκῆτοισι τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιθέμεναι, ἐτρέψαντό τε, καὶ τῆς τε ἑαυτῶν στρατιώτας κινδυνεύοντας διέσωσαν τῆς ἐν Πανόρμῳ, ναῦς τε εἶλον Ἀττικὰς μὲν πέντε, μίαν δὲ Πεπαρηθίαν. Ἐπὶ δὲ τῷ οἱ Ἀθηναῖοι ὀργισθέντες Λεωθένους μὲν θάνατον κατέγνωσαν, ἐλόμενοι δὲ στρατηγὸν Χάρητα, καὶ τῷ ναυτικὴν δόντες δύναμιν, ἐξέπεμψαν. Οὗτος δὲ δὴ τῆς μὲν πολεμίας εὐλαβέμενος, τῆς δὲ συμμάχους

ι) τοῖς ἐν Πεπαρήθῳ] Non intelligendum est *obsessis*, sed *obsidentibus*, τῷ ἐν late sumto. Nam frequens hoc est Graecis, vt praepositionem ἐν non praecise intelligant de illo loco, cuius nomini ea praepositur, sed vniuersa de tota regione circumiacente, v. c. ἢ ἐν Λεύκτροις μάχῃ, οἱ ἐν Σαλαμῖνι ἡττηθέντες Πέρσαι, v. Perizon. ad Aeliani V. H. L. II. c. 25. Notandum autem, frequentiore esse Graecis hunc praepositionis vsum in nominandis proeliis, paullo rariorem in obsidionibus; actum e contextis vt plurimum eum iudicandum esse, vt h. l.

κ) ἀπολαβῶν] Ἀπολαβεῖν proprie est *recipere*, deinde ex vfu scriptorum etiam: *nancisci*, *deprehendere*, *firmiter inclusum tenere*, vt h. l. Suidas: Ἀπολαβόντες, ἐναποκλείσαντες. Actum commemorat aliquot loca, e quibus clarissimus, et huic nostro simillimus est e Iosepho: Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τῆς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντα κτείνουσι.

μάχης ἀδικῶν διετέλει, ἄλλα τε δὴ x) παρανομῶν, καὶ ἐς Κέρκυραν, συμμαχίδα πόλιν, καταπλέυσας, γάσεις ἐν αὐτῇ μεγάλας ἐκίνησεν. Ἐξ ὧν σφαγὰς τε πολλὰς καὶ ἀρπαγὰς συνέπεσε γενέσθαι, δι' αὐτὴν γ) καὶ συνέβη τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῖς συμμαχοῖς διαβληθῆναι.

X. Ἦδη δὲ καὶ Φίλιππος, ὁ Ἀμύντης, ἀποδράς ἐκ τῆς παρὰ Θηβαίοις ὀμηρείας, z) καὶ ἐς Μακεδονίαν ἀφικόμενος, ἐβασίλευσε Μακεδόνων. Ὀλυμπιάς δ' ἦν πέμπτη καὶ ἑκατοστῆ, ὅτε Φίλιππος Μακεδόνων ἐβασίλευσεν. Ἐτυχε δὲ Θήβησι Φίλιππος ὀμηρεύων, Πελοπίδου λαβόντος

B 3

εἰς

x) ἄλλα τε δὴ] Non recte cohaeret cum sequenti ἐκίνησεν, quod necessario particulam connectentem postulat. Itaque arbitror, aut καὶ ante ἄλλα τε excidisse propter sequens καὶ, aut legendum, pro ἄλλα τε δὴ, esse ἄλλα τε δὲ; quanquam prius magis placet.

γ) δι' αὐτὴν] Diodorus, e quo caput hoc sumtum est, p. 508. habet: δι' αὐτῆς.

z) ἐκ τῆς -- ὀμηρείας] Contra totum hunc locum de Philippo, Thebis obside, multas dubitationes mouit Pet. Wesselingius ad Diodorum Sic. L. XVI. c. 2. T. II. p. 82. sqq. recte, meo quidem iudicio: sunt enim omnes Chronologicae, et ab aetate Philippi et Epaminondae ductae.

εις ὀμηρείαν παρὰ Ἀλεξάνδρῃ τῷ ἀδελφῷ, Μακεδόνων τότε βασιλεύοντος, ὅτε Πελοπίδας, πεμφθεὶς ὑπὸ Θηβαίων στρατηγὸς ἐπ' Ἀλέξανδρον, τὸν Φεραίων τύραννον, στασιαζόντων πρὸς αὐτὸν τῶν Θετταλῶν, καὶ ἐπικαλεσαμένων, βοήθειαν ἐκ Θηβῶν, ἔτυχε καὶ ἐς Μακεδονίαν ἐκ Θετταλίας παρελθὼν, καὶ προσαγαγόμενος πρὸς συμμαχίαν Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα, λαβὼν καὶ ὀμηρον Φίλιππον τὸν ἀδελφόν, ἀνέπεμψεν ἐς Θήβας. Συνέβη μὲντοι καὶ πρότερον Φιλίππῳ τῷ τῷ, ἐπὶ τῷ πατρὸς Ἀμύντῃ α) ἐν Θήβαις γενέσθαι. Ἀμύντῃ γὰρ ὑπὸ Ἰλλυριῶν καταπολεμηθέντος, καὶ Φόρξῃ τε αὐτοῖς τελεῖν ἀναγκασθέντος, καὶ τῶν παίδων ἕνα ἐς ὀμηρείαν παρασχεῖν, ἐδόθη Φίλιππος ἕτος, νεώτατος τῶν υἱέων, παρὰ Θηβαίαις ὀμηρεύσων, ἕτως ἐμολογηθέν. β) Θηβαῖαι

α) ἐπὶ τῷ πατρὸς Ἀμύντῃ] h. e. tempore Amyntae patris, regnante patre, qui usus τῷ ἐπὶ Graecis valde familiaris est.

β) ἕτως ἐμολογηθέν.] Nominatiuus absolutus. [ut supra c. 3, et inferius c. 27. L II. c. 18. et c. 20.] cum inter utrosque ita conuenisset, cum Illyrii ac Thebanī ita inter se pacti essent. Atque h. l. ἐμολογεῖν est in prima sua et originaria significatione; descendit enim ab

βαῖοι δὲ παραλαβόντες τὸν παῖδα, τῷ Ἐπαμινώνδῃ παρέθεντο πατρί. Καὶ συνετρέφετο καὶ ἔτος Ἐπαμινώνδα, τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ παιδείας τε καὶ ἀγωγῆς κοινωνῶν. Ἐτυχε δὲ τῷ Ἐπαμινώνδα Πυθαγόρειος c) ὃν ὁ τῆς παιδείας ἐπιστάτης. Ἐκείνης μὲν ἔν ἀφειδῆς τῆς ὀμιλίας ὁ Φίλιππος, αὐθις παρὰ τῷ πατρὶ ἦν. τῷ δὲ πατρὸς d) τελευτήσαντος ἐπὶ τρισὶ e) μὲν γνησίοις παισίν, Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Περδίκκῃ, καὶ Φιλίππῳ τρίτῳ, νόθῳ δὲ Πτολεμαίῳ τῷ Ἀλωρίτῃ, (ὃς ἐν Ἀλώρῳ, πόλει Μακεδονικῇ, γυγονῶς τε καὶ τραφεῖς, Ἀλωρίτης δὴ ἐκ τρίτῃ ἐκαλεῖτο,) Ἀλέξανδρος δὲ, πρεσβύτατος ὢν τῶν γνησίων, ἐβασίλευσε Μακεδόνων. τῷ δὲ καὶ Θηβαίοις αὐθις ὁ Φίλιππος

B 4

παρε-

ab ὁμοῖς et λέγειν, cum duo idem affirmant vel negant. Sic c. 30. est ὁμολογήσας Δέωνι, cum *Dione transfigens*. Hesychius: ὁμολογῶ συμφωνῶ.

c) τῷ δὲ πατρὸς] In h. l. insigne est ἀνακόληθον: τῷ δὲ πατρὸς -- Ἀλέξανδρος δὲ -- ἐβασίλευσε Μακ. Sed id quidem, si δὲ deleatur post Ἀλέξανδρος, statim evanescet.

d) ἐπὶ τρισὶ] De hoc Graecismo: τελευτῶν ἐπὶ παισίν etc. i. e. *relictis filiis* vid. omnino Vigerum p. 484. ed. Hoogev.

e) Πυθαγόρειος] Lyfis Tarentinus v. Corn. Nep. Epam. c. 1. et Pausanias in Boeoticis, p. 291. [ed. Frf. 1583. fol.]

παρεδόθη ἐς τὴν ὀμηρείαν. Ἀλλὰ Ἀλέξανδρον μὲν ἔτος ἐν βεβασιλευκότα, Πτολεμαῖος ἔτος ὁ Ἀλωρέτης, κτείνας δολῶ, αὐτὸς ἐβασίλευσε Μακεδόνων. Ὀλυμπιάς δ' ἦν τρίτη, καὶ ἑκατοστή, ὅτε Πτολεμαῖος Μακεδόνων ἐβασίλευσε. Τῆτον δὲ, ἔτη τρία βασιλεύσαντα, Περδικκας αὐ κτείνας ὁ ἀδελφός, ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε.

ΧΙ. Τῆτα δὲ Ἰλλυριοῖς μεμαχημένα τε καὶ ἠττημένα, πρὸς δὲ τῇ ἠττῇ καὶ αὐτῷ πεπτωκότες ἐν τῇ μάχῃ, Φίλιππος ἐκ τῆς ὀμηρείας ἀποδραῖς, κατέσχε τὴν βασιλείαν, κακῶς διακειμένην. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῇ ἑναγχοῦ ταύτῃ μάχῃ πρὸς τὰς Ἰλλυρίους, πλείους ἢ τετρακισχίλιοι Μακεδόνων πεπτωκότες ἦσαν. Ἐπειτ' οἱ Παίονες ἐν γειτόνων f) τοῖς Μακεδόσιν ὄντες, καταπεφρονηκότες αὐτῶν, ἤγον καὶ ἔφερον g) τὴν Μακεδονίαν. Ἐἴθ' οἱ Ἰλλυριοὶ αὐθις μεγάλας

κατα-

f) ἐν γειτόνων — ὄντες] Vide Indicem.

g) ἤγον καὶ ἔφερον] Haec duo verba apud Graecos interdum coniunguntur, in significatione *diripiendi ac vastandi*, vt h. l. et c. 27. extr. Herodotus, L. I. p. 43. Edit. Steph. 1570. ἄγον ἤδη καὶ ἔφερον πρὸς περιόριστον. Interdum singula occurrunt, eadem notione. Suidas: ἔφερον ἀλλήλους ἐκ ἡττων, ἐντὶ τῷ ἐλάττεινον, ἔβλαπτον.

καταλέγοντες δυνάμεις, ἐς τὴν Μακεδονίαν στρατεύειν παρεσκευάζοντο. Πρὸς δὲ τούτοις Παισαυρίας τις, τῆς βασιλικῆς συγγενείας, ἐπειρᾶτο διὰ τῶν Θρακῶν βασιλέως ἐπὶ τὴν βασιλείαν τὴν Μακεδονικὴν κατιέναι. Ὡς δὲ καὶ Ἀθηναῖοι Ἀργαῖόν τινα, τῶν βασιλικῶν καὶ τῶτον γένους, κατήγον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Μαντίαν ἀπεσαλκότες στρατηγὸν, σὺν ναυτικῇ τε δυνάμει ἀξιολόγῳ, καὶ ὀπλίταις, καὶ μισθοφόροις ἐκ ὀλίγοις.

XII. Οὕτω δ' ἔχυσαν τὴν βασιλείαν παρεληφώς Φίλιππος, ἐκ ἀνέπεσεν, ἐδ' ἀπέγνω τὰ πρᾶγματα, ἀλλ' ἄτε Φύσεώς τε δεξιᾶς τυχῶν, καὶ πρὸς τῇ Φύσει, καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, καὶ ἀγωγῆς ἐ Φάουλῆς μετεσχηκῶς, πρῶτον μὲν τῆς Μακεδόνας ὁρῶν ἀθύμους ἔχοντας, λόγοις τε παραμυθητικοῖς καὶ προτρεπτικοῖς παραθάρρυνε, καὶ τὰς τε ὀπλίσεις αὐτῶν καὶ τάξεις τὰς στρατιωτικὰς ἐπὶ τὸ κρεῖττον κατεκόσμησε. Καὶ τὸν τῆς Μακεδονικῆς Φάλαγγος συνασπισμὸν *h)* αὐτὸς πρῶτος συνεσήσατο. Ἐπειτα καὶ

B 5

πρὸς

b) συνασπισμὸν] *Proprium hoc de Phalange verbum est, Suida auctore: Συνασπισμός ἐστιν ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κτέχη πῆχυν ἕνα. Τότε τῶτο καλεῖται συνασπισμός.*

πρὸς Παίονας διαπρεσβευσάμενος, καὶ δωρεαῖς τε καὶ ἐπαγγελίαις τῆς δυνατῆς αὐτῶν προσαγαγόμενος, εἰρήνην ἄγειν ἐπεισεν. ὡς δὲ καὶ Πausanίης ἀπετρέψατο τὴν κἀθοδόν, δωρεαῖς τὸν κατάξοντα ἀν' i) βασιλέα πείσας. Ἐπεὶ δὲ Μαντίας ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, καταπεπλευκῶς ἐς Μεθώνην, ἔχων καὶ τὸν Ἀργαῖον, αὐτὸς μὲν αὐτῶν κατέμεινε, τὸν δ' Ἀργαῖον ἐς Ἄιγαῖς, πόλιν Μακεδονικὴν, ἠπειρωτὴν, μετὰ τῶν μισθοφόρων ἀνέπεμψεν. ἔτος μὲν προσελθὼν ταῖς Ἄιγαῖς καὶ λόγοις πειράσας, ὡς ἔδει αὐτῶν προσεῖχεν, αὐθις ἀνέστρεφε πρὸς τὴν Μεθώνην. Ἄναστρέφοντι δὲ Φίλιππος περὶτυχῶν, καὶ μαχεσάμενος, ἐτρέψατό τε, καὶ πολλὰς τῶν μισθοφόρων ἀνείλε, τῆς δὲ λοιπῆς ἐς τινα λόφον καταπεφευγότας ὑποσπόνδως ἀφῆκε, τῆς φυγάδας παρ' αὐτῶν εἰληφῶς ἐκδότας. Ἄμα δὲ τέτοις καὶ θάσιοι τὰς καλεσμένας Κρηνίδας ᾤκησαν, k)

αἷς

i) τὸν κατάξοντα ἀν'] h. e. regem eum, qui Pausaniam in Macedoniam *introduciturus erat*, s. *fuisse*. Haec enim est vis τῶ ἀν, quando Futuris iungitur.

k) ᾤκησαν] Videtur legendum esse: ᾤκισαν.

ἄς ὕπερον ὁ βασιλεὺς Φίλιππος, οἰκήτορας προοφείς, καὶ Φιλίππης ¹⁾ ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτῶ.

XIII. Μετὰ δὲ ταῦτα πέμψας ἐς Ἀθήνας πρεσβείαν, ἔπεισε τὸν δῆμον, εἰρήνην πρὸς ἑαυτὸν συνθέσθαι. Καὶ ἐπειδὴ τῷτε ἀπ' Ἀθηναίων πολέμῳ ἀπηλλάγη, καὶ ἅμα Ἄγιν τὸν τῶν Παιόνων βασιλέα τετελευτηκέναι ἐπύθετο, νομίσας καιρὸν ἔχειν τοῖς Παίοσι ἐπιθέσθαι, ἐσράτευσέ τε ἐπ' αὐτῶς, καὶ μάχῃ νικήσας, ἠνάγκασεν ὑπήκουσεν καὶ τῷτο ἑαυτῶ γενέσθαι τὸ ἔθνος. Δεύτερον δ' ἦν ἔτος Φιλίππῳ βασιλεύοντι, ὅτε Παίονας ὑπηγάγετο. Λοιπὸς δ' αὐτῶ ὁ πρὸς Ἰλλυριῶς πόλεμος ἦν, πρὸς ὃν ἤδη καὶ θαρσέαλεότερος ἦν, ἅτε καὶ τῶς Παίονας τοῖς Μακεδόσι προσειληφώς. Συναγαγὼν ἔν ἐκκλησίαν, καὶ τῶς στρατιώτας ἐς τὸν πόλεμον, οἷς προσῆκε λόγοις προτρεψάμενος, ἐσράτευσεν ἐς τὴν τῶν Ἰλλυριῶν ἐπικράτειαν, ἀπαιτῶν Ἰλλυριῶς τὰς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένας Μακεδονικὰς πόλεις. Οὐ πρὸςδεξαμένῳ δὲ
Βαρδύ-

1) καὶ Φιλίππης] καὶ arbitror delendum esse, quia nullum in praecedentibus verbum est, cum quo sequens ὠνόμασεν copulari possit. Forte e praecedentibus irrepsit.

βαρδύλεω, τῷ Ἰλλυριῶν βασιλέως τὸν λόγον, ἀλλ' ἄλλως τὴν εἰρήνην ἀξιῶντος ποιεῖσθαι, ἔχοντας ἑκατέρως *m*) τὰς πόλεις, ὧν τέως κρατῶσιν, ὡς ἔδὲ Φίλιππος ταῦτα προσεδέχετο, συνέβαλον ἀλλήλοις εἰς μάχην, παραπλησίας ἔχοντες τὰς δυνάμεις. Ἐπιπολὺ μὲν ἔν ἰσόρροπος ἦν ἡ μάχη, ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων ἐκθύμως ἀγωνιζομένων. Ἐπεὶ δ' ἔνθεν μὲν οἱ ἰππεῖς, ἔνθεν δ' ὁ Φίλιππος εἰς μέσον ἑαυτῶν ἔωσαν τὰς πολεμίας, ἐτράπησαν τε οἱ Ἰλλυριοὶ καὶ ἐφυγον, ὥστε κατακράτος ἠττημένοι, τῶν Μακεδονικῶν πόλεων, ὧν τέως ἐκράτην, ἐκχωρήσαντες, Φιλίππῳ, εἰρήνην συνέθεντο. Καὶ Φίλιππος, ἐπισφαλέστατα ἔχουσαν τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν παρειληφώς, πρὶν δευτέρου αὐτῷ ἔτος ἐξήκειν βασιλεύοντι, εἰς τὸ ἀσφαλές αὐτον κατεσήσατο.

XIV. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἐυβοεῖς πρὸς ἀλλήλους φασιάσαντες, ἐπικαλεσάμενοι οἱ μὲν Βοιωτῆς, οἱ δὲ Ἀθηναῖς, ἐπολέμην ἐν τῇ νήσῳ, μεγάλη μὲν

m) ἔχοντας ἑκατέρως] Accusatiui absoluti, seu consequentiae, pro ἔχόντων ἑκατέρων, quales frequenter apud bonos scriptores occurrunt.

μὲν παρατάξει ἐδεμιά, ἀκροβολισμοῖς δὲ, καὶ
 τισι συμπλοκαῖς ἔ' λόγῳ ἀξίαις. Ἐν αἷς τοτὲ
 μὲν οἱ Βοιωτοὶ, τοτὲ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκράτην,
 ἕως οἱ Ἐυβοεῖς, ὑπὸ τῷ Φθείρεθαι τε καὶ κα-
 κῶς πάσχειν, ἅτε ἐμφυλίῃ ὄντος τῷ πολέμῳ,
 νηθετηθέντες ταῖς συμφοραῖς, ὠμονόησάν τε,
 καὶ τὸν πόλεμον κατέλυσαν. Βοιωτοὶ δὲ καὶ
 Ἀθηναῖοι οἵκαδὲ ἐκάτεροι ἀπεχώρησαν. Οἱ
 μέντοι Ἀθηναῖοι ἅμα τρίτοις εἰς τὸν συμμαχικὸν
 κληθέντα πόλεμον ἐπέπεσον, ὃς καὶ παρέμεινεν
 αὐτοῖς ἐπ' ἔτη τρία. Ρῶδιοι γὰρ καὶ Κῶοι καὶ
 Χῖοι, ἔτι δὲ Βυζάντιοι εἰς τὸ συμμαχικὸν τελέως *η*)
 τελεῶντες τοῖς Ἀθηναίοις, τότε ἀπέστησαν. Ἀθη-
 ναῖοι δ' ἐπολέμην αὐτοῖς, εἰ πως εἰς τὴν συμμα-
 χίαν αὐτοῖς ἀποκαταστήσειαν, ἔ' μέντοι ἴσχυσαν
 ἀποκαταστήσαι. Οἱ τε γὰρ νησιῶται, προθυ-
 μότα τα τὸν πόλεμον διέφερον, καὶ Μάυσωλος
 αὐτοῖς, ὁ τῆς Καρίας δυνάστης, συνελάμβανε τῷ
 πολέμῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ Χάρης, ὁ Ἀθηναίων στρα-
 τηγός.

η) τελέως] Lego τέλος; nam τελέως, adverbium,
 ἀ τέλως, quando vestigal significat, non formatur, sed
 ἀ τέλως, finis; actum otiosum h. l. foret. Συμμαχι-
 κὸν h. l. Graecismo valde vsitato, ponitur pro sub-
 stantiuo συμμαχίαν, vti τὸ ἵππικόν, pro ἵπποις etc.

τηγός, ἀποβάς τῶν νεῶν, καὶ φαρναβάζω τῷ βασιλέως ἀποσάτη, μεγάλη δυνάμει συμμαχήσας, ἐκράτησε τῶν βασιλέως σατραπῶν, ἐφ' οἷς παρὰ μὲν φαρναβάζε συχνὰ εἰλήφει χρήματα ἐς σιτηρέσιον τῆ στρατιᾶ, λόγος δὲ διεδόθη, ὡς, διὰ χάρητα ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, τριακοσίοις ναυσὶ βέλοιο τοῖς νησιώταις κατὰ Ἀθηναίων βοηθήσαι, ἔτω δὲ δέισαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον κατέλυσαν, ἐφ' οἷς οἱ νησιῶται ἐβέλοντο, συνθέμενοι τὴν εἰρήνην.

XV. Ἄλλα ταῦτα μὲν ὕστερον. ο) Φίλιππος δὲ, ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐπειδὴ αὐτῷ Παίονες μὲν ὑπήκοοι γεγεννημένοι ἦσαν, Ἰλλυριοὶ δὲ καλὴν τε αὐτῷ καὶ ἔνδοξον εἰρήνην ἐπεπόνητο, τὰς τε Μακεδονικὰς ρ) ἀνειληφότι πόλεις, καὶ τὰ μέχρι τῆς λιχνίτιδος καλαμένης λίμνης ὑπαγομένω, οἱ μὲντοι Ἀμφιπολίται, πόλιν ἔχοντες ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ ἔ Φάυλην, πολλὰ

τε

ο) ὕστερον.] Recte: nam et Diodorus multo inferior p. 521. exitum huius belli socialis enarrat, cum prius bella Philippi, quae hoc demum capite commemorantur, interiecisset.

ρ) τὰς τε Μακεδονικὰς.] Quid? si legamus; ἄτε Μακεδ.

τε q) αὐτῶ προσκεκρηκότες ἦσαν ἐστράτευσέ τε ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐκπολιορκήσας εἶλεν. Ἔτος δ' ἦν τρίτον βασιλεύοντι Φιλίππῳ, ὅτε δὴ Ἀμφίπολιν εἶλεν. Ἐλὼν δὲ τὴν πόλιν, ὀλίγους μὲν τινας τῶν αὐτῶ σφόδρα διαφόρων ἐφυγάδευσε, τοῖς δ' ἄλλοις Φιλανθρώπως προσενεχθεῖς, κατεῖχεν ἐπίκαιρον ἔσαν τὴν πόλιν, πρὸς γε τὰς πρὸς Θραῖκας πράξεις. Εὐθύς δὲ καὶ Πύδναν εἶλε, πόλιν ἐπὶ τῷ Θερμαίῳ κειμένην κόλπῳ, καὶ Ποτίδαιαν μετ' αὐτὴν ἐκπολιορκήσας, ἐπὶ τῷ Παλλήνης τῆς Χερσονήσου αὐχένι κειμένην πόλιν, ὑπὸ τε Ἀθηναίων φερεμένην. Ἀλλὰ Φίλιππος, ἐλὼν τὴν πόλιν, τῆς μὲν Ἀθηναίων φερεῖς, ἐξαπέστειλεν ἐς Ἀθήνας, νέμων μέρος τι χάριτος καὶ τῷ Ἀθηναίων δήμῳ. Τὴν δὲ πόλιν ἐξανδραποδισάμενος καὶ κατασκάψας, Ὀλυνθίοις, ἀσυγείτοσιν ἔσι, νέμεσθαι τὰς κλήσεις ἔδωκε. Θεραπέων δὲ τῆς Ὀλυνθίως, πόλιν ἔχοντας μεγίστην τε τῶν ἐκεῖ, καὶ δυνατωτάτην,
(ἄτε

q) πολλά τε] Nihil est, quod particulae τε respondeat; itaque videtur, ut saepe alias, abundare. Vide, quae infra ad c. 14. notabuntur.

(ἄτε γὰρ τ) προσδοκῶν ἤδη τὸν ἀπ' Ἀθηναίων πόλεμον,) τὰς Ὀλυνθίους προκαταλαμβάνειν ἔγνω, ἵν' ἑαυτῷ προσέχωσι, καὶ μὴ, Ἀθηναίοις προσθέμενοι, χαλεπώτερον αὐτῷ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον ποιῶσι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ πόλιν Κρηίδας ἀφικόμενος, καὶ ταύτην οἰκητόρων πλήθει ἐπαυξήσας, Φιλίππου τε ὀνομάσας, τὰ ἐκεῖ χρύσεια μέταλλα, παντάπασι λιτὰ ὄντα, καὶ Φαῦλα, ἐς τοσούτον ἠύξησε ταῖς κατασκευαῖς, ὥστε φέρειν αὐτῷ πλείω, ἢ χιλίων ταλάντων πρόσδοτον. Ἀφ' ἃν χρημάτων ἤδη ἐκ ὀλίγων εὐπορῶν, ἐπὶ μέγα τὴν Μακεδονικὴν ἤγαγε βασιλείαν. Νόμισμα γὰρ χρύσειον ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις κόψας, τὸ Φιλίππειον προσαγορευθὲν, τῷ δυνάμιν τε ἀξιόλογον μισθοφόρων συνεσήσατο, καὶ ἐς τὰς πόλεις πέμπων τοῖς προεσηκόσι, διέφθειρέ τε ἐς προδοσίαν, καὶ ταχὺ, ἃ βέλοιο, παρ' ἐκάστοις διεπράττετο.

XVI. Ἄλλα

τ) ἄτε γὰρ.] Paullo rarius γὰρ a Graecis cum ἄτε coniungitur; frequentius est ἄτε δὴ; nisi dicamus γὰρ h. l. pro δὴ positum esse, cuius formae exempla citat cel. Hoogeveenius ad Viger. p. 584. a.

XVI. Ἄλλα ταῦτα μὲν κατὰ Μακεδονίαν. Ἔς δὲ Σικελίαν, s) Δίων ὁ Ἰππαρίδης, Συρακῆσιος, καταπλέυσας, τῆς Διονυσίᾳ τῆ νεωτέρᾳ ἀπήλλαξε τυραννίδος τῆς πολίτας. Ὀλυμπιάς δ' ἦν ἄρτι δὴ παρεληλυθυῖα ἕκτη καὶ ἑκατοστή, ὅτε Δίῳ ταῦτα ἐπέπρακτο. Δοκεῖ δ' ὁ ἀνὴρ t) ἕτος, πάντων τῶν πρὸ αὐτῆ ἔνγε μνήμη ἐλαχίσταις χρησάμενος ἀφορμαῖς, μεγίστην δύνασειαν καταλελυκένας. Δυσὶν γὰρ πλοίοις εὐρογύλων, καὶ στρατιώταις ὀλίγοις τοῖς ἐπὶ τοῖν πλοίοις τῆτοιον τήναρχὴν ὀρηθηεῖς τυραννίδα, πλείσταις μὲν τρηῆεσι, παμπόλλοις δὲ μισοφόροις πεφραγμένην, κατέλυτεν. Αἰτίαι δὲ τῆς Δίῳνος πρὸς Διονύσιον ἐκπολεμώσεως αἰδε ἐγεγονοντο. Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, ἐκ ταπεινῆ καὶ αἰδοξῆ.

s) Ἔς δὲ Σικελίαν] In tota hac parte vsque ad finem libri Gemistus, relicto Diodoro, sequitur Plutarchum in *Dione* ac *Timoleonte*, quod statim initio monendum erat. Ac profecto etiam Plutarchi de turbis Siculis sub tyrannide Dionysiana narratio longe copiosior et accuratior est, magisque seriem rerum gestarum sequitur, quam Diodori, qui tantum per intervalla eam inferit.

t) Δοκεῖ δ' ἀνὴρ] Plane sic, atque etiam definitius Cornelius Nepos in *Dione* c. 5.

ἀδόξῃ πολίτῃ, τὴν τῶν Συρακυσίων τυραννίδα κτησάμενος, καὶ ταύτην παμπόλλοις μισοφύροις ἀσφαλίσάμενος, ἔγημε καὶ γυναῖκε δύω, ἅμα τε ἄμφω, καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς *u)* ἀγαγόμενος, τὴν μὲν ἐκ Λοκρίδος *x)* τῆς ἐν Ἰταλία, τὴν δὲ Ἀσὴν, *y)* Ἰππαρίνην θυγατέρα, δοκίμῃ δὴ ἐν τοῖς πολίταις ἀνδρῶς, ἧς καὶ Δίων ἦν ἕτος ἀδελφός. Οὕτως ἔχοντι τῷ Διονυσίῳ τέτρω παραγίγνεται καὶ Πλάτων ἐξ Ἀθηνῶν, ἀποδεδημηκῶς μὲν ἐς τῆς περὶ Ἰταλίαν τε καὶ Σικελίαν τέττης τόπῃς, ἐπὶ ἰστορία τῶντε πόλεων, καὶ πολιτειῶν τῶν ἐκεῖ. Ἀφικνόμενος δὲ καὶ παρὰ τὸν τύραννον τέττον, μέγιστον τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων δυνάμενον, πειρασόμενος, εἰ πως θεῖα τινὶ τύχῃ οἷός τε γένοιτο, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ προτρεψάμενος, μεγάλων ἀγαθῶν, αἷς ἤρχε, πόλεσιν αἰτίος καταστῆναι, εἰδῶς

u) ἐν τοῖς αὐτοῖς] Refertur ad tempus nuptiarum, atque antecedens ἅμα melius definit. Omissum enim per Ellipsin est γαμηλίους, aut simile Substantivum, quod sollempnitatem diei nuptialis exprimit; *Diuis uxores eodem tempore, atque adeo eadem die duxit.*

x) τὴν μὲν ἐκ Λοκρίδος] Doridem nomine. Plut. in Dion. p. 580. a. item ipse Gemistus infra, c. 27.

y) τὴν δὲ Ἀσὴν] Aristomachen, Cornel. Nep. in Dione c. 1.

εἰδὼς τῆς τυράννης μέγιστον, ἐφ' ὃ, τι ἂν ὀρμή-
σειαν, δυναμένως, εἴτε ἀγαθόν τι, εἴτε μοχθη-
ρὸν, τῷ μὲν ἐν τυράννῃ, εἰδὲ παρὰ μικρὸν ἀπέ-
τυχεν z) ἀλλ' ὡς τε ὀργισθέντα α) ἐπὶ τῇ
παρρησίᾳ, Πόλιδι τῷ Λακεδαιμονίων ναυάρχῳ
ἐκδῆναι ἐπιτάσσει, πολέμῳ ὄντος τότε πρὸς
Ἀθηναίους Λακεδαιμονίους. Οὐ καὶ πωλῶντος
περὶ Ἀιγίαν, κατὰ τύχην Κυρηναῖος ἀνὴρ, Ἀνί-
κερις τῆνομα, ὠνεῖται. b) Καὶ ἐταίρων τὰ λύ-
τρα αὐτῷ προσφερόντων, ἐκ ἐδέξατο, εἰπὼν,
μὴ μόνως αὐτῆς Πλάτωνος ἀξίως εἶναι κήδεσθαι.

C 2

XVII. τὰ

z) ἀπέτυχεν] Legendum haud dubie ἐπέτυχεν;
nam ἀπέτυχεν nullam sensum habet; imò potius con-
trarium. Contextus enim docet, Platonem a Dio-
nyfio Seniori contemtum tractatum esse. Vnde ver-
tendum: quod ad tyrannum attinet, apud hunc ne
tantillum quidem monitis suis profecit. At εἰδὲ παρὰ
μικρὸν ἀπέτυχεν, est: ne tantillum quidem a fine suo
aberravit, h. e. felicissimus in consequendo fine fuit;
quod est contra historiam.

α) ὡς τε ὀργισθέντα] Locus valde corruptus, qui,
quomodo emendandus sit, equidem nescire me fa-
teor. Sequens ἐπιτάσσει necessario Nominativum
postulat. Itaque legerem: ἀλλ' εἰδὲ ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπὶ
τῇ π. nisi haec a verbis nimium recederent. Omni-
no arbitror, post παρρησίᾳ integram lineam, aut
plures excidisse.

b) ὠνεῖται] Scil. τὸν Πλάτωνα.

XVII. τὰ μὲν ἔν̄ πρὸς τὸν τύραννον αὐτῶ, τοιαῦτα συνέβη. Δίωνι δὲ τότε ἐντυχῶν νέω ὄντι, ἔτως εὐφυσᾷ εὔρε πρὸς φιλοσοφίαν, ὡς μηδενὸς τῶν Πλάτωνος ἐταίρων τὰ ἐς φιλοσοφίαν Δίωνα ἀπολειφθῆναι. Κοσμίως μέντοι ἤδη βιωῶν Δίων διὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαχθέσερος τοῖς τρυφῶσι, καὶ κατὰ τὰ τυραννικὰ ἤθη βιῶσιν, ἀπέβη. Διονύσιος δ' ἔτος, πρὸς μὲν φιλοσοφίαν ἀλλοτρίως ἔσχε, ποιητικῆς μέντοι ἔραοθεῖς, καὶ ποιήματα συντιθεῖς c) ἀνεπέκθη ὑπὸ τῶν κολάκων, ἐπιτυχῆ αὐτὰ ποιεῖν, καί περ μοχθηρὰ ποιῶν. Κὰν εἶποτε d) ἐπέμψατό τις, ὀργῆς ἐπειρᾶτο. e) ὤλιετο γὰρ ἴσως Διονύσιος ἔν̄ ἀληθεύοντα τὸν μεμφόμενον, ἀλλὰ φθονῶντα μέμφοθαι. Καί ποτε φιλόξενον f) ἀγαθόν

c) ποιήματα συντιθεῖς] Tragica maxime, quorum praecipuo amore ferebatur, vt tradit Aelianus, V. H. L. XIII c. 18, vbi v. Perizonium.

d) κὰν εἶποτε] κὰν interdum simpliciter poni pro καὶ in tali forma, docet et exemplis probat Deuaris, de partic. Gr. L. p. 194.

e) ὀργῆς ἐπειρᾶτο] Scil. τῷ Διονυσίῳ, is nempe, qui ausus erat reprehendere.

f) φιλόξενον] Festiua haec narratiuncula petita est e Diodori Sic. L. XV. p. 461.

ἀγαθὸν διθυραμβοποιὸν, ὅτι διακῆσας ἐμέμψατο, ἐς τὰς λατομίας g) πέμψαι h) ἐνέβαλεν. Ἔπειτα τῶν Φίλων παραιτησαμένων ἐξαγαγὼν, καὶ παρὰ πότον παρειληφῶς ποιήματά τε αὐθις ἐπιδεικνύμενος, ἐπυνθάνετο, ποῖ ἅττα αὐτῷ φαίνοιτο; Ὁ δὲ περὶ μὲν τῶν ποιημάτων εἶπεν ἄδεν, τῆς δ' ὑπηρετίας τῆς τῷ Διονυσίῳ καλέσας Ἀπάγετέ με, ἔφη, εἰς τὰς λατομίας. Τῆτο μὲν ἔν ἐυτραπελία, τῇ παρὰ τὸν πότον, θῆς ὁ Διονύσιος, πρῶτος πῶς ἠνεγκεν.

XVIII. Ἐπεὶ δ' ὁ μὲν Διονύσιος ἔτος τετελευτήκει, i) καταλιπὼν υἱεῖς, ἓνα μὲν τὸν πρεσ-

C 3

βύτα-

g) λατομίας.] *Λατομῆαι, carcer Siciliae publicus, propterea sic dictus, quod 1) totus faxis excisis magnifice a Dionysio exstructus esset, 2) forte quoque ex eo, quod hoc ipsum erat pars poenae captiuorum, ut in his faxis caedendis laborarent. Unde a Cicerone, L. V. in Verr. c. 55. dicitur factus a Dionysio, etsi iam ante Syracusani captiuos in eum coniecissent. Caeterum locus insignis de latomiis est apud eundem, l. c. c. 27.*

b) πέμψαι ἐνέβαλεν.] *Lege πέμψας, postulante, sensu, ut est etiam infra L. II. c. 19. κατέσκαψε πέμψας τὸν πορθμὸν et c. 10. πέμψας ἤτει, non raro apud Graecos Pleonasmō huius participii.*

i) τετελευτήκει.] *Saepeffime apud Graecos augmenta abiici, multi multis exemplis docuere, quos citat*

βύτατον, ἐκ τῆς Λοκρίδος, ὁμωνυμον ἑαυτῷ Διονύσιον, δύο δ' ἐκ τῆς Ἀσῆς, ἐκ τῆς Δίωνος ἀδελφῆς, Ἰππαρῆνον καὶ Νυσαῖον, τὴν δὲ τυραννίδα Διονύσιος, ἅτε πρεσβύτατος, παρειλήφει, νέος δὴ ὢν, καὶ ἐν τῷ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾧ μάλιστα ἀνδραποιοὶ περὶ τὴν τῷ βίᾳ κρίσιν ταλαντεύονται, Δίωον μὲν, προσφέρων αὐτῷ τὰς ἐκ Φιλοσοφίας λόγους, ἐπὶ Φιλοφίαν εἶλκεν, k) ἕτεροι δ' ἐπὶ θάτερα ἀνδ' εἶλκον. l) Πείθει δ' ἐν Διονύσιον Δίωον τέως γὰρ

citat cel. Fischerus Animadv. ad Welleri Gr. Gr. P. I. p. 185. Exempla abiecti apud nostrum augmenti, ut alia taceamus, sunt fere haec: Ἐκπεπολέμωτο, L. I. c. 30. κεκρατήκει, L. I. c. 41. παραδεδώκει, L. I. c. 48. καταπεπλήγεσαν, L. I. c. 49. προπεπρεσβεύκεσαν, L. II. c. 15. παρασκευακότες, L. II. c. 17. Caeterum, quod ad rem ipsam, et genus mortis attinet, quam Dionysius Senior obiit, ea fuit violenta, per soporem, quem medici aegro, iussu filii, dederant. Corn. Nep. in Dion. c. 2 et Plutarchus in Dion. 581. a. qui, ut semper est in tropis artifex, de medicis dicit: φάρμακον ὑπνωτικὸν αἰτῶντι δόντες, ἀφείλοντο τὴν αἰσθησιν αὐτῶν, θανάτῳ συνάψαντες τὸν ὕπνον.

k) ἐπὶ φιλοσοφίαν εἶλκεν.] Plutarchus p. 582. b. Dionem apud Dionysium iuniorem assiduis cohortationibus cum ad ipsam Philosophiam, tum ad Platonem imprimis e Gaecia reuocandum, sic ait profecisse, ut iuuenem ὁξὺς ἔρωσ καὶ περιμανῆς τῶν λόγων corriperet.

l) ἀνδ'εἶλκον] Philistus, historicus, maxime, cuius etiam infra c. 25. mentio est, et quem, tanquam antido-

γὰρ αὐτὸς ἐκράτει *π)* μεταπέμψασθαι Πλάτωνα τῶν ἐκ Φιλοσοφίας λόγων ἕνεκα. Καὶ αὐτὸς δὲ Δίων, Πλάτωνι ἐπισέλλων, σφόδρα ἐδεῖτο ἐς Σικελίαν ἀφικέσθαι, ὡς μεγάλην δὴ ἐλπίδα ἔσαν, *π)* Διονύσιον τηλικῶτον τύραννον Φιλοσοφῆσειν. Οὕτω δὴ ἐς Σικελίαν ἀφικνεῖται αὐθις Πλάτων. Ἐλθὼν δὲ εὕρισκει κρατῶντας ἤδη τῆς Δίωνι διαφορῆς, οἱ ἔπειθον Διονύσιον, ὡς

C 4

ἐπιβ8-

antidotum Platoni ac Dioni, adulatōres Dionysii iunioris, ab exilio arcessierant. Fortasse autem nihil istae adulationes apud egregiae alioqui indolis iuuenem profecissent, nisi iam pater, Dionysius, peruersa filii educatione, viam adulatoribus strauisset. Veritus enim, ne sibi ille aliquando infidiaretur, consulto eum domi inclusum, et ab omni honorum consortio remotum, torpescere otio fuerat, adeo vt interdum miser adolescens, temporis fallendi causa, cogeretur, vt ait Plutarchus, ἀμάξια καὶ λυχνίαι, καὶ δίφροις ξυλίναις, καὶ τραπέζαις τεκτάνειν.

π) ἐκράτει] simpliciter, sine casu, vt etiam paulo inferius: εὕρισκει κρατῶντας τῆς Δίωνι διαφορῆς. Atque in hac forma κρατεῖν est *superare alios quacunque re, aut quocunque modo, praeualere, primas tenere.* Sic infra L. II. c. 2. v. Perizon. ad Ael. V. H. L. II. c. 4. n. 5.

π) ὡς μεγάλην -- ἔσαν] h. e. *quoniam spes magna esset.* Accusatiui consequentiae, quorum exempla reliqua apud nostrum sunt: c. 19. extr. c. 26. init. c. 28. init. c. 36. fin. c. 48. init.

ἐπιβλέυων ο) τῇ τυραννίδι Δίων, προτρέποιο
 ἐκείνον ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἵνα ὁ μὲν παιδεία δὴ
 κεκωλυμένος, τῆς ἀρχῆς ἀμελῆ, ὁ δὲ λάθῃ πάν-
 τα διαπεπραγμένος. Καὶ μετ' ἔργον πολὺ τῆς
 Πλάτωνος ἀφίξεως ρ) Δίωνα Διονύσιος ἐκβάλλει,
 ς) μικρὸν ἐς πλοῖον ἐμβιβάσας. Πλάτωνα
 δὲ, καὶ τῆς Δίωνος φίλης παρεμυθεῖτό τε καὶ
 ἀνελάμβανε, πεφοβημένους δὴ, Φάσκων, μὴ
 φυγὴν γεγονέναι Δίονι τὴν ἐκβολὴν, ἀλλὰ με-
 τάστασιν, ὡς ἐπανήξοντι πάλιν, ὅταν αὐτῷ Διο-
 νυσίῳ ἀσφαλέςερον κατασταθῇ τὰ περὶ τὴν
 ἀρχὴν. Πλάτωνα δὲ καὶ διαφερόντως ἐτίμα,
 καὶ

ο) ὡς ἐπιβλέυων] *Nempe, vt tyrannidem in nepotes suos, Nysaeum, et Hipparinum, quos Dionysius Senior, ex Aristomache, Dionis sorore susceperat, transferret, Plut. p. 583. b.*

ρ) τῆς Πλάτωνος ἀφίξεως] *Splendidissime initio a Dionysio susceptum Platonem, regio curru, magnifice adornato, simul ac naue exiret, vectum in regiam, et eius causa sacrificium institutum, tanquam magno aliquo a Diis beneficio publice accepto, imo regiam puluere, a perstreptibus vndique Geometris exorto, completam fuisse, Plutarchus l. c. narrat. Sed sequentia his initiis non respondebant.*

ς) Δίωνα ἐκβάλλει] *Occasionem dedit epistola, quam scripsisse Dion dicebatur ad Carthaginienses, et in qua, nihil vt se incio et inuito cum Dionysio transigerent, ipsos admonuerat. Plut. L. c.*

καὶ ἅμα μὲν ἐδέϊτο μένειν, ἅμα δὲ καὶ προσ-
εβιάζετο, φανερός γενόμενος ἐκ ἐπιτρεψῶν τὸν
ἔκπλην.

XIX. μένει δὴ Πλάτων παρὰ Διονυσίῳ, εἴτ'
ἄρ' ἐβόλετο, εἴτε καὶ μὴ, πειρώμενος, ἅμα
πάντα τρόπον καὶ ἐς ἐπιθυμίαν τῆς φιλοσόφου
ἐμβαλεῖν *γ)* ζωῆς. Ἐπίερα μέντοι *δ)* καὶ Διο-
νύσιος, Πλάτωνα, ἀφιστάναι μὲν τῆς Δίονος
Φιλίας, ἐς δὲ τὴν ἑαυτῶ μάλλον τρέπειν. Ἐπεὶ
δ' ἔδετέρω ἢ πείρα ἐπεραίνετο, πείθεται Διονύ-
σιος ἀφείναι Πλάτωνα, συνομολογήσαντά, ἐπ-
ανήξειν ἐς Σικελίαν αὐθις, ἐπειθὰν ἐκεῖνος με-
ταπέμψεται αὐτὸν τε ὁμῶς, καὶ Δίωνα, μετα-
πέμψεσθαι *ε)* δὲ εἰρήνης γενομένης. Ἐτύγχανε

C 5

γὰρ

γ) πάντα τρόπον -- καὶ ἐμβαλεῖν] *Paullo inusitatio-
ratio copulandi Accusatiuum nominis, et infinitiuium
verbi: πειρώμενος -- τρόπον, καὶ -- ἐμβαλεῖν, nisi καὶ irre-
psit, et subaudiendum est αὐτὸν sc. Διονύσιον.*

δ) μέντοι] *h. l. vicissim veni, quod postulat con-
textus et exempla quoque scriptorum docent.*

ε) μεταπέμψεσθαι] *In Aldina perperam est μετα-
πέμψασθαι.*

γὰρ ἔν κ) πόλεμος χ) τότε ὦν. Καὶ δὴ τῆς
 εἰρήνης γεγонуίας, μεταμέμπεται Διονύσιος
 Πλάτωνα, ἔκ ἔτι κατὰ τας ὁμολογίας μετὰ
 Δίωνος, ἀλλὰ μόνον. Δι' αὐτὸ δὴ τὸ μὲν πρῶτον
 ἔχ ὑπήκχε, καίπερ καὶ Δίωνος κελεύοντός τε
 καὶ θεομένου. Ἐπειτα τριήρη πέμψαντος ῥασώ-
 νης ἕνεκα γ) τῆς πορείας, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῶν ἐν
 Σικελία Φίλων μάλιστα αὐτῷ Πλάτωνι γεγού-
 των, καὶ γνωρίμων ἔστιν ἔς, καὶ γράφοντος,
 „ὡς εἰάν μὲν ἀφίκη, πάντ' ἔσαι σοι τὰ περὶ
 „Δίωνα, ὡς εἰάν ἐθελήσεις αὐτός. Ἐθελήσεις δὲ
 „οἷδ' ὅτι τὰ μέτρια, ζ) καὶ ἐγὼ συγχωρήσομαι.
 „Εἰ

κ) γὰρ ἔν] Graecismus est, in affirmando scri-
 ptoribus valde vsitatus. vid. Hoogeveen. ad Vig.
 p. 349.

χ) πόλεμος] Lacedaemoniorum cum Thebanis,
 in quo Dionysius a Lacedaemoniorum partibus sta-
 bat. Plut. p. 584. b.

γ) ῥασώνης ἕνεκα] i. e. ut tanto commodius, et ma-
 iori cum otio in Siciliam traiceret. Videtur mihi
 h. l. τριήρη in Emphasi esse, et idem, quod ἰδίαν τριήρη,
 h. e. folius Platonis traiciendi causa apparatus. Sin
 minus, et pro ναὺν simpliciter accipias, sensus fri-
 gidus erit. Quis enim e Graecia in Siciliam venire
 aliter potest, nisi nauibus?

ζ) τὰ μέτρια] h. e. tales condiciones, quibus Dion
 non nimis potens in Sicilia euadat.

„Εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν σοι τῶν περὶ Δίωνα ἔξει πραγ-
 „ματῶν, ὡς ἂν ἐθέλοις.„ Καὶ ἅμα τῶν ἐπὶ
 τῆς τρίτης θρυλλάντων, ὡς Διονύσιος θαυμα-
 ζῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἶη, (καὶ
 ἦν δὲ τι καὶ τοιοῦτον *a*) ἔτι τε καὶ ἄρχυτῶν τῶν
 ταραντίνων, ἀνδρῶν Πυθαγορείων, δοκιμωτάτων
 τῶν τότε, ἐπισέλλοντός τε καὶ αὐτῶν *b*) καὶ
 δεομένων, ὑπακῆσαι τε καὶ ἀπελθεῖν, ὡς δ' αὐ-
 τῶν *c*) ἄρχυτῶν, ἔδδ' ἰσχυρῶς τῇ αὐτῶν λυσιτελή-
 σον τὸ μὴ ὑπακῆσαι, διὰ τὸ καὶ τὴν Φιλίαν
 τὴν αὐτῶν πρὸς Διονύσιον, δι' αὐτῶν Πλάτωνος
 γεγονέναι, οὕτω δὲ πείθεται Πλάτων, καὶ ἀφικ-
 νεῖται τοῦ τρίτον ἐς Σικελίαν.

XX. Ἀφικομένῶν *d*) δὲ, ἔδδ' ἐγγίγνεται τῶν
 μετρίων, ἀλλὰ καὶ πολὺ χείρω, ἢ πρότερον. Τα
 μὲν

a) καὶ ἦν δὲ τι καὶ τοιοῦτον.] *neque id erat de nihilo.*
 Plane conuenit cum nostro: Es war auch so etwas
 daran.

b) καὶ αὐτῶν] καὶ plane delendum est, quia non
 modo sensum per se non habet, sed et reliquum im-
 pedit. Nam τε cohaeret cum sequenti καὶ δεομένῶν,
 e quo etiam illud καὶ natum videtur.

c) ὡς δ' αὐτῶν] Manifeste legendum, ὡς ἔδδ' αὐτῶν,
 ἔδδ' ἰσχυρῶς.

d) Ἀφικομένῶν] Plutarchus p. 584-85. initio qui-
 dem optime inter Dionysium et Platonem ait con-
 uenisse,

μὲν γὰρ πρὸς Φιλοσοφίαν, Διονύσιος ἔκ ἔτι
 παρεῖχεν ἑαυτὸν Πλάτωνι, ἔδὲ τοῖς λόγοις τῆς
 αὐτῆς, πειθόμενος αὐτῆς τοῖς τῶν διαβαλλόντων
 λόγοις, καὶ κελευόντων φυλάττεσθαι Πλάτωνα,
 ὡς ἐπιβλέουσα τῇ τυραννίδι μετὰ Δίωνος, μή πῃ
 ὑπὸ τῆς παιδείας παραποδοιθεῖη. e) Ἐφυλάτ-
 τετο ἔν, f) καίπερ ἔδὲ πάντ᾽ ἅπαν ἀνέρας
 ὦν

uenisse, sed non multo post primas confabulationes,
 [φιλοφροσύνας] simul ac Plato Dionis mentionem in-
 iecisset, statim dissentire et rixari inuicem coepisse.

e) ὑπὸ τῆς παιδείας παραποδοιθεῖη.] Scil. in guber-
 nanda Sicilia, ne per Philosophiam ab imperio ge-
 rendo auocaretur. Ea enim h. l. per παιδείαν maxime
 intelligitur; quo verbo Graeci quidem alias omne
 omnino illud intelligunt, quod ad formandum et
 exercendum animum quocunque modo pertinet, sed
 tamen in singulis deinde locis e contextu iudicandum
 est, quaenam potissimum pars istius *disciplinae* in-
 telligatur. Infra c. 31. παιδεία pariter Philosophiam,
 et quidem *scholae* denotat, quia *consortio et familia-
 ritati* opponitur.

f) Ἐφυλάττετο ἔν.] Int. Πλάτωνα. Quaeritur, sit-
 ne vertendum: *cauebat*, an: *custodi*at. Contex-
 tus utrumque admittit. Sed Plutarchus l. c. doce-
 bit, posterius sequendum esse. Platonem enim, di-
 cit, a Dionysio in hortis, ad regiam sitis, ubi com-
 morari ille solebat, per satellites asseruatum fuisse,
 qui etiam aliquando vitae eius insidiati sint, cum
 eum putarent Dionysio auctorem esse abiiciendae
 tyrannidis.

ὧν τῶν ἐκ Φιλοσοφίας λόγων, ἔδὲ ἀφύης, κρα-
 τήμενος δ' ὑπὸ τε τῆς τρυφῆς, καὶ ἅμα δέως
 τῆς τυραννίδος ἀποβολῆς. Τὰ δὲ πρὸς Δίωνα,
 πρότερον ἑῶν καρπῶσαι τὰ αὐτῶν χεῖματα, τότε
 ἔκ ἑτ' εἰς τῆς γε ἐπιτρόπης τῆς ἐκείνης πέμπειν
 τι Δίῳ, ἀλλὰ καὶ τελευτῶν, ἐπώλει τε τὴν
 ἔσσαν τὴν Δίῳ, καὶ διένεμεν, οἷς ἐβέλετο.
 Πλάτων μὲν ἔν δια τὰ ταῦτα καὶ ἕτερ' ἄττα
 συμβάντα ἐκ Διονυσίῃ περὶ τε τῆς Δίῳ Φίλης,
 καὶ ἑαυτὸν, ἐργιζόμενος Διονυσίῳ, ἅμα δ' ἔδὲ
 συγχωρέμενος αὐτῷ g) ἐκπλεῖν, πέμπει παρ
 Ἀρχύταν, καὶ τῆς ἐν Τάραντι Φίλης, φράζων
 τὸ πρᾶγμα, ἐν οἷς ἦν. Οἱ δὲ, πρεσβείαν τινα
 παρὰ τῆς πόλεως πορισάμενοι, πέμπουσι τρια-
 κόντορον, καὶ Ταμίσκον, αὐτῶν ἕνα. h) Ὃς
 ἐλθὼν ἐδεῖτο τῆ Διονυσίῃ, ἀφείναι Πλάτωνα.
 Ἀφεθεῖς δ' ἔτω Πλάτων, καὶ ἀφικόμενος ἐς
 Πελοπόννησον, καταλαβὼν τε Δίωνα, Ὀλυμ-
 πιάσι θεωρῶντα, ἀπαγγέλλει τὰ περὶ τε τὴν
 ἔσσαν τὴν αὐτῆ, καὶ τῆς Φίλης γεγενημένα ἐκ

Διону-

g) συγχωρέμενος αὐτῷ] pro ὑπ αὐτῆ, noto Graecismo.

h) αὐτῶν ἕνα] Scil. Φίλων τῆ Πλάτωνος.

Διονυσίῃς. Ὁ δὲ, θεὸς ἐπιμαρτυράμενος, ὤρη-
σεν ἐπὶ τὸν κατὰ Διονυσίῃς πόλεμον, καὶ ἐλευ-
θερίαν τῆς πατρίδος.

XXI. Ἦν δ' ἔδδ', *i)* γένει ὀφνεῖος Διονυσίῃς
Δίων. Τῷ γὰρ πατέρει αὐτοῖν, Ἴππαρῖνος τε
καὶ Διονύσιος, ἀνεψιῶ ἀλλήλοιν ἦσθη. Καὶ
αὐτῷ ἀμφὼ ἡ πόλις, μεγάλα πολέμῃς ἐπὶ Φε-
ρομένῃς ἐκ Καρχηδονίων, ἀρχοντε αὐτοκράτορι *k)*
εἶλοντο *l)* ἐπὶ τὸν πόλεμον, Διονύσιον μὲν, ὡς
νεώτερον, στρατηγὸν, Ἴππαρῖνον δὲ σύμβουλον,
ἄτε πρεσβύτερον. Ὡς ἐπειδὴ καλῶς τε καὶ εὖ
διεπολεμησάτην πρὸς Καρχηδονίῃς, καὶ Συρα-
κῆσας

i) Ἦν δ' ἔδδ'] Totum hoc caput et pars sequen-
tis, est digressio, meo quidem iudicio, non satis
apto loco inserta. Interrumpit enim expectationem
legentis, ac debebat potius, supra c. 16. h. e. initio
totius narrationis poni, ubi etiam Plutarchus po-
suit, quem omnino vide, p. 580. sq.

k) αὐτοκράτορι] De hoc vocabulo eiusque mul-
tiplici apud scriptores maxime Romanae historiae
Graecos, egregia est observatio cel. Krebsii, viri
eruditissimi, et collegae iam coniunctissimi, in De-
cretis Romanor. pro Iud. e. Iesepho, p. 188, et sqq.
Hoc loco simpliciter *ducem belli* denotat.

l) εἶλοντο] Pluralis propter antecedens collecti-
vum πόλις. Rem notissimam exemplis illustrare ni-
hil attinet.

κῆσας τε, καὶ τὴν ἄλλην Σικελίαν ἐκ τῆς ἐπι-
 κρεμασθέντος κινδύνου ἔσωσάτην, ἠρχέτην Συρα-
 κωσῶν τε κοινῇ, καὶ τῆς ἄλλης Σικελίας τῆς
 πολλῆς. Τελευτῶν δὲ τῶν βίον Ἰππαρῆνος, ἐπί-
 τροπον Διονύσιον καθίστησι κατὰ τὸ οἰκῆιον
 διαθέμενος, καὶ τῶν θυγατέρων ἑσῶν τριῶν,
 Ἀνδρομάχην *m)* μὲν, τὴν πρεσβυτάτην, αὐτὸν
 γῆμαι, τῶ δὲ λοιπῶ δύο *n)* τοῖν ἀδελφοῖν ἐκ-
 δῆναι, Λεπτίνῃ τε δὴ, καὶ Θεαρίδῃ. Καὶ ταῦτα
 μὲν Διονυσίῳ ἔτιως ἐπέπρακτο. Μόνος μέντος
 ἤδη λελειμμένος, τὴν τε ἀρχὴν ἐς τὸ τυραννικώ-
 τερον κατεσῆσατο, καὶ βιαίτερον. Καὶ τὰ πρὸς
 Καρχηδονίους πολὺ χεῖρον διώκει, ὥς καὶ Φόρων
 αὐτοῖς τάξασθαι φέρειν.

XXII. Ἄλ-

m) Ἀνδρομάχην] Haud dubie legendum: Ἀριστο-
 μάχην, postulante historia.

n) τῶ δὲ λοιπῶ δύο] Obseruanda est h. l. diuersitas
 generis, cum ante sermo fuisset de feminis, adeo-
 que deberet esse τὰ δὲ λοιπὰ δύο. Sed hoc ita fit, et
 si rarius, apud Graecos, vt vniuersa significationis
 ratio negligatur, quod obseruauit iam Vigerus, p.
 46. vbi tamen recte subiecit in nota cel. Hoogevee-
 nius: Hoc tamen non fit extra numerum dualem. Cer-
 te nusquam in alio numero sic reperi. Apud no-
 strum duo tantum talia exempla adhuc sunt: L. II.
 c. 16. δύο ψήφω -- α. et c. 17. δύο γυναῖκες περιθεμένω.

XXII. Ἄλλὰ Δίων Διονύσιον τὸν νεώτερον ἐπειρᾶτο μὲν διὰ Πλάτωνος, ὅπως οἷός τε γένοιτο πείσαι ἐς βασιλείαν Λακωνικὴν τινὰ ο) ἐκ τῆς τυραννίδος μεταβαλέσθαι, καὶ νόμοις δὴ ἐπιεικέσι τισὶ κατακοσμήσαι τὴν πατρίδα, ταῦτα πρ καὶ αὐτῷ Διονυσίῳ καὶ τῇ πατρίδι ἅμα κάλλιστά τε δὴ καὶ ἄριστα νομίζων. Ἐπεὶ δ' αὐτῷ ἦτε πείρα ε' πρὸς χάρι, καὶ ἅμα ἠδικεῖτο τῆτε Φυγῇ, καὶ τῆς εὐσίας τῇ διαφουρήσει ρ) ὤρητο ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὴν δι' ὅπλων τῆς τυραννίδος κατάλυσιν. Καὶ τῆς τε ἄλλης Φίλης, καὶ δὴ καὶ Πλάτωνα παρεκάλει, συλλαμβάνεσθαι οἱ τῷ πολέμῳ. Πλάτων δὲ τῆς μὲν ἄλλης συμπαρακαλεῖν τῶν Φίλων ἐκέλευεν, εἰ βέλοιο, ε' δὲ εἴη ἂν πολεμήσειν Διονυσίῳ. „Χάρι γὰρ αὐτῷ εἶδεναι, μετάγε θεός, ὅτι
 „τοῖς

ο) Λακωνικὴν τινὰ] h. e. Aristocraticam; si tamen hoc non procederet, Democratiam potius volebat inducere, et imperium Syracusanis reddere, quam quidem reip. formam, vt Plutarchus p. 582. c. ait, ἐκ ἐπὶ νει, πάντως δὲ βελτίω τῆς τυραννίδος ἠγεῖτο τοῖς διαμαρτάνουσιν ὑγιαίνεσης ἀριστοκρατείας.

ρ) τῇ διαφουρήσει,] i. e. diffipatione, de qua supra c. 20. Suidas: Διαφουρηθῶ· διασπαθῶ, καὶ διαφουρηθῆναι ἀντὶ τῷ διασπαθῆναι.

„τοῖς διαβάλλουσιν (ἔφη) ἐπιβλέουειν μετὰ σθ,
 „αὐτῶ τε, καὶ τῇ τυραννίδι, καὶ κελύουσιν ἀπο-
 „κτινύουσαι, ἔκ ἐπεισθῆ, ἠγόμενος ἴσως καὶ ἀλη-
 „θεύειν τὰς διαβάλλοντας. ὁ δ' ὅμως ἔδωκέ
 „τί μοι αἰδῆς. „ Αἰτίαι μὲν δὴ αὐταὶ τῶ Δίωνα
 Διονυσίῳ ἐκπεπολεμῶσθαι q) ἐγένοντο. r)

XXIII. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ὡς θάττον ἐκ τε
 Πελοποννήσου, καὶ Ἑλλάδος τῆς ἄλλης ἐξενολο-
 γηκῶς Δίω, καὶ ἀπὸ Ζακύνθου τοῖν δυοῖν στρα-
 γύλοιν πλοίοιν ἀναχθεῖς κατέπλευσε μὲν τῆς
 Σικελίας ἐς Μινώαν πόλιν, s) ἣν ἔκτισε μὲν Μι-
 νως

q) ἐκπεπολεμῶσθαι.] Necessario propter rem ipsam
 [v. c. 16.] actiue exponendum est, etsi formam pas-
 sivam habet. Sic apud Plutarchum in simili loco p.
 585. b. Δίω δὲ καὶ τῆτοις ἐχαλέπαινε, καὶ μετ' ὀλίγον
 χρόνον ἐξεπολεμῶσθαι πάντᾳσι sc. Διονυσίῳ. Etiam Sui-
 das: Ἐκπεπολεμῶται· ἐχθρῶδῶς διάκειται.

r) ἐγένοντο.] Hic finitur narratio causarum belli,
 quam c. 16. Gemistus paene iisdem verbis inceperat.
 Caeterum ex tota hac parte facile Platonis stu-
 diosum agnoscas. Nam omnis illa de Platonis iti-
 neribus Syracusanis narratio paucis verbis expediri
 poterat, ac pro epitomes mensura, quam in reli-
 quo libro tenet Gemistus, etiam debebat. Sed quis
 lector paullo calidior, in commemorandis magi-
 stri rebus non diutissime ac lubentissime versatur?

s) ἐς Μινώαν πόλιν.] Totum hoc iter, quomodo
 variis ac diuersis prodigiis susceptum sit, quomodo
 D nauis

νως ἐκεῖνος, ὁ Κρητῶν βασιλεὺς, ὅτε ἐς Σικελίαν
κατὰ Δαιδάλῃς ζήτησιν ἀφιγμένος, Κωκάλῳ,
τῷ Σικανῶν βασιλεῖ ἐπεξενώθη, τότε δὲ τοῖς
Καρχηδονίοις ὑπήκκε, καίπερ τῆς Ἀκραγαντίνων
πρότερον ἔσα μοίρας. Δίῳνι δὲ Φίλος ὢν ὁ
ταύτης τῆς πόλεως ἐπιστάτης, Σύναλος τῆνο-
μα, ι) ἐδέξατό τε προθύμως, καὶ δεηθέντι
πεντακισχιλίας πανοπλίας, ἃς ἐπὶ τοῖν πλοίοις
ἤγε πρὸς τὰς Συρακῆσας, ἀμάξαις συμπαρα-
κομίσαι οἱ, ὑπήκκεσεν. Ἄυτὸς δὲ Δίῳν τὴς μιθο-
φόρου ἀνειληθὺς, ὄντας ἔ πλείους χιλίων, ἤει-
μὲν ἐπὶ τὰς Συρακῆσας. Ἐν δὲ τῇ παρόδῳ,
Ἀκραγαντίνης, καὶ Γελώης, καὶ Καμαρναίης, ιι)
ἔτι δὲ καὶ τῶν τινῶν Σικανῶν καὶ Σικελῶν πεί-
σας συνελευθερῆν Συρακυσίης, ταχὺ πάμπολύ

τι

nauigantes aduerso primum vento ad Cercinnam,
Africae insulam, delati, secundo deinde ad oram
Siciliae inferiorem appulerint, quomodo denique a
Synalo, praefecto Carthaginensi, pro hostibus initio
habiti et laceffiti, mox autem, cognito errore, tanto
lubentius suscepti fuerint, accurate et iucunde, vt
solet, Plutarchus narrat p. 586-87.

ι) Σύναλος τῆνομα] Diodorus, quem hic maxime
sequitur Gemistus, Πάραλον p. 515. vocat.

ιι) Καμαρναίης] Diodorus l. c. Μαθιναίης adiungit.

τι πλῆθος ἀνδρῶν ἐνόπλων ἤγεν ἐπὶ τὴν τῆς
 τυράννης κατάλυσιν. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ὄρας ἀφίκτο
 τῆς Συρακυσίας, κ) ἀπῆντα μὲν αὐτῷ πλῆθος
 ἀνδρῶν ἐκ τῆς χώρας, καὶ τῆς πόλεως, ὧν τὰ
 ὄπλα Διονύσιος παρήρητο ἀπιστῶν. Ὁ δὲ ταῖς
 πανοπλίαις, αἷς ἐπέφερεν ὠπλιζε τῆς ἐπιτηδειο-
 τάτης αὐτῶν, καὶ παρήλθεν εἰς τὴν πόλιν, γ)
 ἔδενός ἐναντιομένῃς.

XXIV. Διονύσιος μὲν γὰρ ἔτυχε τότε ἔπα-
 ρῶν τῆ πόλει, ἀλλὰ περὶ τὸν Ἴόνιον ζ) διατρέ-

D 2

βων

κ) τῆς Συρακυσίας] Intell. χώρας, vt supra c. 1.
 alioqui deberet esse τῶν Συρακυσῶν.

γ) παρήλθεν εἰς τὴν πόλιν.] Comite fratre Megacle,
 et multis aliis. Pompam huius ingressus, et gau-
 dium Syracusanorum copiose describit Plutarchus,
 p. 588.

ζ) περὶ τὸν Ἴόνιον] Scil. κέλευθον, sicut in δ' Ἀδριακῆς
 mare Adriaticum, quod etiam ipsum sensu latissimo
 complectitur mare Ionicum, secundum quosdam
 vero hoc est pars tantum Adriatici, vel potius totius
 Mediterranei ea, quae est inter Siciliam, Calabriam,
 et Epirum. Alii aliter eius terminos definiunt, at-
 que omnino ipsi veteres hac in re sunt inconstantes.
 Dionysius v. c. Periegetes, v. 92 sqq. Ἀδριάδα ἀλ-
 μην cum Ἰονίῃ plane eandem esse dicit. At Mela L.
 II. c. 4. sic: „Mare, quod primo sinu [Europa] ac-
 cipit, Aegaeum dicitur, quod sequenti, in ore Ioni-
 cum, Adriaticum interius.“ Tota res non magni
 est

βων μετὰ τῷ πλείονος μέρους τῆς δυνάμεως, τὰ τε ἐκεῖ α) πράγματα διοικῶν. οἱ δ' ἐπὶ τῆς ἀκρας ἀπολελειμμένοι Φύλακες, ἔκ οἴομενοι ἀξιώμαχοι εἶναι Δίῳνι καὶ Συρακασίοις, εἰς μάχην ἔκ ἀντεπεξήσαν. Διονύσιος δὲ τὰ περὶ Δίῳνος πεπυσμένος β) κατέπλευσέ τε ἐπὶ Συρακασίαις, ἡμέραις ἑπτὰ ὑπερον, γ) τῆς Δίῳνος καθόδου,

est momenti. Caeterum hoc tenendum est, *Ionium*, verbum, non eiusdem esse deriuationis cum *Ἰωνία*, quae est prouincia illa vetus Asiae minoris; quod vel ipsa scriptura docet. Illud enim a Graecis constantissime per ο scribitur, a Latinis quoque poetis semper corripitur; hoc cum omnibus coniugatis τὸ ω vbique seruat.

α) τὰ τε ἐκεῖ] Nihil est h. l. quod particulae τε respondeat, nisi quis velit ἀπὸ κοινῆ ad praecedens ἐτυχέ referre, atque adeo pro simplici καὶ accipere, vt est in hoc ipso capite paullo inferius: ἡμέρας τέ τινὰς ἐπισχῶν. Saepe ne hoc quidem denotat, sed plane abundat, vt apud nostrum, c. 38. huius libri, et L. II. c. 20. Exempla aliorum congeffit Doruillius ad Char. p. 419-20.

β) Διονύσιος -- πεπυσμένος] Per Timocratem illum nempe, cui Areten, Dionis vxorem, in matrimonium dederat.

γ) ἡμέραις ἑπτὰ ὑπερον] Plutarchus ad h. l. p. 587. lepidam historiam narrat, quae simul indicio est, a quam leuibis causis maximae subinde res et euenta pendeant. Timocratus peditem quendam cum litteris

καθόδῳ, d) καὶ ἐς τὴν ἄκρην παρελθὼν, ἡμέρας
 τέ τινας ἐπισχῶν, διδῶς ἅμα καὶ ἐλπίδα τῷ
 συμβῆσεσθαι, ἐπαφῆκεν ἄφνω τοῖς Συρακυσίοις
 τῶν μισοφόρων. οἱ σὺν βοῇ πολλῇ προσπε-
 σόντες τοῖς τὸ διατείχισμα φυλάττεσιν, ὃ Συρα-
 κῆσιοι ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν ποιῶμενοι,
 τὴν γε ἄκρην ἀπετείχιζον, ἐκράτησάν τε, καὶ
 εἰσω τῷ τείχεσσι εἰσδύντες, συνέβαλον τοῖς Συρα-

D 3 κῆσίοις,

teris ad Dionysium in Italiam miserat, quae Dionis
 aduentum et Syracusanorum defectionem ei nuncia-
 rent, celeremque eius reditum exposcerent. Qui
 cum in via familiari cuidam occurrisset, carnes fe-
 renti, atque ab ea partem harum aliquam acceptam,
 in peram suam indidisset; vesperi autem per siluam
 quandam transiens, fessus a cursu diurno, sub ar-
 bore quadam obdormiisset: lupo quidam, odore
 carnum illectus, illo dormiente, accedit, et carnes,
 una cum pera et litteris aufert. Ille experrectus lu-
 pum, per omnes partes errando, persequitur, et
 cum diu frustra quaesisset, tandem desperans, et ve-
 ritus iram Dionysii, rebus infectis aufugit. Atque
 haec causa fuit, cur Dionysius serius, quam re ce-
 leriter nunciata potuisset, Syracusas rediret.

d) τῆς Δίωκος καθόδῳ] Κάθοδος dicitur 1) descensus
 ex aliquo loco superiore, 2) migratio ex quocunque
 loco in alium quemcunque, 3) reditus in locum
 pristinum, 4) speciatim reditus exfulum in urbem
 vel regionem patriam, ut h. l. Sic celebris apud
 veteres est καθόδος Heraclidarum, in Peloponnesum,
 unde prius iniuste ab Eurystheo fuerant eiekti.

κασίοις, ἀπλητηκόσῳ ἤδη πρὸς αὐτῷ τῷ τείχει, Δίωνος αὐτῶν ἠγχμένῃ. Γενομένης δὲ μάχης καρτεράς, ἐκράτησαν Συρακασιοί τε καὶ Δίων, ἔκ' ἀνευγε τράυματος. Οἱ δὲ Διονυσίαι, ἠττημένοι τε, καὶ συχνῶς τῶν σφετέρων ἀποβεβληκότες, ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐθις συνεσάλησαν. Καὶ Δίων τὸ ἀποτείχισμα ἐπέρανεν, ἕως ἐς τὸ ἀσφαλὲς αὐτὸ κατεσκευάκει.

XXV. Μετὰ δὲ ταῦτα κατέπλευσε μὲν ἐς Συρακῆσας καὶ Ἡρακλείδης, Φυγᾶς καὶ ἔτος ὑπὸ Διονυσίαι γεγονῶς, ὑπὸ δὲ Δίωνος ναύαρχος ἐν Πελοποννήσῳ τῶν ἐκεῖ παρασκευασθεισῶν νεῶν μακρῶν καταλελειμμένος, ε) διὰ δὲ τινὰς χειμῶνας, τῆς Δίωνος τε καθόδου, καὶ Συρακασίων τῆς ἐλευθερώσεως ὑστερηκῶς, ἦκεν ἄγων ναῦς μὲν μακρᾶς ἑικοσι, στρατιώτας δὲ περὶ πεντακοσίαις καὶ χιλίαις. Καὶ αὐτὸν ὄντα ἔκ' ἀσημον ἄνδρα, ἔδ' ἀδόκιμον δοκῶντα Συρακῆσιοι ναύαρχόν τε εἶλοντο, τῶν τε παρὰ σφίσι νεῶν,
καὶ

ε) καταλελειμμένον] Aliter Plutarchus, qui p. 589. eum in Peloponneso a Dionysio diffensisse ait, ac deinde ἰδιόσολον, cum classe sua, h. e. fuis sumtibus, ac suo ipsius consilio instructa aduersus Dionysium tyrannum nauigare voluisse.

καὶ ὧν αὐτὸς ἄρχων ἦκε, καὶ τεταγμένος f) μετὰ Δίωνος, κοινῇ ἤδη πρὸς Διονύσιον διεπολέμην. Μετ' ἔ πολὺ δὲ καὶ Φίλιπος, ἀνὴρ πιστότατός τε αἰεὶ καὶ χρησιμώτατος τοῖς τυράννοις γεγονώς ὑπὸ Διονυσίᾳ στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς, διενναυμάχησε g) πρὸς Συρακυσίαις, παραπλησίας ἔχοντας καὶ αὐτὰς ναῦς. Καὶ γενομένης κρατερώς τῆς ναυμαχίας, Φίλιπος, καίπερ λαμπρῶ, ἠγωνισμένος, ἠττήθη παρὰ τοσῶτον, ὥστε καὶ, κινδυνέων ζωὴς ὑπὸ Συρακυσίων ἀλίσκε-

D 4

θαι,

f) τεταγμένος -- διεπολέμην.] Syllepsis casuum, quae his apud optimos scriptores occurrit. Et illud quidem genus, quo duo nominatiui singulares, per copulam iuncti, habent verbum commune in plurali, frequentissimum est. Hoc autem, quo unum modo nomen, nominatiuo casu expressum, altero per Praepositionem, aut quocunque alio modo adiuncto, regit verbum plurale, paullo rarius est. Apud nostrum duo tantum exempla, perfecte huic familia, reperi, alterum c. 45. Ὀργιζόμενος Μαμέρκω -- πείσας Μάγωνα -- στρατεύετον ἐπὶ Κατάνην; alterum L. II. c. 9. Ὁ δὲ λαβὼν -- πείσας καὶ Τέννην -- κοινῇ τὴν πόλιν πρῆδσαν. Nec Latini ab hac forma abhorrent. Cornelius Nep. in Phoc. c. 2. *Eius confilio Demosthenes cum caeteris -- in exsilium erant expulsi.*

g) διενναυμάχησε.] Venerat ex Iapygia, ubi ad obseruandum Dionis aduentum cum nauibus delituerat. Plut. 586. c.

θαι, ἑαυτὸν ἀποσφάζαι. h) Μετὰ δὲ ταύτην
 τὴν ναυμαχίαν Διονύσιος, προηττημένος μὲν
 κατὰ τὴν πόλιν, ἠττημένος δὲ καὶ τότε τῆ ναυ-
 μαχία, ἀποβεβληκῶς δὲ καὶ τῶν Φίλων τὸν
 δοκιμώτατον, ἐπειράθη μὲν συμβῆναι τι πρὸς
 Συρακυσίους, ὥς παραδῆς τὴν ἀκρόπολιν αὐτοῖς,
 αὐτὸς μετὰ τῶν μισθοφόρων καὶ χρημάτων εἰς
 Ἰταλίαν ἐκπλεῦσαι. Οὐ τυχῶν δ' ἔδὲ τῆς,
 καίπερ καὶ Δίωνος Συρακυσίοις τὰ δίδόμενα
 δέχεσθαι συμβεβλήοντος, (ἤλπιζον γὰρ ἔ πολ-
 λῆ χρόνῃ ἐκπολιορκήσειν, διὰ τὸ μηδὲ σῖτον
 λέγεσθαι ἐν τῇ ἀκρᾷ εἶναι ἰκανόν) ἔτω σκοπή-
 σας ἐκ τῶν παρόντων τὸ κράτιστον αὐτῷ, ἐν μὲν
 τῇ ἀκρᾷ κατέλιπε τῆς ἰκανῆς φρενῆς, i) αὐτὸς
 δ'

b) ἑαυτὸν ἀποσφάζαι] Plutarchus p. 590-91. tres
 de nece Philisti sententias commemorat; vnam *Erho-
 ti*, quam et Gemistus vna cum Diodoro Sic. sequi-
 tur; alteram *Timonidis*, [quem omnibus rebus a
 Dione gestis ipsum affuisse scribit] Philistum, a Sy-
 racusanis captum et contumeliose habitum, capite
 tandem truncatum fuisse; tertiam *Timaei*, qui eius
 cadauer a pueris, altero pede, quem claudum ha-
 buerat, tractum, et a Syracusanis irrisum esse tra-
 diderit. Ex his mediam probat, caeteras cum re-
 prehensione aliqua dimittit.

i) ἰκανῆς φρενῆς] Apollocrate, filio natu maiore,
 iis praefecto. Plut. 591. b.

δ' ἀνείληφώς τὰ τε τιμώτατα, καὶ τῶν μισθοφόρων τὰς πολλὰς, ἔλαθεν ἐκπλεύσας εἰς τὴν Ἰταλίαν.

XXVI, Μετὰ δὲ ταῦτα διενεχθέντων Συρακυσίων πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῶν μὲν Ἡρακλείδῃ δεῖν φασκόντων *k*) τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν ἐπιτρέπειν, ὡς τρίτον μὲν ἔπρῳτ' ἀν τυραννεύσοντα, Δίωνα δ' ἀν, *l*) εἰ Διονυσίῳ ἐς τέλος περιγένοιστο, τῶν δὲ καὶ Δίωνα μᾶλλον αἰρημένων, ἔτι δ' ἔδδὲ τοῖς ξένοις, τοῖς ἐκ Πελονησῶ τε, καὶ τῆς ἄλλης

D 5

Ἑλλά-

k) Ἡρακλείδῃ δεῖν φασκόντων] Ipsi quidem Heraclidis instinctu, qui captator aurae popularis erat, et Syracusanis adulabatur, Dionem autem clam exorsum studebat apud populum reddere. Plut. p. 589-90. Huc pertinet illud de quodam Sofide, qui, ut Dionī aegre apud populum faceret, se ipse aliquot locis vulnerauerat, ac deinde in concionem prodibat, dicens, a Dionianis se ita male tractatum esse. Cuius criminis falsitas statim a medicis cognoscebatur. Plut. ibid.

l) Δίωνα δ' ἀν] Scil. τυραννεύσοντα. Hunc locum totum Antimachus stultissime ita vertit. *Adhaec cum Syracusani inter sese mutuis seditionibus agitantur, ac eorum aliqui summam rerum Heraclidi mandandam censerent, [quod is tyrannidem nunquam affectaturus videbatur,] alii ad Dionem deferendam, si Dionysium penitus superauerit, asseuerarent; nonnulli Dionem, potissimum deligerunt. Quid est chartae, sine sensu, illinere, nisi hoc est?*

Ἑλλάδος, τοῖς σφᾶς ἡλευθερώκοσιν ἀποδιδόντων τῆς μισθῆς, καὶ διὰ ταῦτα καὶ αὐτῶν συστραφέντων τε καὶ Δίωνα ἀξιόντων, ἀναδέξασθαι τε σφῶν τὴν ἡγεμονίαν, καὶ παρὰ Συρακυσίων, ὡς κοινῶν ἐχθρῶν, λαμβάνειν πειρᾶσθαι, *π)* Δίων, τὸ μὲν πρῶτον ἀντειπῶν, ἔπειτα ἔδίκαιον κρίνας, προδῆναι τῆς ἐταίρεως γεγονότας, καὶ πρὸς τὴν κἀφοδὸν αὐτῷ ὑπηρετηκότας, ἀνεδέξατό τε τὴν ἡγεμονίαν τῶν ξένων, ὄντων περὶ τρισχιλίους, καὶ ἐς Λεοντίους σὺν αὐτοῖς ἀπεχώρησεν. *π)* Ἀποχωρῶν δὲ Δίων, καὶ τοῖς Συρακυσίοις κατ' ὁδὸν ἐπιτιθεμένοις μαχεσάμενος, ἐκράτησε μὲν παρὰ πολὺ. Περὶ δὲ νεκρῶν ἀναιρέσεως πέμψασιν ἔ τῆς νεκρῆς μόνον ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς ἐαλωκότας τῶν Συρακυσίων ἀπέλυσεν ἀνευ λύτρων.

XXVII. Ἐπεὶ

π) λαμβάνειν πειρᾶσθαι] Manifeste deest Accusati-
uus verbo λαμβάνειν adhaerens, δίκην αὐτ' τιμωρίαν, quod
posterius diserte est apud Diodorum, p. 519.

π) ἀπεχώρησεν.] Breui ante, quam vrbe cum suis
exiret, Syracufani, contra omnia auspicia XXV. du-
ces bellicos crearant, quorum vnus erat Heraclides.
Plut. p. 591. b.

XXVII. Ἐπεὶ δὲ Διανύσιος ἐκ Λακεδαιμόνων τῆς Ἰταλίας, (ὅθεν δὴ καὶ μήτηρ αὐτῷ Δωρὶς ἦν) εἶτον τε καὶ τᾶλλα, ὅποσα πρὸς Φεργανὴν ἐπιτήδεια, παρασκευασάμενος, ἔπεμπε τοῖς ἐν τῇ ἀκρῇ ἐν Φορτηγοῖς ναυσὶ, συμπέμπων καὶ τριήρεις, τὰς ἀσφαλῶς τὸν Φόρτον συμπαρακομιδῶσας, καὶ ἐπ' αὐταῖς Νύψιον, τὸν Νεαπολίτην ο) ἡγεμόνα, ἀνδρα δόκιμον, αἱ μὲν Φορτηγοὶ νῆες κατήσαν ἐς τὴν ἀκρῆν, ὀλίγῃ δεῖσαν, Συρακυσίοις ἐμολογήσαι ρ) ὑπὸ σιτοδείας, καὶ τὸν Φόρτον ἐξεκόμιζον, αἱ δὲ τριήρεις, ἠναγκαθῆσαν διαναυμαχῆσαι πρὸς Συρακυσίους. Καὶ γενομένης τῆς ναυμαχίας, ἐκράτησαν οἱ Συρακυσῖοι. Κρατήσαντες δὲ καὶ τοῖς Θεοῖς θύσαντες ἐπιπνίκια, ἐπ' εὐωχίας τε ἐτρέποντο, καὶ πότους, καὶ

ο) τὸν Νεαπολίτην] *Intelligenda est Neapolis Siciliae, non procul ab Agrigento.*

ρ) ὀλίγῃ δεῖσαν -- ἐμολογήσαι] *Nominatiuus absolute, [v. c. 10.] cum iam in eo esset, ut Syracusanis paciscerentur. Caeterum ὀλίγῃ δεῖν, μικρῷ δεῖν, ὀλίγῃ, μικρῷ etc. varie apud Graecos construuntur. Dicunt enim v. c. κατέλαβον αὐτὸν μικρῷ δεῖν, κατέλαβον αὐτὸν μικρῷ, ὀλίγῃ δεῖν, καὶ κατέλαβον αὐτὸν, ὀλίγῃ δεῖν, ἐμὲ καταλαβεῖν αὐτὸν, παρ' ὀλίγον κατέλαβον αὐτὸν etc. praene eum comprehendissem; quae omnia pariter bene Graeca sunt.*

καὶ αὐλήματα δι' ἡμέρας, ἄχρι δὴ καὶ βαθείας ἐσπέρας. Ὁ δὲ συνιδὼν Νύψιος, καὶ τῷ καιρῷ ἄριστα χρησάμενος, κλίμακας προθεῖς τῷ διατειχίσματι, ἐκράτησέν τε, q) καθέυθουσι τοῖς φυλάττουσι περὶ τυχῶν ὑπὸ τῆς μέθης, καὶ τῷτο μὲν εὐθύς κατέσπα, τὸς δὲ συσρατιώτας τῆ πόλει ἐφῆκεν. Οἱ καὶ ἐσπεσόντες ἐς τὴν πόλιν, ἔκτεινον μὲν πάντα, r) ἃ προσύχοιεν, ἦγον δὲ καὶ ἔφερον s) γυναῖκας τε καὶ χρήματα ἐς τὴν ἀκρόπολιν.

XXVIII. Συρακῆσιοι δὲ, ἔτε νύκτῳ ἔτι, ἔτ' ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγένετο, εἶχον ὅ, τι χρήσονται τῷ πράγματι, ἔτ' ἀμύνειν αὐτοῖς ἑαυτοῖς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τις ἐμνήσθη, Δίωνος δεῖσθαι τὸ πρᾶγμα, ὡς ταύτην καὶ μόνην ἔσαν σωτηρίαν, ἅπαντες τε ἐπήνθον εὐθύς, καὶ πέμπονται τῶν τε ἀρχόντων

q) ἐκράτησέν τε] Aldina vitiose habet ἐκράτησάν τε.
r) πάντα] Scil. ἄνθρωπον, ne quis forte Neutrum plurale esse, et sequens ἃ per Synesin explicandum putet, quae alioquin apud scriptores frequentissima est.

s) ἦγον δὲ καὶ ἔφερον] i. e. diripiebant, quod etiam e cap. sequenti patet, vbi haec verba cum λήζεσθαι et ἀρπάζειν permutantur. Vid. quoque supra ad c. 11. n. b.

των καὶ ἰππέων τινές, ὡς Δίωνα πρῆσβρεύσοντες. Οἱ καὶ ἀφικόμενοι ἐς Λεοντίνης δείλης, ἰκέτευον Δίωνα, Συρακῆσας μὴ περιιδεῖν ἀπολλυμένας, ἀλλ' ὡς ἱκανὴν τὴν δίκην, ὑπὲρ ὧν ἐς αὐτὸν Συρακῆσιοι ἐξήμαρτον, θεδωκόσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων, μὴκέτι μνησικακεῖν. Δίων δ' ὑπακῆσας τε αὐτὸς, καὶ τῆς γε ξένης παρακαλέσας, συσκευασάμενος εὐθύς, ἐχώρει διὰ τῆς νυκτὸς, καὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ Συρακῆσας ἐς ἑῷ. Ἀφικόμενος δὲ, καταλαμβάνει τῆς τῆ τυράνης μισθοφόρος ἔφονεύοντας μόνον καὶ ἀρπάζοντας, καὶ ληϊζομένους, ἀλλ' ἤδη καὶ πῦρ ταῖς οἰκίαις ἐνιέντας. Ἐυθύς ἔν συντάξας τῆς θ' ἑαυτῆ καὶ Συρακῆσίδος, καὶ συμπεσὼν τοῖς τῆ τυράνης, τέταγμένος ἀτάκτοις, κτείνας μὲν συχνῶς, τῆς δὲ τρεψάμενος, ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐθις συνέσειλε, *t*) καὶ τὸ διατείχισμα, ἧ κατέσκαπτο, αὐθις ἀνίστη. Ἐπὶ δὲ τῷ τῷ ἔργῳ, λαμπρό-

τητι

t) συνέσειλε] E variis huius verbi vsibus huc optime quadrat is, quo est *compescere insolentem, et ad moderationem redigere*, vt apud Isocratem, Or. de pace: Τῆς μὲν ἄλλης αἰ συμφορῶν συτέλλησι, καὶ ποῖσσι σωφρονεστέρας, ἐκεῖνοι δ' ἔδδεν ὑπὲρ τῶτων ἐπαιδέυθησαν; *item* *rauiorem alicui iniicere, ἐκπλήττειν, φοβεῖν.*

τητι ἔδεν τῷ προτέρω λειπομένω, Συρακῆσι
μὲν Δίωνα ἀρχοντα αὐτοκράτορα μόνον, καὶ
κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν αἰεῖνται, ὁ δὲ
καὶ Ἡρακλείδης τῆς κατὰ θάλατταν μεταδί-
δωσιν ἀρχῆς.

XXIX. Ἄλλ' Ἡρακλείδης γε *u)* αἰεί τι μοχ-
θηρὸν πράττων εἰς ἐπάυετο, αἰεί μὲν δημοκο-
πῶν *x)* καὶ τὴν ἀρχὴν τῷτον τὸν τρόπον πειρώ-
μενος ἐς ἑαυτὸν πᾶσαν περισπᾶν, τότε δὲ καὶ ἐκ
τῷ Φανερῷ ἐπιχειρῶν Δίωνα ἀποκλείειν τῆς εἰς
τὴν πόλιν εἰσόδου, *y)* ἐπανίοντα δὴ ἀπὸ στρατο-
πέδου.

u) Ἄλλ' Ἡρακλείδης] Inde ab hoc capite vsque ad
finem libri Gemistus, relicto Diodoro, Plutarchum
rursus vnice sequitur, in Dione.

x) δημοκοπῶν] h. e. obtundens populum, variis
rumoribus de Dione assidue afferendis sollicitans et
ad seditionem concitans. Haec enim per se insunt
notioni simplicis *κότειν*; et adiecta vox *δήμῳ* nihil
praeterea, nisi notionem *obiecti*, affert, quod illam
κότειν sustinet. Multa de hoc verbo ex Phrynicho
et aliis obseruauit Doruillius ad Char. p. 58.

y) ἀποκλείειν -- εἰσόδου] Id hoc modo acciderat:
Pharax, Lacædaemonius, Dionysii partes tuebatur:
is apud Neapolim Agrigentinam castra habebat.
Dion ab Heraclide ac caeteris factionis popularis,
cogebatur aduersus eum ire, et inuitus cum eo de-
pugnare. Victus ab eo, cum denuo pugnare consti-
tuisset,

πέδω. Ἐλέγετο δὲ καὶ πρὸς Δίωνα ζ) κρύφα
 συντίθεσθαι, διὰ Φάρακος, τῷ Σπαρτιάτῃ, ὃς
 Διονυσίῳ ἐσρατήγει. Ἔπειτα Δίῳ σπείσάμενος,
 καὶ ὄρκους ὄντας μεγίστους διὰ ταισύλα, α) ἑταίρους
 Σπαρτιάτῃ, ἐπιεικῆς ἀνδρὸς, ἔδ' ἕτος ἐπάυσσασα
 δημοκοπῶν, καὶ αἰεὶ τι κατὰ Δίῳ κινῶν ὑπὸ
 βασιλείας, ἕτε ναυαρχῶν ἔτι, ἕτ' ἐπειδὴ Συρα-
 κῆσιοι, τὸ ναυτικόν, ἔδεν αὐτῷ δεῖσθαι ἠγόμενοι,
 κατέλυσαν, ἰδιωτέων, ἕως ὑπὸ τῶν Δίῳ Φί-
 λων, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀκρόπολις Δίῳ ὑποχείριος
 ἐγεγόνει, ἀπεσφάγη, βυλομένων, μὲν καὶ πάλαι
 αὐτὸ δρᾶν, ὑπὸ δὲ Δίῳ τέως κωλύωμένων,
 τότε δὲ καὶ αὐτῷ ἐνδόντος, ἐπειδὴ τῇ πολιτείᾳ, ἣν
 καθιστάναι ἤδη διανοεῖτο, ἕωρα τὸν ἀνθρώπου
 διὰ μοχθηρίαν μέγα ἐναντίωμα ἐσόμενον. Οὗτο
 δὲ

tuiisset, nuntiatur, Heraclides, clam cum classe Syra-
 cufas rediisse, ipsumque, cum rediret, portis eius
 urbis velle excludere. Redit ergo magna festina-
 tione, et urbem, prius, quam Heraclides eo venire
 mari posset, recuperat. Plut. p. 595. a.

ζ) πρὸς Δίῳ] Postulante re et contextu πρὸς ἡ.
 I. est *aduersus*, vt saepissime alias, et omiffus Dati-
 uus obiecti, τῷ Διονυσίῳ.

α) διὰ ταισύλα] Plutarchus p. 594. c. Γαίσυλον
 vocat.

δὲ τετελευτηκότι Ἡρακλείδει, Δίων ὅμως τὰς τε ταφὰς λαμπρὰς παρεσκευάσεν, καὶ αὐτὸς τὸν νεκρὸν, μετὰ τῷ στρατεύματι, ἀμὰ ἐπομένῃ, πρῶτον ἀχρὶ πρὸς τὸν τάφον.

XXX. Ἄλλα τῆτο μὲν ὕστερον. Ἀπολλοκράτης δ' ὁ Διονυσίς, ᾧ ἡ ἀκρόπολις ἐπετέτραπτο, ἐπειδὴ πολιορκημένῳ μὲν αὐτῷ, βοηθῆντος δ' ἔδενός, ὃ, τε σῖτος ἐπέλιπεν ἤδη, καὶ τὸ μισθοφορικὸν δύσχρηστον ἐγίγνετο, ὁμολογήσας Δίῳ, καὶ τὴν μὲν ἀκρόπολιν ἐκείνῳ παραδὼς μετὰ τῶν τε ὀπλων, καὶ κατασκευῆς τῆς ἄλλης, αὐτὸς δὲ τριήρεις μὲν πέντε πληρώσάμενος, ἀνείληφώς δὲ τήντε μητέρα, καὶ ἀδελφάς, ἀπέπλευσε πρὸς τὸν πατέρα, τὸ ἀσφαλὲς αὐτῷ Δίῳ παρέχοντος. Δίων δὲ, τὴν μὲν ἀκρόπολιν, ἐπεὶ παρέλαβε, τοῖς Συρακυσίοις παρέδωκεν, αὐτὸς δὲ τὴν τε ἀδελφὴν, Ἀρισομάχην, καὶ τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτῷ, Ἰππαρίνον, παραλαβὼν, καὶ Ἀρετὴν, τὴν γυναῖκα, τὴν οἰκίαν ᾧκει. ταύτην τὴν Ἀρετὴν Διονυσίς τε, τῷ πρεσβυτέρῳ, καὶ Ἀρισομάχῃ ταύτης θυγατέρῳ ἔσαν, ὃ μὲν πατὴρ δίδωσι Δίῳ, ὑπὸ δὲ τῷ νεω-

τέρῳ

τέρες Διονυσίς, ἐπειδὴ αὐτῷ τὰ πρὸς Δίωνα ἐκπεπολέμωτο, Τιμοκράτει, ἐνὶ τῶν Φίλων πρὸς ἀνάγκην συνωκισμένην, Δίων, συγγυὴς αὐτῇ ἐπὶ τῇ ἀνάγκῃ, ἐς τὴν οἰκίαν αὐθις ἀνέλαβεν. *b)* Ὡν δ' ἐν τέτοις Δίων, διανοεῖτο μὲν ἤδη καὶ τὴν πολιτείαν καθιστάει, καὶ ἐς Κόρινθον ἔπεμπε, καλῶν ἐκεῖθεν τὰς συλληψομένης πρὸς τὴν νομοθεσίαν, ἅμα μὲν εἰδὼς τὴν πόλιν ἐκ ἀκράτω δημοκρατία μεμιγμένην, ἅμα δὲ καὶ τιμῶν τὴν μητρόπολιν. *c)* Ἐκτειναν δὲ καὶ Ἡρακλίδην οἱ Δίωνος Φίλοι, δημοκοπίας ἔπαυόμενον, ἔθεν

b) Ἀρετὴν -- ἀνέλαβεν.] Lectu dignissima et ad movendum animum aptissima sunt, quae de receptione ista uxoris et sororis, a Dione facta, Plutarchus narrat, p. 595. a.

c) τὴν μητρόπολιν] Μητροπόλεις a Graecis non modo dicuntur eae vrbes, quae sunt capita alicuius regionis, [quae significatio videtur recentior, et Constantini M. demum aevo per scriptores Ecclesiasticos inducta, certe facta communior,] sed etiam, ac multo magis proprie eae, a quibus olim in alias vrbes coloniae deductae sunt. Sic v. c. Carthaginensium *μητρόπολις* fuit Tyrus, Romanorum Troia, vel Alba, Tarentinorum Sparta, Syracusanorum Corinthus etc. quia ex his antiquitus in illas coloniae erant ductae.

ἔδεν μείονος τυραννίδος κακῆ, ἀλλὰ καὶ πάνυ
δῆλον ὄντα ἀγαθῇ πολιτείᾳ ἐναντιωσόμενον.

XXXI. Ἄλλ' ἔκ ἐιάθη καὶ τέλος τοῖς δια-
νοηθεῖσιν ἐπιθεῖναι Δίων, ἀλλ' ἐν τούτοις ὧν, ὑπὸ
Καλλίππῃ, d) τῆ Ἀθηναίῃ, ἐνὸς τῶν ἐταῖρων,
μιαρῶτάτῃ περὶ αὐτὸν γεγονότος, κτένεται.
Οὗτος ὁ Κάλλιππος, Δίῳσι Φεύγοντί τε καὶ
ἀλωμένῳ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐταῖρος γεγρονῶς
ἅμα ἀδελφῶ αὐτῆ, ἔκ ἐκ παιδείας, ἀλλ' ἐκ
τῆς εἰωθυίας τοῖς πολλοῖς ἐταιρίας, συνῆν παρὰ
τε τὴν κάθοδον, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις.
Ἐπειτα νεωτέρων ἐπιθυμήσας πραγμάτων,
ἐπειδὴ καὶ Ἡρακλείδῃς ἐκποδῶν ἦν, ἀνῆρ μέγα
ἐν Συρακῆσαις ἰσχύων, ἤρξατο μὲν διαφθεῖρειν
τῶν ξένων τινὰς, παρασκευάζων κατὰ Δίῳνος,
καὶ ἐς ἑαυτὸν τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν περισπῶν.
Καὶ τῆτο ποιῶν, ἔ παντάπασιν ἔλαθεν. Ἀλλὰ
Δίῳν μὲν τῶ Ἡρακλείδῃ Φόνῳ καὶ τὸν Καλλίππῃ
ἔκνει προσθεῖναι. Ὁ δὲ, ταῖς γυναιξὶ e) προσ-
ελθῶν,

d) ὑπὸ Καλλίππῃ] Sic quoque Diodorus vocat;
Corn. Nepos *Callicratem*, in *Dion* c. 8.

e) ταῖς γυναιξὶ] *Aristomachae* scil. et *Aretae*, quas
superiori capite nominauerat. Sed paullo durior
videtur

ελθῶν, ἐπειδὴ ἔγνω ἔ παντάπασι λανθάνων, ἔξαρκός τε ἦν, μηδὲν τι νεωτερίζειν, καὶ ἅμα ὄρκον ὤμοσε τὸν μέγιστον νομιζόμενον, f) μηδὲν νεώτερον μηδὲ ποιεῖν, μηδὲ ποιήσκειν περὶ Δίωνα. Οὕτω δ' ὁμωμοκῶς, ἐν τῆς αὐτῆς θεῆ τῆ ἐορτῆ g) ἧς ἐν τῷ ἱερῷ ὁμωμοκῆι, περισησας Δίωσι τῶν μισθοφόρων τῆς διεφθαρμένης, αὐτῷ δ' ἐπαφείς τῆς μιαιρωτάτης αὐτῶν ὄντας λακυνθίς, δι' ἐκείνων κτείνει αὐτός τε καὶ ὁ ἀδελφός τοῖς φονεῦσι παρεστῶτε ἐπικέρω, ὅπλα ἔχοντε ἐν ταῖς χερσίν.

E 2

XXXII.

videtur haec Synesis, quia lectori nimis longe memoria regrediendum est.

f) ὄρκον -- νομιζόμενον] Istius iurisiurandi sollemnitate[m] describit Plutarchus, p. 597. b. sic: καταβὰς εἰς τὸ τῶν θεσμοφθῶρων τέμενος, ὃ δίδως τὴν πίσιν, ἱερῶν τινῶν γενομένων, περιβάλλεται τὴν πορφυρίδα τῆς θεῆ, καὶ λαβὼν ὀἶδα καιομένην ἀπόμνυσι.

g) τῆς αὐτῆς -- ἐορτῆ] Proserpinae, quae vna cum Cerere matre sanctissime apud Siculos colebatur. v. Corn. Nep. l. c. Res de eius raptu per Plutonem, cum e fabulis poetarum, tum vel e Verrinis Ciceronis notissima est. Caeterum verba: ἐν τῆ ἐορτῆ non sunt referenda ad praecedens ὁμωμοκῶς, sed coniungenda cum sequenti περισησας, vt caedem Dionis illo die festo factam indicent, non iusiurandum a Callippo exactum; id enim iam ante factum erat.

XXXII. Ἐπεὶ δὲ Δίωνα ἀπεκτόνει ὁ Κάλ-
 λιππος, χρόνον μὲν τινα ἔργον διώκει τὰ κατὰ
 Συρακῆσας, ἔπειτα Κατάνην ὠρημένος λαβεῖν,
 Συρακῆσας ὑπὸ τῶν Δίονος Φίλων ἀπέβαλε,
 προσησαμένων Ἰππαρίνον τε τὸν Διονυσίῳ, *h*)
 καὶ τὸν ἕτερον Ἰππαρίνον, τὸν τῷ Δίονος. Ἀπο-
 βεβληκῶς δὲ Συρακῆσας Κάλλιππος, ἐπέθετο
 Μεσσηνίοις, ὅπως τῶν στρατιωτῶν ἔκ ὀλίγης ἀπο-
 λέσας, ἐν αἷς ἦσαν καὶ οἱ Δίωνα ἀπεκτονότες,
 εἰδεμῆς τε πόλεως αὐτὸν δεχομένης τῶν ἐν Σικε-
 λία, ἀλλὰ πάντων ὡς μισρὸν προβαλλομένων,
 Ῥήγιον κατέσχεν. Ἐκεῖ δ' ἔργον χρόνον κα-
 κῶς διαγεγονῶς, καὶ λυπρῶς τὴν μισθοφόρους
 διατρέφων, ὑπὸ Λεπτίνῳ καὶ Πολυσπέρχοντος
 ἀνήρθε, τῷ αὐτῷ, ὃ καὶ Δίον ἀνήρθε, Ξιφιδίῳ
 κατὰ τύχην χρησαμένων, γνωσθέντι τῇ τε βρα-
 χύτητι, κατὰ τὰ Λακωνικά, καὶ τῷ γλαφυρῷ
 τῆς

b) Ἰππαρίνον τε τὸν Διονυσίῳ] Sive υἱὸν subaudias,
 sive ἀδελφὸν [quod vtrumque apud Graecos aequè
 frequenter omitti constat] certe hoc in loco perin-
 de est. Vnus idemque Hipparinus est. Nam Dio-
 nyfii iunioris frater erat germanus, Senioris fi-
 lius.

τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ ἐκόντως ἀν' δόξαι
Δίῳσι δίκην τίνοντα, ἔτω ἀνηρῆσθαι.

XXXIII. τοιαῦτα μὲν δὴ τὰ κατὰ Κάλλιπ-
πον. τὴν δὲ Συρακυσίων *ι*) πόλιν, ἄλλον ἐξ
ἄλλῃ μεταβάλλουσιν τύραννον, τελευταίων Διονύ-
σιος δεκάτῳ ἔτει μετὰ τὴν Δίῳσιος κάθοδον αὐθις
κατέσχε, παραδόξως μὲν ὑπὸ μικρᾶς δυνάμεως
μεγάλαις πεφραγμένην δυνάμεσι τυραννίδα
ἀποβεβληκώς, παραδόξως δὲ καὶ ἀνείληφώς ἐκ
φυγάδος τε καὶ ταπεινῆς, καὶ πολλὰ δεινὰ πε-
πονθότος. ὅς θυγατέρων τε εἶδε καταπορ-
νύσεις ἐν ταύτῃ τῇ μεταβολῇ, καὶ τὴν γυναῖκα,
τὴν δ' αὐτὴν καὶ ἀδελφὴν *κ*) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν
ζῆσαν μὲν ταῖς ἀσελγείαις ἠθοναῖς ἐς τὸ
σῶμα παρανομηθεῖσαν, ἔπειτα καὶ μετὰ τῶν
τέκνων καταποντωθεῖσαν. ἄλλ' ἔτω πονηρῶς,
πεπραγώς, ξένος τινὰς ὅμως συλλέξας, τὴν

Ε 3

τυραν-

ι) τὴν δὲ Συρακυσίων] Hoc capite auctor Plutar-
chum in Timoleonte sequi incipit.

κ) γυναῖκα -- ἀδελφὴν] Sophrosynen germanam,
quam pater eius Dionysius senior ex altera vxore,
Aristomache, Dionis sorore, genuerat. Dionysium
enim ex Doride Locrensi fuisseperat. Corn. Nep.
Dion c. I.

τυραννίδα αὐθις ανέλαβε, Νυσαῖον, λ) τὸν τότε κρατῶντα τῶν Συρακυσῶν ἐκβεβληκῶς. Συρακυσίων δ' οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει μένοντες, ἐδύλευον χαλεπωτέρῳ, ἢ πρότερον, τυράννῳ, διὰ τὰς συμφορὰς πρὸς πάντα ἀπηγριωμένῳ τὴν ψυχὴν· οἱ δὲ φεύγοντες πρὸς Ἰκέτην, κρατῶντα Λεοντίνων, ἐτρέποντα, μοχθηρὸν μὲν ἄνδρα, καὶ τῶν ἀποδεδειγμένων τυράννων ἕθενός βελτίῳ, ἄλλην δ' ἔκ ἔχοντες τέως ἀποσροφὴν. Οὗτος Ἰκέτης, Συρακῆσιος μὲν ὢν τὸ γένος, τῶν δὲ Διωνείων Φίλων γεγονώς, καὶ ἔπειτα κάκιστος περὶ τὸ γένος τῷ Δίῳνος γενόμενος, μ) ἐπολέμει
καὶ

λ) Νυσαῖον] Quaeritur, quis fuerit hic Nysaeus, quem et Plutarchus nude tantum nominat, et Diodorus plane omittit? Ego arbitror, fratrem ipsius Dionysii germanum esse, Sophrosynes autem iam dictae vterinum. Nam Corn. Nepos l. c. et ipse nosster supra c. 18, inter liberos Dionysii et Aristomaches Nysaeum discrete commemorant; alium autem Nysaeum eius aevi, quantum sciam, historici ignorant. Ac potuit quoque hic Syracusis, aliquot certe per annos, imperium habere, post Hipparinum fratrem, [de quo, c. 31] quem Diodorus p. 529 duo tantum annis regnasse scribit. Nam Dionysius ipse decimo demum prioris exsilii anno Syracusas rediit.

μ) κάκιστος -- γενόμενος] Nam Aristomachen atque Areten, vna cum filiolo recens nato, in carcerem
a Cal-

καὶ τότε Διονυσίῳ, τὴν τυραννίδα διαπραττόμενος, ὅπως Διονύσιον ἐκβαλὼν, αὐτὸς τυραννήσειεν, ὡς ὕπερον διεφάνη.

XXXIV. Ἐπεὶ μέντοι ἐδόκει τοῖς περὶ αὐτὸν Συρακυσίοις ἐς Κόρινθον πρεσβείαν πέμψειν, καὶ κείθεν βοήθειάν τινα εὐρίσκεισθαι, ἕτως ἐπὶ Διονύσιον πειρᾶσθαι, η) τέως μὲν ἔν ἔπραττε ο) καὶ αὐτὸς ἐν τῷ φανερῷ, καὶ τὴν πρεσβείαν συνέπεμπε, κρύφα δὲ Καρχηδονίως μετεπέμ-

E 4

πετο,

a Callippo coniectas, in naues imponi et simulans, in Peloponnesum ipsas traiecturum, in mare proiici iusserat. Plut. p. 597-98.

η) ἕτως -- πειρᾶσθαι] Excidisse puto particulam καὶ, alias hiulca est, oratio. Atque etiam per Ellipsin omissum post Διονύσιον videtur ἵεναι, aut ὀρμᾶσθαι, aut στρατεύειν, aut simile verbum. Dubito enim, an Graece satis dicatur, πειρᾶσθαι ἐπὶ τινα, aliquem bello aggredi.

ο) μὲν ἔν ἔπραττε] Quanquam ἔν non plane inconueniens huic loco ex Graecitate est, tamen mihi connexionem turbat, nec deinde ἔπραττε sensum vllum habet, quia absolute, et sine casu ponitur. Itaque pro ἔν ἔπραττε legendum censeam συνέπραττε, idque 1) quoniam σύν cum ἔν facillime permutatur, 2) συμπράττειν potest sine casu, ac per Ellipsin minime duram [αὐτοῖς h. e. Συρακυσίοις] poni, 3) contextus ipse videtur tale quid requirere; nam in sequenti diferte est καὶ -- συνέπεμπε. Hac coniectura nihil certius existimem.

πετο, ὅπως δι' ἐκείνων Διονύσιον ἐκβαλὼν, τυραννήσειεν αὐτός, τῆς συμπάσης Σικελίας ἡγεμονίαν αὐτοῖς προτένων. Οὐ γὰρ ἄδηλον ἦν, ἀ' ἐλπίσαντες Καρχηδόνιοι, ἐκείνω ἔμελλον συλληψέσθαι. Ἐπεὶ δ' ἔν ἢ τε πρεσβεία ἀφίκετο ἐς Κόρινθον, καὶ Κορινθίοις ἡ βοήθεια ἐψήφισα, καὶ ἐν παρασκευαῖς ἤδη ἦν, ἐπισέλλει Ἰκέτης Κορινθίοις, μηκέτι δεῖν αὐτὰς πολυπραγμονεῖν, ὡς αὐτῶ μετὰ Καρχηδονίων τὸν τύραννον καθελόντος, εἰς αὐτὸς, ἐκείνων βραδυνόντων, μεταπέμψαιτο, φυλάττεσθαι δὲ καὶ Καρχηδονίους, τὴν τε θάλατταν φερεῖντας, καὶ ἐκ εἰσόντας εὖλον εἶδνα ἐς Σικελίαν καταπλέυσειν. Ἦδη γὰρ καὶ ἡ βοήθεια ἀφίκετο ἐκ Καρχηδόνας τῷ Ἰκέτῃ, Μάγων στρατηγὸς ἐπὶ νεῶν ἐκ ὀλίγων.

XXXV. Κορινθιοὶ δὲ ἐπὶ τῆτοις καὶ μᾶλλον ὀργισθέντες ἐπέμπον τὴν βοήθειαν ἤδη, καὶ ἐπισπέυδοντες Τιμολέοντα, τὸν Τιμοδήμῃ, ρ) στρατηγὸν μετὰ στρατιωτῶν χιλίων, ἐπὶ τριηρῶν δέκα. Οὗτος Τιμολέων ἔτυχε μὲν ἐκ ὀλίγοις πρότερον ἔτεσιν ἀδελφὸν πρεσβύτερον, Τιμο-

Φάνη;

ρ) τὸν Τιμοδήμῃ] Sic etiam Plutarchus: Diodorus p. 544. Τιμάνητον vocat.

Φάνη, τυραννέουσα τῆς πόλεως, ἀπεκτονῶς, ὃν
 προτῆ ὑπὲρ τῆς πόλεως μαχόμενον πρὸς Ἀρ-
 γείδης, καὶ κινδυνέουσα ἐσχάτως, αὐτὸς ἔσωσε,
 περιφανῶς προσὰς, καὶ ὑπερασπίσας. Τότε δὲ
 τυραννέουσα τῆς πόλεως, καὶ συχνὰς τῶν πρῶ-
 των ἀπεκτονότα πολιτῶν ἀκρίτας, ρ) ἐπειδὴ
 λέγων καὶ συμβαλέων, μεταβαλλόμενον ζητεῖν
 τινα τῶν ἡμαρτημένων πρὸς τῆς πολίτας ἐπαν-
 ὄρθωσιν, ἔδαμῶς ἔπειθεν, ἀπέκτεινεν. Ἐπειτα
 τῆς μητρὸς αὐτῶ καταρωμένης, καὶ ἔδὲ προσιδεῖν
 ἐθελήσασθαι, καὶ τινῶν καὶ ἄλλων μεμφομένων,
 ὡς δὴ ἀδελφῆ Φονέα, τῶν τῶ τυράννω Φίλων
 γεγονότων, ἀθυμήσας, τέως μὲν καθ' αὐτὸν
 διητᾶτο, συχνῶνγε ἐτῶν ρ) τοῖς κοινῶς ἔ προσ-
 ῶν, ἔδ' ἀρχὴν ἐν τῇ πόλει ἔδεμίαν μετακε-

Ε ς

χειρικῶς.

ρ) ἀκρίτας] Haud dubie legendum est ἀκρίτας.
 Nam in ista forma, quae in textu est, vox apud Graecos, quod sciam, nunquam occurrit.

ρ) συχνῶνγε ἐτῶν] Paene viginti, ut diserte tradit Plutarchus, p. 172. Itaque magnopere fallitur Diodorus, qui p. 544. statim post caedem illam Timophanis accidisse dicit hanc Timoleontis in Siciliam expeditionem: Ἀκρίτης δ' ἐτι τῆς ζητήσεως ἕσης, κατ' ἐπλευσαν ἐκ τῶν Συρακυσῶν οἱ πρέσβεις, καὶ τῇ γερυσία τὰς ἐντολὰς δηλώσαντες ἤξιον etc. Quis credat, tam grauem litem viginti integris annis suspensam mansisse?

χειρικώς. *ς*) Τότε δὲ, ἐπειδὴ, ζητούντων τῶν ἀρχόντων τὸν ἠγησόμενον τῷ σόλῃ, ὠνόμασέ τις Τιμολέοντα, τὸν Τιμοδήμῃ, ἅπασιν ἔδοξε κατὰ θεὸν μνησθῆναι τῷ ἀνδρὶ. Οὐ γὰρ ἂν εὐρήσειν ἄλλον ἐπιτηδειότερον εἶδενά ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει. Καί τις *ι*) αὐτῷ τῶν γε ἐπιεικῶν ἀνδρῶν στρατηγῷ ἤδη ἠρημένῳ. „χρή σε, ἔφη, ὦ Τιμολέων, ἐκεῖνο μεμνησθῆναι, ὡς, εἰ μὲν καλῶς ἀγωνισώμεθα, τύραννον δόξομεν ἀπεκτονέσθαι, εἰ δὲ φάυλως, ἀδελφόν.“

XXXVI. Ἐπεσήμηνε μὲν ἔν ἐπὶ τῇ αἰρέσει τὴν ἐσομένην λαμπρότητα τῶν πράξεων, καὶ τῶν ἀπὸ τῷ θεῷ ἄττα ἄλλα τε, καὶ ἐς Δελφῶς ἀφειγμένῳ, καὶ τεθυκότι ἐπὶ τῇ αἰρέσει τῆς γε στρατηγίας, ἐπ' ἐξόδῳ τε ἤδη ὄντι τῷ ἱερῷ, ταῖς τῶν τῷ θεῷ πρὸ πολλῶ ἀνατεθειμένῳ μετέωρος αἰωρημένη ἀπορῥαγείσα, τῇ κεφαλῇ
περι-

ς) μεταχειρικώς.] In Aldina vitiose est μεταχειρικώς.

ι) Καί τις αὐτῷ] Fuisse Teleclidea, virum in ciuitate primarium, dicit Plutarchus l. c. qui etiam paullo post habet, ἀγωνίση, tanquam ad Timoleontem oratione directa: Gemistus autem ἀγωνισόμεθα, tanquam aliquis e comitibus Timoleontis ea verba dixerit.

περιπίπτει τῇ τῷ Τιμολέοντος, ὡς δόξαι ἂν ὑπὸ
 τῷ Θεῷ αὐτὸν σέφεσθαι. "Ἐτι δὲ ἀνηγμένῳ ἤδη
 μετὰ τριήρων, ὧν ἦσαν Κορίνθιαί μὲν ἑπτὰ,
 Κερκυραῖοι *ι)* δὲ δύο, καὶ Λευκαδία μία, καὶ
 ὄντι ἐν πλῶ, σέλας κατ' ἔρανὸν ὀφθὲν δεξιόν,
 καὶ προσδεδραμηκός, ἐφ' ὃ δὴ αἱ νῆες ἦσαν,
 πολλὴν καὶ τῷτο, τῷ τὸν σόλον κατορθώσκειν τι
 λαμπρὸν, παρεῖχεν ἐλπίδα. *κ)* Ἄλλ' αἱ ἀγγε-
 λίαί δειναὶ δὴ ἴσσαι, ὡς κρατοῖη μὲν Ἰκέτης τῆς
 Συρακυσίων πόλεως, Διονύσιον δ' ἐς τὴν ἀκρό-
 πολιν καὶ τὴν νῆσον καλεσμένην συνεσαλμένον
 ἀποτειχίζοι, Καρχηδονίων δὲ πᾶμπολυς σόλος
 αὐτῷ πάρεσι σύμμαχος, αὐταὶ δὲ *γ)* αἱ ἀγγε-
 λίαὶ ἀθυμίαν αὐτῷ παρεῖχον αὐτῷ τε Τιμολέον-
 τι, καὶ τοῖς στρατιώταις, μὴ εἰδ' ἐπιβήσεσθαι
 Σικελίας οἴοι τε γένωνται. Καί τοι ἐκάλει Ἄν-
 δρόμαχος, ὁ Ταυρομενὶς δυνάτης ὡς ἑαυτὸν,
 δυναστῶν

ι) Κερκυραῖοι] Emendo : Κερκυραῖοι, Plutarchus enim habet, p. 173. b. Κερκυραίας; nisi h. l. Euphoniae aliquid dandum est.

κ) παρεῖχεν ἐλπίδα.] Et haec, et plura alia fausta prodigia narrat Plutarchus l. c.

γ) αὐταὶ δὲ] Melius esset δὲ, sed tamen nihil mutandum putem.

δυναστῶν τῶν τότε ἐπιεικέστατος, ἐλπίδας δὲς τῆ
καταπραΰξειν, ἐφ' ἃ ἄρμηται, ὡς εἶθ' Ἰκέτη, ἔτε
Διονυσίῳ τῆς ἀνθρώπου εὐνης ὄντας, καὶ ἀσμέ-
νης ἀν' αὐτῷ Τιμολέοντι προσησομένης. Τῆτος
Ἀνδρομάχης Τίμαιος, ὁ τὰς ἱστορίας συγγεγρα-
φῶς, ἦν. ζ).

XXXVII. Ἀλλὰ Τιμολέον τὴν Ἰταλίαν
τέως παραπλέων, ἀφικνεῖται ἐς Ῥήγιον. α) τὸ
δε

ζ) Τίμαιος ἦν.] Nempe videt, vt diferte tradit
Plutarchus, p. 174. a.

α) ἀφικνεῖται ἐς Ῥήγιον] Sic etiam Plutarchus p.
173. c. qui pariter sequentem narrationem de fraude
Poenis facta, statim huic Timoleontis in urbem Rhe-
ginam aduentui connectit. Aliter Diodorus, qui
p. 546. diferte scribit: Τιμολέον δὲ μετὰ τὴν κατάληψιν
τῶν Συρακυσῶν τρισὶν ἡμέραις ὑστερον κατέπλευσεν εἰς τὸ
Ῥηγίον; ac tum statim quoque adiecit, de legatione
Carthaginensi obuiam ei facta, sed decepta; adeo-
que post captam demum Syracusanam arcem [nam
hanc solam per Syracusas ibi intelligi docent sequen-
tia p. 546. extr.] eum venisse Rhegium putat. Sed
ego Diodorum falli, nullus dubitem. Primum enim
non est verosimile, tantam tamque munitam arcem,
quam tum ipse adhuc Dionysius multis militibus
stipatam tenebat, tam celeriter, ac velut in transitu
a Timoleonte, tam parua manu instructo, captam
fuisse. Deinde ne verbum quidem de captis a Ti-
moleonte ante fraudem Rheginam Syracusis est apud
Plutarchum, qui tamen vel in minimis ἀκριβέστατος
esse solet. Immo vero is diferte ait, p. 174. b Ti-
moleon-

δὲ Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας ἐστὶ πρὸς τῷ πορθμῷ τῷ διαρρέοντι τὴν τε Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Ἐνθα περιτυγχάνει Καρχηδονίων τριήρεσιν εἴκοσι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρεσβεία ἰκέτω, ἀξίωσι, αὐτὸν μὲν Τιμολέοντα, ὡς ἰκέτην ἀφικέσθαι μόνον, σύμβυλλον αὐτῷ συνεσόμενον, τὰς δὲ στρατιώτας καὶ τριήρεις ἀναπέμπειν ὀπίσω αὐτῷ ἐς Πελοπόννησον, ὡς δὴ ἔδεν αὐτῷ δεῖν ἐς τὰ παρόντα πράγματα, καὶ μὴ δεῖν ἐς αὐτὰς δαπανᾶν περιεργὸν τινα δαπάνην. Ταῦτα τῆς πρεσβείας λεγέσθης, ἔμελλον, εἰ μὴ πείθοιτο τέτοις Τιμολέων, ὡς πολέμιῳ αὐτῷ αἱ Καρχηδονίων νῆες χηρίσεσθαι. Τιμολέων δὲ, νομίσας ἑκ ἀξιώμαχος εἶναι δέκα ταῖς

moleontem ὡσπερ ἐκ κρασπέδου τινὸς λεπτοῦ τῆς Ταυρομενιτῶν πόλεως, τῆς Σικελίας προσσηρημένον fuisse, ἐπ' ἐλπίδος ἀδενῆς, καὶ βραχείας δυνάμεως. Denique etiam repugnat illa Syracusarum expugnatio toti animo et consilio Timoleontis. In tota illa expeditione vbique apparet libertatis restituendae studiosissimus, ita vt omnem malam speciem, imo vmbra cupiditatis regnandi sollicitate a se remoueret. Itaque videmus, cum ab extremo inde Siciliae angulo, paruis vrbis ac populis capiendis, et plena libertate his concedenda, ad maiores, atque adeo etiam caput insulae, Syracusas, capiendas paullatim aditum sibi patefecisset, et comparata sic auctoritate, apud incolas, et gratia, exemplis minoribus ostendisset, quid in maioribus ab ipso sperare possent?

δυνασῶν τῶν τότε ἐπεικέσατος, ἐλπίδας δὲς τῆ καταπράξειν, ἐφ' ἃ ὤρηται, ὡς εἶθ' Ἰκέτη, ἔτε Διονυσίῳ τῆς ἀνθρώπου εὐνης ὄντας, καὶ ἀσμένης ἀν' αὐτῷ Τιμολέοντι προωθησομένης. Τῆτος Ἀνδρομάχης Τίμαιος, ὁ τὰς ἱστορίας συγγεγραφώς, ἦν. ζ).

XXXVII. Ἀλλὰ Τιμολέων τὴν Ἰταλίαν τέως παραπλέων, ἀφικνεῖται ἐς Ῥήγιον. α) Τὸ δὲ

ζ) Τίμαιος ἦν.] Nempe videt, vt diserte tradit Plutarchus, p. 174. a.

α) ἀφικνεῖται ἐς Ῥήγιον.] Sic etiam Plutarchus p. 173. c. qui pariter sequentem narrationem de fraude Poenis facta, statim huic Timoleontis in urbem Rheginam aduentui connectit. Aliter Diodorus, qui p. 546. diserte scribit: Τιμολέων δὲ μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν Συρακυσῶν τρισὶν ἡμέραις ὑστερον κατέπλευσεν ἐς τὸ Ῥήγιον; ac tum statim quoque adiecit, de legatione Carthaginensi obuiam ei facta, sed decepta; adeoque post captam demum Syracusanam arcem [nam hanc solam per Syracusas ibi intelligi docent sequentia p. 546. extr.] eum venisse Rhegium putat. Sed ego Diodorum falli, nullus dubitem. Primum enim non est verosimile, tantam tamque munitam arcem, quam tum ipse adhuc Dionysius multis militibus stipatam tenebat, tam celeriter, ac velut in transitu a Timoleonte, tam parua manu instructo, captam fuisse. Deinde ne verbum quidem de captis a Timoleonte ante fraudem Rheginam Syracusis est apud Plutarchum, qui tamen vel in minimis ἀκριβέστατος esse solet. Immo vero is diserte ait, p. 174. b Timoleon-

δὲ Ρήγιον τῆς Ἰταλίας ἐπὶ πρὸς τῷ πορθμῷ τῷ διαρρέοντι τὴν τε Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Ἐνθα περιτυγχάνει Καρχηδονίων τριήρεσιν εἴκοσι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρεσβεία ἰκέτω, ἀξίωσι, αὐτὸν μὲν τιμολέοντα, ὡς ἰκέτην ἀφικέσθαι μόνον, σύμβουλον αὐτῷ συνεσόμενον, τὰς δὲ στρατιώτας καὶ τριήρεις ἀναπέμπειν ὀπίσω αὐτῷ ἐς Πελοπόννησον, ὡς δὴ ἔδεν αὐτῷ δεῖν ἐς τὰ παρόντα πράγματα, καὶ μὴ δεῖν ἐς αὐτὰς δαπανᾶν περιεργόν τινα δαπάνην. Ταῦτα τῆς πρεσβείας λεγέσθαι, ἔμελλον, εἰ μὴ πείθοιτο τέτοις Τιμολέων, ὡς πολέμιῳ αὐτῷ αἱ Καρχηδονίων νῆες χερίσθαι. Τιμολέων δὲ, νομίσας ἕκ ἀξιώμαχος εἶναι δέκα ταῖς

moleontem ὡς περ ἐκ κρασπέδου τινὸς λεπτοῦ τῆς Ταυρομαγιτῶν πόλεως, τῆ Σικελία προσσηρημένον fuisse, ἐπ' ἐλπίδος ἀδενῆς, καὶ βραχέως δυνάμεως. Denique etiam repugnat illa Syracusarum expugnatio toti animo et consilio Timoleontis. In tota illa expeditione vbique apparet libertatis restituendae studiosissimus, ita ut omnem malam speciem, imo umbram cupiditatis regnandi sollicitate a se remoueret. Itaque videmus, cum ab extremo inde Siciliae angulo, paruis vrbis ac populis capiendis, et plena libertate his concedenda, ad maiores, atque adeo etiam caput infulae, Syracusas, capiendas paulatim aditum sibi patefecisset, et comparata sic auctoritate, apud incolas, et gratia, exemplis minoribus ostendisse, quid in maioribus ab ipso sperare possent?

ταῖς ἑαυτῶ ναυσὶ πρὸς ἑικοσι τὰς Καρχηδονίων
 διαναυμαχῆσαι, ἔγνω δεῖν ἀπάτη τὸν κίνδυνον
 ἀποδράναι. Καὶ δὴ προσποιησάμενος, δέχεσθαι
 τὰ λεγόμενα, βέλεσθαι μέντοι μετὰ τῆς Ῥηγί-
 νων πόλεως αὐτὰ βεβαιώσασθαι, καὶ τῷτο
 ἀξίῳ καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ τῷτοις πειθέντες οἷτε
 Ἰκέτου πρέσβεις καὶ οἱ Καρχηδονίων ἄρχοντες,
 παρήλθον ἐς τὴν Ῥηγίνων ἐκκλησίαν ὑπὲρ αὐτῶν
 δὴ τῷτων Ῥηγίνων μὲν δὴ οἱ Τιμολέοντι τὴν ἀπό-
 δρασιν συμπράττοντες, ἀρξάμενοι ἐδημηγόρην,
 παμμήκεις τινὰς λόγους, συνείροντες, ἄλλος τε
 ἄλλω παραδιδόντες τὴν δημηγορίαν. Τιμολέων
 δ' ἐν τῷτω λαθὼν, καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπο-
 δραῖς ἐς τὰς ἑαυτῶ ναῦς, ὡς τάχιστα ἀναχθεῖς,
 ἀφικνεῖται ἐς Ταυρομένιον, παρὰ Ἀνδρόμαχον.

XXXVIII. Ἀνδρόμαχος μὲν ἔν, ὡσπερ καὶ
 ἐκάλει Τιμολέοντα, ἔτω δὴ ἄσμενος καὶ ὑπεδέ-
 δεκτο, καὶ τὰ τε πρὸς τὴν Συρακυσίων τε καὶ
 τῆς ἄλλης Σικελίας ἐλευθερίαν συνέπραττεν
 αὐτῷ. Καρχηδόνιοι μὲν τοι χαλεπαίνοντες ἐπὶ
 τῷ ἠπατῆσθαι τε καὶ κατεπρατηγῆσθαι, πέμ-
 πσι πρεσβευτὴν ἐπὶ τριῆρος πρὸς Ἀνδρόμαχον,

κελεύ-

κέλευσοντα ἀποπέμπειν Τιμολέοντα. Ὃς ἐλθὼν, καὶ πολλὰ ὑπερηφάνως καὶ ἀπειλητικῶς διαλεχθεὶς, τελευτὸν, νῦν μὲν ὑπτίαν *b)* τὴν χεῖρα, νῦν δὲ πρηνῆ πεποικῶς, ἐκέλευσεν ἀποπέμπειν Τιμολέοντα, εἰ βέλοῖτο μὴ ἀντὶ τοιαύτης τὴν πόλιν τοιαύτην ἐπιδεῖν. Ἀνδρομάχος δ' ἄλλο μὲν εἶπεν εἶδέν, τὴν δὲ χεῖρα καὶ αὐτός, ὥσπερ ἐκεῖνος, νῦν μὲν ὑπτίαν, νῦν δὲ πρηνῆ πεποικῶς, ἐκέλευσεν ὡς τάχιστα ἀποπλεῖν, εἰ βέλοῖτο μὴ ἀντὶ τοιαύτης τὴν ναῦν τοιάνδε ἐπιδεῖν. Ἰκέτης μὲν ἔν πεπύσμενος τὴν Τιμολέοντος διάβασιν, καὶ ἐτέρας *c)* μετεπέμπετο, καὶ συνεκάλει τῶν Καρχηδονίων τριήρεις.

XXXIX. τῶν δὲ πόλεων καὶ ἀνθρώπων ἦσαν, οἱ, καίπερ μισῶντες τὰς τυράννας, ὅμως καὶ Τιμολέοντι ἠπίσθην τέως, καὶ πρὸβάλλοντο, μεμνημένοι Καλλίππυ τε, τῆ Ἀθηναίῃ, καὶ Φάρακος,

b) ὑπτίαν -- πρηνῆ] Ἰπτία χεὶρ est, quum interior manus extensae pars ostenditur, uno verbo *palmā*, πρηνῆς autem, cum exterior, interiore ad terram conperta. Volebat igitur hoc gestu iste legatus *elevationem* urbis indicare.

c) καὶ ἐτέρας] Intellige ναῦς, *suas* nempe, quia opponuntur triremibus Carthagenensium.

ρακος, τῷ Λακεδαιμονίῳ, οἷν ἐκάτερος, στρατο-
πέδων τε ἠγχιμένω, καὶ Φάσκοντε ἐπὶ ἐλευθερίᾳ
τῆς Σικελίας ἤκειν, πολὺ ὅμως χείρονε d) ἑαυτῶ
ἀπέδειξαν τῶν ἐπιχωρίων τυράννων. Οὐ μὴν
ἀλλ' ἐν τῷ ὄντων τῶν πραγμάτων, πρῶτοι
Ἀδρανίται, πόλιν ἔχοντες ἑ μεγάλην, βασιά-
σαντες ἐν ἀλλήλοις, οἱ μὲν Τιμολέοντα ἐκάλουν,
οἱ δ' Ἰκέτην τε καὶ τῆς Καρχηδονίως. Καί πως
κατὰ τύχην ἀφικνεῖσθαι ἀμφοῖν ἐς τὴν αὐτὴν
ἡμέραν τε, καὶ τῆς γε ἡμέρας ὥραν δεῖλην, Ἰκέ-
της τε καὶ Τιμολέων, πρὸς τῇ πόλει, Τιμολέων
μὲν ἑ πλείους διακοσίων καὶ χιλίων ἄγων, Ἰκέτης
δὲ περὶ πεντακισχιλίας. Ἐνταῦθα Τιμολέων,
παρακαλέσας τῆς ἑαυτῷ, καίπερ συχνόνγε
ᾠδοιπορηκότας, μὴ μελλεῖν, ἀλλ' ἀνδρας τε e)
ἀγαθῶς

d) πολὺ ὅμως χείρονε] Plutarchus p. 174. c. ean-
dem rem eleganti tropo, etiam nostra lingua vſita-
to, expreſſit: Ἀμφότεροι -- χρυσοῦν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς
ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς, ſic bewieſen den Sicilianern
durch ihre Aufführung, daß die Zeiten unter der vorigen
Tyranney noch gülden gegen die jetzigen geweſen wären.

e) ἀνδρας τε -- καὶ τρεψάμενος] Notetur h. l. inſi-
gnis particularum τε καὶ, in vnam periodum, nec ta-
men faſtidioſa, coaceruatio. Plura adhuc eius ex-
empla apud noſtrum attentus lector obſeruabit, v.
c. ſupr. c. 19. fin.

ἀγαθὸς γίνεσθαι, καὶ τοῖς πολεμίοις τῆν-
καῦτα σκηνοποιούμενοις τε καὶ κατὰ τὸ εἶκος
ἀτάκτοις ἔσιν ἐπιτίθεσθαι, χωρεῖ τε ἐπ' αὐτὸς
δρόμῳ, καὶ τρεψάμενος, κτείνει μὲν ἔ' πολλῶ
πλείους τριακοσίων, ζωγρεῖ δὲ καὶ δις τοσούτους.
Τὸς δ' ἄλλους, ἀισχυρῶς ποιήσας Φυγεῖν, κρα-
τήσας δὲ καὶ τῆς ἀποσκευῆς, λαμπρὰν αἰρεται
νίκην, πλειόνων ἢ πολλαπλασίων ἔτω παρα-
πολὺ κεκρατηκῶς. Καὶ ἄδρανίται μὲν, εὐθύς
ὑπὸ θαύματος ἔκ' ἔτι φασιάζοντες, συγχωρή-
σαντες δὲ ἀλλήλοις, τὰς πύλας ἀνοίξαντες,
δέχονται τῇ πόλει τὸν Τιμολέοντα. Ἦδη δὲ καὶ
αἱ ἄλλαι πόλεις, ταύτην πεπυσμέναι τὴν νίκην,
διεπρεσβέουοντο πρὸς Τιμολέοντα, καὶ παρεδί-
δουσαν σφᾶς αὐτὸς ἐς τὴν συμμαχίαν. Σὺν
αἷς καὶ ἔ Κατάνης τύραννος, Μάμβροκος, ἀνὴρ
χρήμασί τε δυνατός, καὶ τῇ περὶ τὰ πολεμικὰ
δεινότητι.

XXXX. Ἐν δὲ τῷ ὄντων τῶν πραγμάτων,
ἤδη καὶ Διονύσιος, ἀπεγνωκῶς ταῖς ἐλπίσι, καὶ
συνορῶν, ὡς ἦτοι ὑπὸ Ἰκέτῃ, ἢ αὖ ὑπὸ Τιμολέον-
τος, ἀνάγκη καὶ ἔ ἐκπολιορκηθῆναι, Ἰκέτῃ μὲν

F

κρατῆν.

κρατῶντος, ὑπ' αὐτῆ ἰκέτῃ, εἰ δὲ Τιμολέων κρα-
 τῆσει, ὑπὸ Τιμολέοντος, ἔγνω, δεῖν Τιμολέοντί τε
 καὶ Κορινθίοις ἑαυτὸν τε παραδιδόναι καὶ τὴν
 ἄκρην, ἅμα μὲν καταπεφρονηκῶς ἰκέτῃ, ὡς
 ἀισχυρῶς ἠττημένῃ, ἅμα δὲ καὶ Τιμολέοντι καὶ
 Κορινθίοις πιστεύων ἐς τὴν τῆ σώματος ἀσφά-
 λειαν, ἢ ἰκέτῃ. f) Καὶ δὴ διαπρεσβευσά-
 μενος πρὸς Τιμολέοντα, καὶ τυχῶν τῆς τε ἐς τὸ
 σῶμα, καὶ τὰ χρήματα, ἃ ἂν ἐπιφέροιτο, g)
 ἀσφαλείας, ἔτω τὴν ἄκρην ἐκείνῳ παραδίδωσι.
 Καὶ Τιμολέων μὲν, πέμψας Ἐυκλείδην καὶ Τηλέ-
 μαχον, ἀνδρας Κορινθίους, καὶ σὺν αὐτοῖς τετρα-
 κοσίους στρατιώτας, ἔτοι δὴ ἀθρόους, (ὃ γὰρ
 ἐνεχώρει, στρατοπέδων, καὶ ἐκ γῆς καὶ ἐκ θα-
 λάττης περικαθήμενων) ἀλλὰ κρύφα τε, καὶ
 κατ' ὀλίγῃ παραλαμβάνει τὴν ἄκρην, αὐτοῖς
 στρατιώταις τε h) τοῖς ἐνῶσι, καὶ ὅπλοις καὶ ὅση
 τις

f) ἢ ἰκέτῃ] Ellipsis τῆ μᾶλλον, frequens Graecis
 scriptoribus, quorum multa exempla commemorat
 Lamb. Bos de Ell. Gr. p. 385. sq. ed. Leisn. 1748.

g) ἢ ἂν ἐπιφέροιτο] Legerim, contextu et re ipsa
 postulante, ἐκφέροιτο, quod proprium in tali re ver-
 bum Graecorum est.

h) αὐτοῖς στρατιώταις τε] Intellige σὺν, quod saepe
 omitti, praesertim ante pronomen αὐτῶς docet Lamb.
 Bos p. 374.

τις ἄλλη παρασκευὴ ἐς Φερεῶν χηρῶν ἐνήν. Διονύσιος δ' ἐπὶ νεῶς ἔ μεγάλης, μετὰ Φίλων τε ὀλίγων, καὶ χρημάτων ἔ πολλῶν ἐκπεπλευκῶς, ἀφικνεῖται ὡς Τιμολέοντα, τότε πρῶτον ἰδιώτης ὄφθεις. Γεγενημένος μὲν γὰρ ἐν τυραννίδων τῇ ἐπιφανεστάτῃ, δέκα δ' ἔτη μετὰ τὴν τῷ πατρὸς ἄρξας τελευτὴν, δώδεκα δ' ἄλλα μετὰ τὴν τῷ Δίωνος στρατείαν, ἐν πολέμοις καὶ μυρίοις κακοῖς διαπεφορημένος, αἰεὶ δὲ τῶν ὑπὲρ τῆς τυραννίδος ἐλπίδων ἔ μεθιόμενος, τότε πρῶτον ὄφθη τὰς τε ἐλπίδας μεθεῖς, καὶ ἰδιωτεύσας. Τιμολέων μὲν ἔν αὐτὸν, ὡσπερ εἶχεν, ἰ) ἐς Κόρινθον ἀναπέμπει.

F 2

XLI. ὁ

ἰ) ὡσπερ εἶχεν] Notus et elegans Graecismus, cum exprimendus est status aut habitus hominis, et quidquid ille in eo statum secum habet, aut, quidquid in illo statu quocumque modo ad eum pertinet. Ita quoque vsurpant ὡς εἶχε, v. c. infra. c. 44. et apud Plutarchum, in loco supra laudato ad. c. 24. de illo nuncio pedite ad Dionysium misso: ἀποδαρθεῖν ὑπὸ κόπῃ βιασθεῖς ὡς εἶχε, παρὰ τὴν ὁδὸν ἐν ὕλῃ τινὶ κατέκλιθεν ἑαυτόν. ὡς εἶχε h. l. est *cum pera* s. *saeculo*. Aelianus V. H. L. 13, c. 2. ἀπολιπὼν τὴν τελευτὴν, ὡς εἶχε, σὺν ὄρμηϊ μαλ' θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Vbi Vulteius ὡς εἶχε interpretatur: *quantum potuit*. Ego ad verbum verterim: *sicut erat procinctus*, h. e. cum ipso thyrso et reliquo habitu Bacchico. Vid. omnino ad illum locum Perizonium, n. 7.

XLI. ὁ δ' ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τὸ λοιπὸν τῆ βίῃ ταπεινὰ πράττων διετέλει. Καὶ ἐφαίνετό γε ἔδὲ πάνυ τοι ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ τῆ βίῃ μεταβολῇ. Ἄλλὰ καὶ ποτε τῷ k) ἐρωτῶντι ἐπὶ χλεύῃ, τί τῆς Πλάτωνος ἀπολάσσει σοφίας; Μῶν ἔν σοι, ἔφη, ἔδὲν δοκῶμεν ὑπὸ Πλάτωνος ὠφελεῖσθαι, τηλικαύτην ἔτω πράως φέροντες βίῃ μεταβολήν; Ἐτέροις δ' ἐμμελῶς πυνθανόμενοις, τί αὐτῷ τὴν πρὸς Πλάτωνα ποιήσειε διαφορὰν, πολλῶν τὴν τυραννίδα, ἔφη, κακῶν ἔδὲν ἔχειν τηλικῶτον, l) ὡς τὸ τῆς δοκῶντας τῷ τυράννῳ φίλῃς μὴ μετὰ παρρησίας διαλέγεσθαι. Ὑπὸ γὰρ τῶν τοιούτων καὶ αὐτὸς τῆς πρὸς Πλάτωνα ἀπεσερῆσθαι ἐνοίῃας. Ἄλλὰ Πλάτων Διονύσιον ιδιώτην ἔκ ἐπεῖδεν ἔφθη γὰρ ἤδη τετελευτηκῶς. Διονυσίῃ δὲ κακῆϊνο χάριεν, τὸ πρὸς Φίλιππον τῶν Μακεδόνων βασιλέα. Ὅτε γὰρ Ἑλλήνων Φίλιππος τῇ περὶ Χαιρώνειας μάχῃ κεκρατήκει, ἐπειδὴ καὶ ἐς Κόρινθον παρεληλύθει,

τὴν

k) καὶ ποτε τῷ] Deleo circumflexum in τῷ, vt sit positum pro τινι.

l) τηλικῶτον] Int. e praecedentibus κακῶν, incommo-
modum.

τὴν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν περιποιούμενος, παραλαμβάνει παρά τινα πότον καὶ Διονύσιον. Λόγος δὲ γεγονότος περὶ τῶν Διονυσίῃ πρεσβυτέρῃ ποιημάτων, καὶ Φιλίππῃ πυνθανομένῃ ἐπὶ χλεύῃ, πηνίκα ὁ πατήρ αὐτῆς τοῖς ποιήμασι σχολάζοι, ἡνίκα, ἔφη Διονύσιος, καὶ σὺ, καὶ γὰρ, καὶ πάντες οἱ μακάριοι δοκῶντες περὶ κώθωνά τε καὶ πότους διατρέβωμεν. *m)*

XLII. Ἄλλ' ἐπὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ αὐ πράξεις ἐπανάγωμεν. Κορίνθιοι μὲν γὰρ ἅμα τῇ Διονυσίῃ ὡς σφᾶς ἀφίξει καὶ ἄλλην βοήθειαν ἐψηφισμένοι, Τιμαλέοντι πέμπουσιν διαχιλίῃς μὲν ὄπλίτας, ἵππέας δὲ διακοσίῃς. Οἱ καὶ ἀφικνήμενοι ἄχρι Θυρίων, ἔτι καὶ ἐπὶ Σικελίαν διαβαίνειν οἷοί τ' ἦσαν, ὑπὸ πλῆθους τῶν Καρχηδονίων νεῶν τὴν θάλατταν ἐπ' αὐτὸ τῆτο φρεσῶν, ὅπως ἐκεῖνοι μὴ διαβαῖεν, κωλυόμενοι. Καὶ δὴ οἱ μὲν περιέμενον αὐτῆς ἐν Θυρίοις, εἰποτέ τῶ ἀπροσδοκῆτου συμβάντος, ἐς Σικελίαν διαβαῖεν.

F 3

Τιμο-

m) διατρέβωμεν] Plutarchus p. 176. a. habet διατρέβωμεν; melius, mea quidem sententia. Vult enim definire tempus, quod indicatiui est. Plura a Dionysio iuniore facete dicta apud eundem ibidem, cui volupe est, legere poterit.

Τιμολέων δὲ, τὴν ἄκραν περὶ Διονυσίῃς η) σίτες
 σπανίζουσαν παρεληφώς, αὐτὸς εἰσέπεμπεν ἐκ
 Κατάνης, ἔ' μεγάλοις τισὶ πλοίοις, ὅπως καὶ
 μᾶλλον λανθάνοιεν. Καλεπῶς μὲν ἔν' καὶ
 παρακινδύνως εἰσέπεμπετο ὁ σίτος, διὰ τὰς
 τῶν Συρακυσίων τριήρεις, ὅμως μέντοι εἰσέπεμ-
 πετο. Ἐν δὲ τῆτοις τῷ χρόνῳ τριβομένῃς, ταῦτε
 ὄψε ποτε εὐτυχήματα Τιμολέοντι τε καὶ Κοριν-
 θίοις συνέπεσε γενέσθαι.

XLIII. οἱ μὲν γὰρ ἐν Θερσίῳ Κορίνθιοι,
 ἀχθεθέντες τῇ ἐν τῷ αὐτῷ ἔδρῳ, ἔγνωσαν
 περὶ πορευθέντες, ἐν Ῥηγίῳ γενέσθαι, ὅθεν ἂν
 ἴσως εἰς διαβαίεν διὰ τὸ στενὸν τῷ πορθμῷ.
 καὶ ὁρῶν ἀπολιπόντες τὰ ὄκιοθεν πλοῖα, περὶ
 ἐχώρην εἰς Ῥηγίον, οἷς μεταξὺ περικυχάνοιεν
 βαρβάροις, πειρωμένοι μὲν τὴν δίοδον κωλύειν,
 μαχόμενοί τε καὶ νικῶντες, τοῖς δ' ἄλλοις σπεν-
 δόμενοι.

η) περὶ Διονυσίῃς] Nisi corruptum est περὶ ac per
 errorem, pro παρὰ editum, tamen pro eo certe po-
 situm est, etsi paullo rarius hoc fit apud Graecos,
 ut iam notavit Vigerus p. 506. qui etiam vnum mo-
 do exemplum ex Aristide affert, atque id ipsum cor-
 ruptum suspicatur. De crebra harum particularum
 permutatione omnino legendi cel. Fischerus Anim-
 adv. ad Well. Gr, p. 381. et quos ibi citat.

δόμενοι. Ἄμα δὲ καὶ ὁ τῶν Καρχηδονίων νεῶν
 ναύαρχος, θ) τῶν τὴν ἐκείνων διάβασιν φυλατ-
 τασῶν, ἀχθεθεὶς καὶ αὐτὸς τῇ προσεδρία τῆς
 Φυλακῆς, ἀσπίσι τε Ἑλληνικαῖς καὶ τισὶ καὶ
 ἄλλαις, ἕσοικς ἐυπόρησεν, ὅπλοις τὰς ναῦς κεκοσ-
 μηκῶς, ἄχετα ἐπὶ Συρακῆσας, διαθρυλλῶν ὡς
 ἔλοι τὰς Κορυθίους περαινόμενης κατὰ θάλατ-
 ταν, σοφόν τι τῆτα οἰηθεὶς ἐπινενοηκέναι, καὶ
 ἀθυμίαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ Κορυθίοις ἔμικρὰν
 ἐμβαλῆν, κáιπερ εἰδὲ ἂν ἐπιπολύ μενᾶσαν, ἀλλ'
 ὡς τάχις παυσομένην, ψευδῆς τῆς Φήμης
 παραχερῆμα ἐλεγχθησομένης. Οἱ μὲν τοι ἐν
 ἤγηγίᾳ γεγονότες Κορυθιοὶ, κατὰ πολλὴν ἤδη
 ἀδρίαν διέβαινον εἰς Σικελίαν, μικροῖς τισὶ παρθ-
 μείοις. Καὶ εὐθύς μὲν καὶ Μεσσῆνην Τιμολέων
 εἶχε, πόλις ἔφάυλην τῆς Σικελίας, κειμένην
 πρὸς τῷ πορθμῶ. Τῆτο μὲν δὴ τοῖσ' αὐτοῦ ἐγένετο.

XLIV. Ὁ δ' Ἰκέτης ἔτυχε μὲν καὶ πρότερου
 ἐπιβελήν τινα ἐπιβεβληκῶς Τιμολέοντι, καὶ
 ἀποτετυχηκῶς. Ἦν δὲ ἡ ἐπιβελή τοιαύδε. Δύω

F 4

τινὰ

θ) ὁ τῶν -- ναύαρχος] Hannon, vt referunt Plutar-
 chus p. 177. c. et Diodorus Sic. p. 545. extr.

τινὲ ξένω κατεσκευακῶς, ὑπέπεμψε Τιμολέοντι,
ἀποκτενῶντε τὸν ἄνδρα, ᾧ καὶ ἀφίγμένω ἐς
Ἄδρανόν, ἔ τότε ἔτυχε Τιμολέων διατρίβων, ἐπεὶ
ἐπυθέσθην, θυσίαν τινα μέλλοντα αὐτὸν θύειν,
ἐγνωκέτην παρ' αὐτὴν τὴν θυσίαν αὐτῷ ἐπιχει-
ρεῖν. Καὶ δὴ τῆς θυσίας ἐνστάσης, ἐπειδὴ ἀνα-
μιχθέντε τοῖς πολλοῖς τῶν ἀμφὶ τὴν θυσίαν,
ἀλλήλοισι ἤδη παρεκλεύσθην, ἔσον ἔπω ρ)
ἔχεσθαι τῆ ἔργα πάει τις, αὐτοῖν q) τὸν ἕτερον
κατὰ τῆς κεφαλῆς ξίφει. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο.
Ὁ δὲ πάισας ἐκδραμῶν εὐθύς ἔτως, ὡς εἶχε,
σὺν τῷ ξίφει, ἐπὶ τινα ὑψηλὴν πέτραν ἀνεπή-
δησεν. Ὁ δ' αὖ ἕτερος τοῖν ἐπὶ τῷ Τιμολέοντι
ἠκόντοιν, πεπτωκότος τῆ κοινωνῆ, προσδραμῶν
εὐθύς

ρ) ἔσον ἔπω] Graecismus elegans, qui exacte re-
spondet Latinorum *cum maxime*, aut *iam iam*, et,
monente Hoogeueenio ad Vig. p. 109. vsurpatur
tantum de rebus praesentibus, et adhuc durantibus,
ἔσον ἔ vero de iam cessantibus. Itaque verte: *Cum
iam se inuicem ad peragendum cum maxime facinus
adhortarentur.*

q) αὐτοῖν] Tironum caussa monendum est, hoc
αὐτοῖν non referendum esse ad praecedens τις, sed ad
sequens ἕτερον, *alterum eorum*; alias deberet esse, e
Graeca ratione πάει εἰς αὐτοῖν, aut ἕτερος αὐτοῖν, non
τις, quia duo tantum erant, non plures.

εὐθύς τῷ βρωμῶ, ἀδειαν ἐκέειθεν ἥτει ἐπὶ τῷ
 μηνύσαι πᾶν τὸ ἀτρεκές. Ἦς καὶ τυχῶν, μηνύει
 κατὰ τε ἑαυτῆ, καὶ τῆ τεθνηκότος, ὅπως δὴ
 ὑπὸ ἱκέτη κατασκευασμένοι, ἱκέτην *r*) Τιμο-
 λέοντα ἀποκτενῶντε δόλω. Ἐν δὲ τῷ καὶ τὸν
 τὸν ἕτερον ἀπεκτονότα κατῆγον ἄλλοι, βροῶντα,
 ὡς ἐκ ἀδικεῖ. Τῷ γὰρ πατρὶ ἑαυτῆ τιμωρῶν
 τὸν ἄνθρωπον ἀπεκτονέει, ὃν ποτε ἐκεῖνος ἐν
 λεοντίοις ἀπεκτόνει. Καί τινας καὶ τῶν παρόν-
 των μαρτυρῶντας εἶχεν. Ἐφ' οἷς πάντες μὲν
 οἱ παρόντες τῆς τύχης ἐθαύμαζον τὸ εὐμήχα-
 ρον, ὅπως δι' ἐτέρων ἕτερα κατασκευάζει ἐς
 ταῦτόν τι συνάγασα τὰ μὴ μικρῶ ἀλλήλων
 ἀπηλλοτριωμένα. Οἱ δὲ Κορίνθιοι καὶ ἐτεφά-
 νωσαν δέκα μναῖς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι τῷ πατρὶ
 δικαίως τιμωρῶν, καὶ Τιμολέοντα *s*) σφίσι
 περιέσωσεν.

XLV. Οὐδ' ἱκέτης, τῶν δ' ἄλλων ἀποτυχῶν,
 ἀλλὰ καὶ δόξαν παρὰ Σικελιώταις μείζω περι-
 θεὶς Τιμολέοντι, ὡς ἀνὴρ εἶη Θεοφιλῆς ἐτέρῳ αὐ-

F 5

ἔργῳ

r) ἱκέτην] Legendum est ἱκέτην, propter ratio-
 nes Grammaticas.

s) καὶ Τιμολέοντα] καὶ h. l. est *simul*.

ἔργῳ ἐνεχείρησεν, ὃ ἔ και αὐτῶ τὰ Ἑλλήνων
 πράγματα ὤνησεν. Ὀργιζόμενος γὰρ Μάμερ-
 κῶ, ε) καὶ τοῖς Κατανάοις, ὅτι δι' αὐτῶν τοῖς
 ἐν τῇ Ἄκρα ὁ σῖτος εἰσεπέμπετο, πείσας Μάγω-
 να, στρατεύετον ι) ἐπὶ Κατάνην τῷ πλείω τῆς
 δυνάμεως, ὅσας ληψομένῳ, ὧν Τιμολέοντι καὶ
 Κορινθίοις ἐπολέμην. κ) Ἐν δὲ τρίτῳ Νέων, ἀνήρ
 Κορινθίος, ὃν Τιμολέων μετὰ τὴν τῆς Ἄκρας
 παράληψιν τῶν ἐκῆ ἀρχοντα εἰσέπεμψε, τοῖς
 ἐν τῇ πόλει ὑπὸ Ἰκέτῳ ὑπαλελειμμένοις ἐξ-
 αἰφνης ἐπίπεσῶν, ἐκράτησέ τε, καὶ κατα-
 σχῶν τὴν καλεσμένην Ἀχραδίνην, μέρος ἔσαν
 τῆς πόλεως τὸ κρείτισον, ἰδίῳ τε περισφαιλι-
 σμένην τείχῃ, ἧ ἔτι δὴ μεθήει. Ἰκέτης δὲ καὶ
 Μάγων, πυθομένῳ τῷ γεγονός, καταστάχος ἐς
 Συρακῆσας αὐθις ἐπανεχωρείτην, ἔτε ἐπὶ Κατά-
 νην πράξαντε ἔθεν, καὶ Συρακῆσῶν τὸ κρείτισον
 ἀποβα-

ε) Μάμερκῶ] Aldina habet: μάρκῳ, Diodorus et-
 iam, p. 547, Μάρκου appellat. Sed, et Plutarchus,
 et ipse Gemistus c. 39 Μάμερκον dicunt.

ι) πείσας -- στρατεύετον] v supra c. 25.

κ) Τιμολέοντι -- ἐπολέμην.] Darius commodi: quod
 Timoleonti et Corinthiis adversus ipsos [Hicetam et
 Magonem] auxilium tulissent. Plane sic superius,
 c. 29. ὅς Διονυσίῳ ἐτρατήγει, qui Dionysium adiunabat.

ἀποβαλόντε, εἰδ' ἰσχύσαντε εἰδ' ἔτι ἐπαναλαβείν. Ἦδη δὲ καὶ τῶν ἐν Ῥηγίῳ γεγονότων Κορινθίων διαβεβηκότων ἐς Σικελίαν, ἐπὶ Συρακῆσας ἐλθῶν γ) στρατοπεδεύεται πρὸς τῆ πόλει, εἰ πλείους ἢ τετρακισχιλίους ἀγαγὼν ἐπὶ πολλαπλασίους τῆς μετὰ τῆ Ἰκέτης, τῆ μέντοι ἀρετῆ αὐτῆ καὶ τύχῃ πεποικισμένος.

XLVI. Ἐνταῦθα τῶν Τιμολέοντος μισοφόρων ἐν τινὶ σχολῇ τοῖς Ἰκέτης μισοφόροις ἀναμιγνυμένων, Ἑλλήνων Ἑλλησι καὶ μάλιστα περὶ τὴν τῶν ἐγχέλευν θήραν, τῶν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῖς πρὸ τῆς πάλευς, καὶ τινος τῶν Τιμολέοντος μισοφόρων, κ) ὡς ἀδικεῖ Ἰκέτης, εἰ Τιμολέοντι συμβαίνων, ὑφ' εἰ καὶ τμηῆς ἀν' ἔτυχεν εἰ μεμπτικῆς, τῆς βαρβάρους τῆς ἀποπεμφάμενος, ἀλλ' ὀλέθρους ἀνθρώποις, τοῖς Καρχηδονίοις δὴ τῆτοις

γ) ἐλθῶν] Scil. ὁ τήρολθων, quod e praecedentibus per Synesin repetendum est, et quodammodo in Κορινθίων latet. Quanquam paullo durius est hoc genus Syneseos, vt supra c. 31. vbi vide n. b.

κ) καὶ τινος -- μισοφόρων] Int. ἐπιόντος aut λέγοντος, quod facile suppleri potest; ac si cui durior haec Ellipsis videatur, vt est, adeat Lamb. Bos de Ell. Gr. p. 292. et 303 sqq. vbi multa sunt exempla Ellipseos horum verborum, etiam longe hoc nostro durioris.

τάτοις καταδελῶν τοιαύτην πόλιν, ὁ λόγος ἔτος διαφρυλλόμενος, πᾶσαν ἐπήει τὴν πόλιν. Καὶ δὴ καὶ Μάγων ταῦτα πεπυσμένος, ἐν νῶ δὲ λαβῶν, καὶ τῆς Ἀχραδινῆς ὑπὸ Νέωνος ἄλωσιν, καὶ οἰηθεὶς κακείνος α) προδοσίᾳ τινὶ γεγονέναι, καὶ τότε αὖ τὰ πάντα πράγματα προδίδουσαι ὑποπτεύσας, δείσας δὲ καὶ περὶ ἑαυτῶ ὑπὸ ἀνανδρίας, καίπερ τοσούτω πεφραγμένος τῷ ἐκ τῆς πατρίδος σόλῳ, ἄρας ἄλοις ἰσίοις, εὐθὺ Καρχηδόνος ἔπλει. Οἱ δὴ ἀφειγμένος, ἐπειδὴ αὐτόν τινες ἐς δίκην ὑπῆγον, λόγον ἀποδώσοντα τῆς στρατηγίας, ὁ μὲν, τὴν δίκην φθάσας, ἑαυτὸν ἀναιρεῖ, Καρχηδόνοί γε μὴν καὶ τεθνεῶτος, ἔτω τὸ σῶμα β) ἀνεσκολόπιταν. Ἰκέτης μέντοι
 ἐν

α) κακείνος] Legendum arbitror κακείνο scil. τὸ τὴν Ἀχραδινὴν ὑπὸ Νέωνος ἄλωσαι, vt Neutrum respiciat totam orationem praecedentem, velut in illo Terentiano: *Qui habet salem, quod in te est*, sc. salem habere. Nam 1) existit sensus longe melior 2) οἰηθεὶς κακείνος [Magon] προδοσίᾳ τινὶ γεγονέναι, *se proditum ratus* ne Graecum quidem est, 3) si vel maxime Graecum esset, tamen paene idem est in sequentibus, adeoque tautologia vitiosa existeret.

β) ἔτω τὸ σῶμα] "Οὕτω et h. l. et statim post mere consecutiva est particula: *hoc facta, deinde*. [v. Perizon. ad Ael. V. H. L. I. c. 16.] Sed si praecedens
 dens

ἐν Συρακῆσιν μένων, καίπερ Μάγωνος ἡρημω-
μένος, τέως μὲν τῆς πόλεως ἔτι ἔειχετο. Ἐπεὶ δ'
ἐνθεν μὲν Τιμολέων ἀπάσῃ προθυμία προσ-
έβαλε τοῖς τείχεσι, Νέων δ' ἐκ τῆς Ἀχραδίνης,
ἐπεξήει, ἔτω δὴ λιπὼν τὴν πόλιν, ἐς Λεοντίνας
ἀπεχώρησε.

XLVII. Τιμολέων δ' ἐλὼν τὴν πόλιν, τὴν τε
ἐλευθερίαν Συρακασίοις ἀπέδιδε, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν καὶ τὰ τυραννεία, τῆσγε πολυτελείας ἔ-
φεισάμενος, κατέσκαψε, πᾶσαν ὑπόψιν τῆ
τυραννέουσιν ἀν τῆς πόλεως, ἐξαιρῶν. Οὐρῶν δὲ
τὴν πόλιν ἐκ παλυανθρωποτάτης ἐς θεινὴν τινα
ὀλιγανθρωπίαν ὑπερρύκηϊαν, τῶν ἀνθρώπων
ἔστι μὲν ὧν καὶ ἐν ταῖς σάσεσί τε καὶ πολέμοις
ἀπανηλωμένων, τῶν δὲ πολλῶν διὰ τὰς τυραν-
νίδας ἄλλων ἄλλοσε πεφευγόντων, πείθει Συρα-
κασίους, πρεσβείαν πέμψαντας ἐς Κόρινθον,
δεῖσθαι τῆς μητροπόλεως ἐπιμεληθῆναί τε τῶν
ἀποίκων, καὶ οἰκισὰς, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, γίγνε-
σθαι. Καὶ δὴ τῆς πρεσβείας ἀφικμένης ἐς Κό-
ρινθον,

dens καὶ sumamus pro καὶν aut καίπερ, vertendum erit:
Carthaginenses vero, quanquam necem sibi consci-
uerat, tamen vel sic mortuum susponderunt.

ρινον, Κορίνθιοι μὲν πέμποντες κατὰ πάσας
 τὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις καὶ πανηγύρεις τὰς
 ἱεράς, καὶ νήσους, ἐκήρυττον, ὅτι Κορίνθιοι, κατα-
 λύοντες τὰς Συρακυσίων τυράνους, καὶ τοῖς
 πολίταις ἀποδίδόντες τὴν ἐλευθερίαν, συγκα-
 λᾷσι καὶ τὰς Φεύγοντας Συρακυσίων, τὴν πα-
 τριᾶ ἐλευθέραν τῶ λοιπῶ αἰκήσοντάς. Συνιόν-
 των ἔν αὐτῶν ἀπάντων ἐς Κόρινθον, ἐπεὶ ἔπι-
 ικανὸν ἐδόκει τὸ συνεληλυθὸς πλῆθος, ἔτι ἐκή-
 ρυττον, καὶ ἔκτε c) Κορίνθου, καὶ τῆς ἄλλης
 Ἑλλάδος, τὸν βυλόμενον ἵεναι ἐς Συρακῆσας,
 ἐπὶ τῇ ἴσῃ, καὶ ὁμοίᾳ μεθέξοντα d) τῆς πόλεως.
 Καὶ δὴ ἔτως ἀξίᾳ λόγῳ συνηθροισμένους πλῆ-
 θους, ἔτελλον ἤδη Κορίνθιοι ἐς Συρακῆσας τὰς
 συνεληλυθότας. Συνέπεμπον δὲ αὐτοῖς καὶ
 Κέφαλον, καὶ Διόνυσον, ἀνδρὲ Κορινθίῳ, συλ-
 ληψομένῳ Τιμολέοντι τὰ περὶ τὴν τῆς πολιτείας
 κατάστασιν τε καὶ νομοθεσίαν.

XLVIII. Ἡκόντων δὲ καὶ ἐξ Ἰταλίας ἄλλων
 ἐκ ὀλίγων, ὁ Τιμολέων τὴν μὲν χώραν ἀπασὶ
 δῖενειμε,

c) καὶ ἔκτε] Καὶ h. l. aut delendum est, aut pro
 etiam accipiendum.

d) μεθέξοντα] Participium pro Infinitivo μεθέξεν.

δίενειμε, τὰς δ' οἰκίας χρημάτων ἀπεδίδοτο, εὐπορίαν τῷ κοινῷ τῶν Συρακυσίων μηχανώμενος ταμειῶ, ἔς τε ἄλλα χρημάτων δεομένῳ, καὶ μάλιστα ἔς τὸν προσδοκώμενον πόλεμον τῆς πόλεως, ὡς τὰς Καρχηδονίαις ἀγγελλομέναις αὐθις σὺν μεγάλῳ ἰέναι σόλῳ ἐπὶ τε Συρακῆσας, καὶ Σικελίαν τὴν ἄλλην. Ἀπεδίδοντο δὲ καὶ οἱ ἀνδριάντες κατακοπτόμενοι, οἳ τε τῶν τυράννων καὶ φίλων αὐτῶν, κατηγορίας ἐφ' ἑκάστῳ γινομένης, καὶ τῆ δῆμῳ ψηφίζομένης. Γέλωνα μέντοι τὸν παλαιὸν ἀγάμενοι τῆς νίκης, ἣν Καρχηδονίαις ἐνίκησε πρὸς Ἰμέρα, ε) τότε πρῶτον τῆς Σικελίας ἀπάσης καταδελώσεως πειρωμέναις, καὶ τὰλλα ἔμοχθηρόν τινα ἀκοῆ ἐιδότες τύραννον, ἐφείσαντο καὶ τῆ ἀνδριάντος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔγνω δεῖν πρῶτον τὰς τυράννας καὶ τῆς ἄλλης Σικελίας καταλῦσαι, πρὶν Καρχηδονίαις αὐτόσε ἔς Σικελίαν καταπλεῦσαι.

Ἐξεστρα-

ε) πρὸς Ἰμέρα] Aldina perperam habet ἡμέρα. Intelligitur enim Himera, vrbs in parte Siciliae occidentali, non procul a Panormo, ad quam olim Gelo tyrannus, Carthaginenses, Hamilcare duce, ingruentes, ad internecionem fuderat; qua de pugna vid. Diodor. Sic. L. XI. p. 253.

Ἐξεστρατευμένος ἔν ἐουθὺς ἐς Λεοντίνας, ἀναγκά-
 ζει Ἰκέτην, Καρχηδονίων ἀποσάντα, ὁμολογή-
 σαι, f) τὰς τε ἀκροπόλεις καθελεῖν, καὶ ἰδιω-
 τέουσιν αὐτῶ μένοντα ἐν Λεοντίνοις. Μετὰ δὲ g)
 ἐπὶ Λεπτίνην στρατεύσας, Ἀπολλωνίας τε καὶ
 συχινῶν ἄλλων πολιχνίων τυραννῶντα, ὡς κινδύ-
 νέων κατακράτος ἀλῶναι, ἑαυτὸν παραδεδώκει.
 Ὁ δὲ Φεισάμενος, ἐς Κόρινθον ἀπέσειλεν. Ἐπειτα
 αὐτὸς μὲν ἐς Συρακῆσας ἐπανήει, τῇ τῆς πολι-
 τείας κατασάσει ἤδη προσέξων. Τὴς δὲ μισθο-
 φόρου ἢ βυλόμενος ἀργεῖν, σὺν Δημάρχῳ τε καὶ
 Δημαρᾶτῳ h) ἐς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν
 ἐξέπεμ-

f) ἀναγκάζει -- ὁμολογήσαι] Sed tamen postmo-
 dum rebellantem denuo cum Mamercio Catanensi
 [de quo supra c. 39. et 45.] victumque proelio cum
 omni familia occidi iussit. Mamercus autem ca-
 ptus et Syracusas abductus, cum vellet supplicium
 euadere, caput columnae cuidam theatri illisit, sed
 tamen vivus inde elatus, et, vt latronem decebat, a
 populo enecatus est. Plutarchus l. c. p. 182-83.

g) Μετὰ δὲ] Anacoluthon insigne, quia τῷ στρα-
 τεύσας nullum verbum in sequentibus respondet, ne-
 que tamen adest suspicio vlla loci corrupti, nisi quod
 pro ὡς legendum videtur, ὅς, propter rationes Gram-
 maticas.

h) Δημάρχῳ τε καὶ Δημαρᾶτῳ] Plutarchus p. 179. c.
 Δείναρχον et Δημάρστον eos appellat.

ἐξέπεμψεν. Ὅθεν ληίζομένοις αὐτοῖς δὲ ὑπῆρ-
χεν ἐν ἀφθονία ζῆν, καὶ ἅμα χρημάτων εὐπο-
ρία ἐς τὸν πόλεμον περιεγίγνετο, ἀποδιδόμενων
τῶν ἀλισκομένων.

XLIX. Ἐν δὲ τῷ ἀγγέλλονται Καρχηδό-
νιοι καταπεπλευκότες ἐς Λιλύβαιον, ὃ ἐστὶ τῆς
Σικελίας τὸ πρὸς Λιβύην τείνον ἄκρον. Ἡ μὲν
ἔν σύμπασα στρατιὰ περὶ ἑπτὰ μυριάδας ἐλέ-
γετο εἶναι. Ἡσάν γε μὴν τριήρεις μὲν διακό-
σται, πλοῖα δ' ἄλλα χίλια ἐλέγετο, ἄλλα τε
κομίζοντα τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιτηδείων,
καὶ σῆτον ἀφθονον. Στρατηγῶ δὲ τῆς δυνά-
μεως ἀπάσης Ἀσδρέβας τε ἦσεν καὶ Ἀμίλκας.
Οὗτοι μὲν ἔν εὐθύς πεπυσμένοι, τὴν ἐπικρα-
τείαν σφῶν πεπορθῆσαι, ὀργῇ ἐχώρην πρῶτον
ἐπὶ τῆς πορθῆντας. Ἐς δὲ Συρακῆσας τῆς
ἀγγελίας ἀφίγμένης, ἔτω Συρακῆσιοι πρὸς τῆ
σόλῃ τὸ μέγεθος καταπεπλήγεσαν, ὥστε Τιμο-
λέοντι ἐγνωκότει δεῖν ἐπὶ τῆς πολέμιας κατα-
τάχος χωρεῖν ὡς ἐν τῇ ἐκείνων ἐπικρατεία τὸν
πόλεμον συναΐψοντι, καὶ μὴ περιμένειν τὴν ἄλλην

καταδωλωσαμένους Σικελίαν, καὶ ἐπὶ Συρακούσας ἤκειν, μόγις τρισχιλίους, τὰ ὄπλα λαβόντας, συνελθεῖν ἀπὸ μυριάδων ἐκ ὀλίγων. Ἦσαν δ' αὐτῶ καὶ οἱ μιθοφόροι τετρακισχίλιοι. Καὶ τῶν ὡς χίλιοι καθ' ὁδὸν ἀποδειλίασαντες, ἀπετράπησαν. *ι)* Ὡς τε πάντας ἑξακισχιλίους *κ)* τῶ Τιμολέοντι περιληφθῆναι, ὧν χίλιοι ἰππεῖς ἦσαν. Ὅσους παρακαλέσας τε καὶ ἐπιρρώσας ἐπὶ τῆς πολέμου, κατὰ τάχος ἦεν εἰς ποταμὸν Κρημισόν· ἔαυτὸς συνάπτειν ἤδη ἐπυρθάνετο. Καὶ δὴ ἡ μὲν τῶ ἔτις ὥρα τῶ ἦρος ἦν, αὐτὸ τὸ πρὸς θέρους ἤδη. Ὀμίχλην μέντοι ὁ Κρημισὸς βαθεῖάν τινα ἀναδιδῆς, ἔτ' αὐτὸς φανερός ἦν, ἔτε τῆς πολέμου ἕια διαφαίνεσθαι. Βοῆ δέ τις μόνον σύμμικτος φερομένη

ι) ὡς χίλιοι -- ἀπετράπησαν.] Stimulante Thrasio quodam mercenario milite, ex his, qui in Graecia cum Phocensibus templum Delphicum spoliauerant. Diodorus p. 551. Sed hi mille, qui eum secuti erant, fufis deinde feliciter Carthaginensibus, omnes a Timoleonte Sicilia eieci sunt; unde in Italiam transgressi, miseri omnes a Brutiis occisi sunt. Diodorus. p. 552. Plutarchus. p. 181. c.

κ) ἑξακισχιλίους] Dissentit Diodorus, qui p. 550. duodecim omnino millia Timoleontem in pugnam duxisse scribit.

μὲν ἄιθησιν αὐτῶν τῆς παρεσσίας τοῖς Ἑλλησι
 παρῆεν, ἐκ τινος λόφου κατακῆσιν, ἔ τὴν
 πορείαν ἐπισήσαντες, διανεπαύοντο. Ὡς δ' ἡ
 ὀμίχλη μετεωριζομένη κατενέφωσε μὲν τὰς
 ἀκρωρείας, τὸ δὲ πεδίον ἀνεκάθηρεν, ὁρῶσι τὰς
 πολεμίους διαβαίνοντας ἤδη τὸν Κριμισόν. Μεί-
 νας ἔν ὁ Τιμολέων ἀχρη τοσάτης διαβῆναι,
 ὅσοις ἐθάγγεσε διαμαχέσασθαι, καὶ ἔπειτα
 ἐμβαλὼν αὐτοῖς, κατακόπτει μὲν τὰς πρώτους,
 Καρχηδονίους ὄντας. τὸ δ' ἄλλο πλῆθος ἠνάγ-
 κασε φυγεῖν ἀισχεῶς, καὶ νίκην αἶρεται καλ-
 λίστην, πλείους ὀλιγίσοις στρατιώταις νικήσας. I)

I) νικήσας.] Copiosissime hoc proelium describunt
 Plutarchus. p. 180. a. 181. c. et Diodorus p. 551-552.
 Reliqua Timoleontis memorabilia dicta, facta,
 mortem, et sepulturam sollemnem narrant iidem
 ll. cc. et Corn. Nepos in Timol c. 4. 5.

 ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ δὲ τὴν α) ἕκτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμ-
 πιάδα, Ἀλέξανδρος, ὁ Φεῤῥέων τύραννος,
 ὑπὸ γυναικὸς τῆς ἑαυτῷ Θήβης, καὶ τῶν ταύτης
 ἀδελφῶν, Λυκόφρονος καὶ Τισιφώνος ἀνηρέθη,
 οἱ τὰ μὲν πρῶτα εὐδοκίμων παρὰ τοῖς Θεττα-
 λοῖς, ἅτε δὴ τυραννοκτόνοι. Μετὰ δὲ ταῦτα
 τῆς Ἀλεξάνδρου δορυφόρος ἑαυτοῖς συνησάμενοι,
 τυράννης τε ἑαυτῆς ἀνέδειξαν, καὶ πολλὰς τῶν
 σφίσιν ἀντιπραττόντων ἀνήκεν. Οἱ δ' Ἀλευά-
 δαι καλούμενοι, ἀξίωμα ἔχοντες ἐν τοῖς Θεττα-
 λοῖς δι' εὐγένειαν, Φίλιππον, τῶν Μακεδόνων βα-
 σιλέα, ἐπαγόμενοι, κατεπολέμησάν τε τῆς
 τυράννης, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσιν
 ἀποκατέστησαν. Ἀφ' ἧ καὶ Φίλιππος τῆς Θετ-
 τάλης πρῶτος Ἑλλήνων ἐς εὐνοίαν ἑαυτῷ προσ-
 ἔλαβε.

II. ΜΕΤ'

α) Περὶ δὲ τὴν] Per totum hunc librum Gemistus
 num Diodorum L. XVI. sequitur.

II. Μετ' ἔργον πολὺ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀναιρέσεως, καὶ ὁ ἱερός κληθεὶς ἐν τῇ Ἑλλάδι συνέση πόλεμος. β) Συνέση δὲ, Φωκέων κατειληφόντων τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς διὰ Φιλομήλου, ὃς στρατη-

G 3

γός

β) ὁ ἱερός — πόλεμος] Tironum in gratiam, causas et originem huius belli, quod apud veteres tantopere celebratur, vereque interitus libertatis Graecae causa proxima fuit, breuiter e Diodoro Siculo adiiciemus: Eo tempore, quo Thebani principatum Graeciae exercebant, magna cum crudelitate et insolentia, Phocenses partem aliquam terrae sacrae, h. e. quae pertinebat ad templum Delphicum, adeoque Apollini sacra erat, opere rustico excoluerant. Id cum alii Graeci aegre ferrent, accusati illi in senatu Amphictyonum, complurium talentorum multa condemnabantur, quam nisi soluerent, tota ipsorum regio Apollini consecranda esset. Phocenses, cum prius illud non possent, neutrum, si vel potuissent, vellent, vnus e principibus eorum, Philomelus, homo audax et sceleratus, totam rem in se suscipit, Phocensium animos irritat, et reliquos Graeciae populos, inprimis Lacedaemonios [quibus par multa propter occupatam arcem Thebanam scripta fuerat] ad bellum instigat. Imo argumento ex Homeri Iliade petito docebat, penes solos Phocenses potestatem et clientelam templi ac territorii Delphici antiquissimis temporibus proprie fuisse; multa iniunctam nimis enormem esse ac proinde solui nec posse, nec debere. Itaque cum suis persuasisset, vt se summum belli ducem crearent, Lacedaemonem proficiscitur, auxilia negotiatur, pecunias accipit, milites legit, fanoque Delphico per vim occupato, belli initium primus facit.

γὸς σφίσι ἐψήφισο, αὐτοκράτωρ, καὶ κατα-
 λαβὼν τὸ ἱερόν, Δελφῶν τε ἀπεκτανῶς τῆς ἀν-
 τισάντας, ἔχων στρατιώτας, Φωκέων τε αὐτῶν
 μοῖραν, καὶ ξένους μισοφόρους, τῶν ἱερῶν ἐκράτει.
 Πρὸς ὃ κινήθεντες Λοκρῶν πρῶτον οἱ πλησιόχω-
 ροι, ἔπειτα καὶ Θηβαῖοι, (οἱ καὶ μάλιστα πρῆ-
 ψησαν *c*) τῶν πολέμων τῆστι) ἐπολέμην Φωκεῦσι,
 συλλαμβανόντων τῶν πολέμων τῆστι, αὐτοῖς μὲν
 Θηβαίοις Λοκρῶν ἀμφοτέρων, καὶ Δωριέων, καὶ
 Ἀινιάνων, καὶ Ἀθαμάνων, καὶ Δολόπων, καὶ
 Θετταλῶν, τῶν πλείων, τοῖς δὲ Φωκεῦσι, Λακε-
 δαιμονίων τε καὶ Ἀχαιῶν, τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, *d*)
 καὶ

c) πρῆψησαν] Προεστάναι apud Graecos de omni-
 bus, qui quocunque modo superiores sunt, dicitur,
 v. c. de magistratibus, frequentissime autem de prin-
 cipatu eo Graeciae, quem Athenienses, Lacedaemo-
 nii, et Thebani, alteri post alteros aliquandiu te-
 nuere. Ac tum illa προσασία inuoluit auctoritatem,
 patrocinium, vindictam, iudicia, directorium bel-
 lorum nationis communium etc. vt h. l. Hesychius:
 Προσασία κυβέρνησις.

d) τῶν ἐν Πελοποννήσῳ] Suntne etiam alii Achaei
 extra Peloponnesum, a quibus forte hos velit Ge-
 mistus distinguere? Ego nullos noui, certe non ex
 antiqua et Graeca diuisione. Atque etiamsi velimus
 h. l. credere, eum per πρόληψιν de Achaia Romana
 loqui, eamque distinguere in Achaia intra Pello-
 ponne-

καὶ Ἀθηναίων. Φιλόμηλος μὲν ἔν τὰ μὲν πρῶτα ἐκράτει τῷ πολέμῳ. Ὑστερον δὲ Θηβαίων Φιλοτιμώτερον πρὸς αὐτὸν ἠγωνισμένων, ἠττήθη τε καὶ περισχόντων αὐτὸν τῶν πολεμίων ἔν τινι ἀποκρήμνῳ χωρίῳ, ἵνα μὴ ζωγρεία ἀλλῶ, κατεκρήμνησεν ἑαυτόν.

III. Ὁ δὲ τὰ δευτερεῖα τῆς στρατηγίας ἔχων Ὀνόμαρχος, τὴν ἡγεμονίαν διαδεδεγμένος, ἀνελάμβανε τὰς ἀπὸ τῆς e) τροπῆς. Ἄμα δὲ τῆτοις πραττομένοις καὶ Φίλιππος, ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, Μεθάνην f) μὲν ἐκπολιορκήσας

G 4

καὶ

ponnesum et extra Peloponnesum; tamen primum id esset frigidum per se et alienum, nec alias ei familiare: deinde vero neque sic veritas narrationis consisteret. Diodorus enim p. 525. dicitur *Achaeos* inter socios *Thebanorum* nominat; a Phocensium vero partibus ait stetisse Lacedaemonios, Athenienses, et alios nonnullos e Peloponnesiis. Itaque si liceret emendare, pro καὶ Ἀχαιῶν τῶν legerem καὶ ἄλλων τιῶν. Sed, quidquid sit, nihil mutare audeo.

e) τὰς ἀπὸ τῆς τροπῆς] Scil. συλλεχθέντας aut ἐπανόντας, [quod addit Diodorus p. 526.] nota apud Graecos Ellipfi. vid. Obs. Misc. Belgicas, Vol. IV. p. 282.

f) Μεθάνην] Haec est illa celebris obsidio, in qua Philippus dextrum oculum, per Asterem quendam, sagittarium, amisit.

καὶ διαρπάσας κατέσκαψε, Παγασὰς γ) δ' ἐλὼν, ὑπήκοον ἑαυτῷ τὴν πόλιν κατέϊχε. Φωκεῦσι δὲ βυλευομένοις μετὰ τῶν συμμάχων περὶ τῆς πολέμου, ἔδοξε, μὴ μεθιέναι τὸ ἱερόν. Καὶ δὴ Ὀνόμαρχον στρατηγὸν αὐτοκράτορα ἐλόμενοι, εἶχοντα τῆς πολέμου. Φιλόμηλος μὲν ἔν τῶν ἱερῶν χρημάτων ἔχ ἤψατο, h) ἀλλὰ τῆς Δελφῆς μόνον χρήματα ἐς τὸν πόλεμον ἐπράξατο. Οὗτος δ' Ὀνόμαρχος τοῖς ἱεροῖς χρήμασι χρησάμενος, μισθοφόρων τε ἤθροισε πλῆθος, πολὺ ὑπερβάλλον τὴν ἐπὶ Φιλομήλου στρατιάν, καὶ διαφθεῖρων δώροις τῆς τῶν πόλεων, καὶ ἐθνῶν προεστῶτας, τῆς μὲν ἔπειθε συλλαμβάνειν ἑαυτῷ, τῆς δ' ἡσυχίαν ἄγειν. Θετταλῆς γὰρ τῶν Θηβαίων συμμαχόντων τῆς ἀξιολογωτάτης, ἔπεισε τέως ἡσυχίαν ἄγειν. Ἀνήρει δὲ καὶ Φωκέων τῆς ἐναντιομένης συλλαμβάνων, τὰς τε ἑστίας ἐδήμευεν. Ἐς δὲ τὴν πολεμίαν ἐμβαλὼν, Θρόνιον μὲν τῆς Ὀπεντίας

Λοκρίδος

g) Παγασὰς] Hoc est nomen vsitatius. Diodorus habet Παγὰς.

h) φιλόμηλος -- ἔχ ἤψατο] Sed tamen etiam hoc Philomelum fecisse tradit Diodorus p. 526.

λοκρίδος ἐκπολιορκήσας, ἐξηνδραποδίσατο. Ἄμφισέας δὲ τῆς ἐτέρας λοκρίδος ἰ) καταπληξάμενος, ὑπέταξεν ἑαυτῷ. εἶλε δὲ καὶ ὄρχομενὸν τῆς βοιωτίας. καιρώνειαν δὲ πολιορκῶν, ἐπιβοηθησάντων τῶν Θηβαίων, ἀπρακτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

III. Κατὰ δὲ τῆς αὐτῆς χρόνου καὶ Ἀργείοις πρὸς Λακεδαιμονίους συνέστη πόλεμος. Καὶ γενομένης μάχης περὶ πόλιν Ὀρνεάς, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι, καὶ τὰς Ὀρνεάς ἐκπολιορκήσαντες, ἐπανῆλθον ἄικαδε. Χάρης δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, εἰσπλεύσας εἰς Ἑλλάσποντον, καὶ Σησὸν πόλιν ἐλὼν, τῆς μὲν ἠβῶντας ἀπέσφαξε, τῆς δ' ἄλλης ἐξηνδραποδίσατο. Κερσοβλέπτει δὲ, τῆ Κότυος, διὰ τὴν πρὸς μὲν Φίλιππον ἀλλοτριότητα, πρὸς δ' Ἀθηναίους Φιλίαν, ἐγχειρίσαντος Ἀθηναίοις τὰς ἐν Χερρόνησῳ πόλεις, πλην Καρδίας, ἀπέστειλεν ὁ δῆμος κλη-

G 5

ρχῆς

ἰ) τῆς ἐτέρας λοκρίδος] Nempæ Ozoleae. Est enim duplex Locris Graeciae, altera Ozolea, inter Aetoliam Doridem, et Phocidem; altera Oruntia, seu Epiruemedica, inter Thessaliam et Boeotiam sita. Hinc intelligitur, qui sunt cap. praeced. Λοκροὶ ἀμφότεροι, it. c. 6.

ρχος *k*) ἐς τὰς πόλεις. Μετὰ δὲ ταῦτα Λυκόφρονος, τῷ Φεργῶν τυράννης, ὑπὸ τε Θετταλῶν καὶ Φιλίππου πολεμημένον, καὶ, ἐπειδὴ ἠττάτο τῷ πολέμῳ, βοήθειαν παρὰ Φωκέων μεταπεμφάμενον, ἦκε Φάυλος, ὁ Ὀνομάρχου ἀδελφός, μετὰ στρατιωτῶν ἑπτακισχιλίων. Ὅσπερ Φίλιππος μάχῃ νικήσας, ἀπήλασεν ἐκ τῆς Θετταλίας.

V. Μετὰ δὲ τῷτο Ὀνομάρχος μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ἀφικόμενος ἐπὶ τὴν τῷ τυράννης βοήθειαν, καὶ Φίλιππον καὶ Θετταλῶν δυσὶ νικήσας μάχαις, ἐξέβαλε Φίλιππον ἐκ τῆς Θετταλίας. Στρατεύσας δὲ καὶ ἐς Βοιωτίαν, καὶ μάχῃ νικήσας Βοιωτῶν, εἶλε καὶ πόλιν Κορώνειαν. Ἐπεὶ δὲ Φίλιππος ἦκεν αὐθις ἐς Θετταλίαν μείζονι παρασκευῇ, καὶ τῶν Θετταλῶν συνίστη
ἐπὶ

k) κληρέχης] Sic vocabantur ii, quos populus Atheniensis in eas vrbes mittebat, quas bello ceperat, vt earum agros nouis colonis diuiderent. Harpocration: Κληρέχοι ἐκαλεῖντο, ὅς Ἄθηναῖοι ἐπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον, κλήρης ἐκάστοις διανεμῶντας. Qui cum plerumque insolenter in illis vrribus se gerebant, omnibus odio erant. Itaque magnam aliquando apud reliquos Graecos gratiam inibant Athenienses, cum eiusmodi agros prioribus dominis restituisent. v. Diodor. L. XV. p. 472. et ibi Wessel.

ἐπὶ τὸν τύραννον, ὅτε τύραννος τὴν βοήθειαν αὐτοῖς παρὰ Φωκέων μετεπέμπετο, ἀφίκετο καὶ πάλιν Ὀνόμαχος μὲν πεζῆ, χάρης δὲ ὁ Ἀθηναίων στρατηγός, κατὰ τὸ συμμαχικόν, ἐκ θαλάττης. Ἄλλ' ἕτος μὲν ἔθεν ταῖς Φωκεῦσι χρήσιμος ἐγένετο. Φίλιππος γὰρ μετὰ τῶν Θετταλῶν πεζομαχίᾳ νικήσας, τὰς Φωκέας καταφύγοντας ἐπὶ θάλατταν τε, καὶ τὰς Ἀττικὰς ναῦς, παμπόλλυς ἀνείλε, καὶ ἔς δὲ λ) ζωγρεία εἶλεν, ὡς ἱεροσύλης κατεπόντωσεν. μ) ἄνεσκολόπισε η) δ' ἐλὼν καὶ τὸν στρατηγὸν Ὀνόμαρχον. Οὗ δὴ ὀιχομένε, θ) τὴν μὲν τῶν Φωκέων ἡγεμονίαν διεδέξατο Φάυλος, ὁ ἀδελφός,

λ) καὶ ἔς δὲ] *Alterutram particularum delendam arbitror, quia vitiose superflua est, aut δὲ in δὴ mutandum.*

μ) κατεπόντωσεν] *Diodorus p. 529. habet κατεπόντισε.*

η) ἄνεσκολόπισε -- Ὀνόμαρχον] *Nempe eius cadaver; ipse enim in fuga ad naues Atheniensium tentata, vna cum ceteris trucidatus erat. Diodorus l. c.*

θ) ὀιχομένε] *Ὀιχεῖται scio, interdum pro μοῖ, interfici, apud scriptores occurrere, sed tamen extra poetas non adeo frequenter, neque apud optimos. Herodianus L. I. c. 13. ὀιχεταί σοι ὅτε δήμος, καὶ etc. periit tibi populus, o Caesar, acutum est de populo tuo.*

Φός, καὶ διορθούμενος τὴν συμφορὰν, μισθοφόρων τε ἠθροίζε πλῆθος, αὐξων τὰς εἰωθότας μισθός, καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν συμμάχων μετεπέμπετο.

VI. Ὀλυμπιάς δ' ἦχθη ἑβδόμη καὶ ἑκατοστή. Καὶ Λυκόφρων, ὁ Φεραίων τύραννος, συμμάχων ἔρημος μετὰ τὴν Ὀνομάρχα τελευταίην λελειμμένος, τὴν μὲν πάλιν παρέδωκε Φιλίππῳ, αὐτὸς δ' ὑπόσπονδος μετὰ μισθοφόρων δισχιλίων παρὰ Φάυλον ἀφίκετο καὶ συνεμάχει τοῖς Φωκεῦσιν. Ἀφικνήμενοι δ' ἦσαν τοῖς Φωκεῦσι παρὰ μὲν Λακεδαιμονίων χίλιοι στρατιῶται, παρὰ δ' Ἀχαιῶν δισχίλιοι, ἐκ δ' Ἀθηνῶν ἵππεῖς μὲν τετρακόσιοι, πεζοὶ δὲ πεντακισχίλιοι, ὧν ἐστρατήγει Νausικλῆς. Φάυλος μέντοι τὰ μὲν πρῶτα ἔκλυτο τῷ πολέμῳ. Περὶ τε γὰρ Ὀρχομενὸν στρατεύσας, ἠττήθη μάχη ὑπὸ Βοιωτῶν, καὶ περὶ Κηφισὸν ποταμὸν αὖθις, καὶ αὖθις περὶ Κορώνειαν. Ἐπεὶ γε μὴν Φίλιππος διωκήσασθαι καὶ καταστῆσας τὰ κατὰ Θετταλίαν, ἦεν, διὰ Πυλῶν, πολεμήσων καὶ ἔτος τοῖς Φωκεῦσιν, (ἔδὲ γὰρ ἔδὲ μεγάλας ὑπὸ Βοιωτῶν ἠττηντα ἠττας)

ἦττας) καὶ ἔπειτα κωλυθεὶς ὑπ' Ἀθηναίων μὴ
 παρελθεῖν εἰσω Πυλῶν, ἐκεῖ Φεργέντων τὰς
 παρόδας, ἀνεχώρησεν εἰς Μακεδονίαν, ὁ Φαῦλος,
 στρατεύσας ἐπὶ Λοκρῆς, τῆς Ἐπικνημιδίδος, (οἷπερ
 τῆς Ὀπυντίας εἰσὶ Λοκρίδος μοῖρα) τὰς μὲν
 ἄλλας αὐτῶν εἶλεν ἀπάσας πόλεις, Ἄρυκας
 δὲ διὰ προδοσίαν νυκτὸς ἐλὼν, πάλιν ἐξέπεσεν,
 ἔκ ἐλάττης διακοσίων τῶν στρατιωτῶν ἀποβα-
 λῶν. Ἐπεὶ δ' αὐτῷ στρατοπεδεύοντι περὶ Ἄβας
 οἱ Βοιωτοὶ, νυκτὸς ἐπιθέμενοι, ἔκ ὀλίγης ἀπέ-
 κτειναν, καὶ ἐπαρθέντες τῷ κατορθώματι, εἰς
 τὴν Φωκέων ἐμβαλόντες χώραν, λείαν ἔλαβον
 πολλήν, ἐπανιῶσι, καὶ τῇ Ἀρυκαίων πόλει
 βοηθῶσι πολιορκημένη, ὁ Φαῦλος ἐπιφανεὶς, τῆς
 μὲν ἐτρέψατο, τὴν δὲ πόλιν ἐλὼν, διήρπασέ τε
 καὶ κατέσκαψε. Μετὰ δὲ ταῦτα, εἰς νόσον
 Φθισικὴν μακρὰν ἐμπεπτωκῶς, ἐτελεύτησε, τῆς
 στρατηγίας διάδοχον Φάλαικον, τὸν Ὀνομάρχου
 υἱὸν, καταλιπὼν, ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα,
 σύμβουλον δ' αὐτῷ Μνασέα, τῶν φίλων ἕνα
 παρακαταστήσας. Ἄλλὰ τῷ μὲν τῷ Μνασέᾳ
 μετ' ἑπολύ οἱ Βοιωτοὶ νυκτὸς ἐπιθέμενοι, αὐτὸν

τε ἀπέκτειναν, καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐς διακοσίους. Μετὰ δὲ ρ) καὶ ἵππομαχίας περὶ Χαιρώνειαν γενομένης, ὁ Φάλαικος ἠττηθεὶς, ἀπέβαλε τῶν ἵππέων ἕκ ὀλίγους.

VII. Περὶ δὲ τὰς αὐτὰς χρόνους καὶ κατὰ Πελοπόννησον ταραχαί τε ἐγένοντο καὶ κινήσεις ἔμικραί. Λακεδαιμόνιοι γὰρ πρὸς Μεγαλοπολίτας διαφερόμενοι, τὴν χώραν αὐτῶν κατέδραμον, Ἄρχιδάμω τῷ βασιλέως ἠγασμένω. Μεγαλοπολίται δὲ καθ' ἑαυτὰς ἕκ ὄντες ἀξιομαχοί, βοήθειαν παρὰ τῶν συμμάχων μετεπέμψαντο. Ἀργεῖοι μὲν ἦν, καὶ Σικυώνιοι, καὶ Μεσσήνιοι κατὰ τάχος τῷ πλείονι σφῶν μέρει ἐβοήθησαν. Θηβαῖοι δὲ ἀπέστειλαν περὶ μὲν τετρακισχιλίους, ἵππέας δὲ πεντακοσίους, Κηφισίωνα ἐπιστήσαντες στρατηγόν. Μεγαλοπολίται μὲν ἦν μετὰ τῶν συμμάχων περὶ τὰς πηγὰς τῷ Ἄλφειῳ ποταμῷ κατεστρατοπέδευσαν, Λακεδαιμόνιοι δὲ τρισχιλίους μὲν περὶ μὲν περὶ Φωκέων προσλαβόντες, ἵππέας δὲ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν, παρὰ Λυκόφρονος, τῷ τῆς τυραννίδος τῆς ἐν Φεραῖς ἐκ-

ΠΕΠΤΩ-

ρ) Μετὰ δὲ] Absolute μετὰ est postea, vt et cap. 8. init.

πεπτωκότος, κατεστρατοπέδευσαν περὶ Μαν-
τίνειαν.

VIII. Μετὰ δὲ ἔτι *q*) πόλιν Ὀρνεᾶς τῆς
Ἀργείας ἐλθόντες, ἔφθασαν αὐτὴν ἐκπολιορ-
κήσαντες πρὸ τῆς τῶν πολεμίων παρυσίας. Τῶν
δ' Ἀργείων ἐπεξελθόντων μάχην συνάψαντες,
ἐνίκησαν. Τῶν δὲ Θηβαίων μετὰ τῶν συμμά-
χων ἐπιφανέντων, καὶ ὄντων τῷ πλήθει διπλα-
σίων, μάχη τε συνέση καρτερὰ, καὶ τῆς νίκης
ἀμφιδόξῃς γενομένης, οἱ μὲν Ἀργεῖοι καὶ οἱ σύμ-
μαχοι εἰς τὰς οἰκείας ἐπανῆλθον πόλεις, Λακε-
δαιμόνιοι δὲ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐμβαλόντες, καὶ
πόλιν Ἐλισῆντα κατακράτος ἐλόντες, καὶ διαρ-
πάσαντες, ἐπανῆλθον εἰς Σπάρτην. Μετὰ δὲ
τινα χρόνον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν συμμάχων
καὶ ἄπαξ, καὶ δις, καὶ τρίς *r*) τοῖς Λακεδαι-
μονίοις ξυμβαλόντες, ἐνίκησαν ἑ μεγάλας τινὰς
νίκας. Τὰ δὲ τελευταῖα τῶν Λακεδαιμονίων
ἀξίως λόγῳ νικησάντων, αἱ δυνάμεις ἀμφοτέ-
ρων εἰς τὰς οἰκείας ἐπανῆλθον πόλεις. Ἐπανῆλ-
θον

q) Μετὰ δὲ ἔτι] Manifeste legendum: ἐπὶ πόλιν.

r) καὶ δις καὶ τρίς] pro καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρί-
τον, paullo insolentius, mea quidem sententia.

Θου δὲ καὶ Θηβαῖοι εἰς τὴν Βοιωτίαν, Λακεδαι-
 μονίοις ἐκεχειρίας τινὰς δ) πρὸς Μεγαλοπολίτας
 γεγονυίας. Τῶ δὲ πρὸς Φωκέας πολέμῳ κάμ-
 νοντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ χρημάτων ἀπορῆμοι,
 ἐπεμψαν ὡς τῶν Περσῶν βασιλέα, δεόμενοι
 χρήματα εἰς τὸν πόλεμον προσπορίσαι σφίσιν.
 Ὁ δ' αὐτοῖς τριακόσια τάλαντα ἀργυρεῖς ἐδώ-
 ρησατο. Ἐπράττετο μέντοι οὐδὲν λόγῳ ἄξιον,
 ἔτε ἀπὸ Θηβαίων εἰς Φωκέας, ἔτ' ἀπὸ Φωκέων
 εἰς Θηβαίους, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἄλλως ἐμηκύνετο.

VIII. Βασιλεὺς δ' ὁ Περσῶν περὶ τρίτης τῆς
 χρόνης καὶ ἐπ' Ἄγυπτον ἐστράτευσε. Στρα-
 τεύων δ' ἐπ' Ἄγυπτον, εἶλεν ἐν τῇ παροῳ καὶ
 Σιδῶνα, ἐν ταῖς ἀξίαις λόγῳ τῶν κατὰ τὴν
 Φοινίκην πόλεων ἔσαν, τύρῃ μὲν ἔπλείεις δια-
 κοσίων σταδίων διέχουσαν ἐπὶ τὰ πρὸς ἑω, ἐνά-
 μιλλον δὲ αὐτῇ ἔσαν, ὅσα εἰς ἐμπορίαν τε καὶ
 τέχνας. Ἄυτη γὰρ ἔπρὸ πολλῶ ἀποστάσα,
 τοῖς Ἄγυπτίοις πάλαι ἀφρηηκόσι προσετέθη,
 καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἄλλαι συχναὶ φοινίκων
 πόλεις.

δ) ἐκεχειρίας τινὰς] In Aldina vitiose est τινὰς, nisi
 quis velit comminisci Accusatiuos consequentiae,
 qui tamen h. l. mihi videntur frigidiores fore.

πόλεις. Ἔειλε δὲ Σιδῶνα βασιλεὺς ὁ Περσῶν, Μέντορος τῆς Ῥοδίας προδόντος. Οὗτος γὰρ παρὰ Νεκτανάβιδι, τῷ Ἀιγυπτίων βασιλεῖ στρατεύων, ἐπέμφθη τένη, τῷ Σιδωνίων βασιλεῖ βοηθήσων, ἄγων μισθοφόρος Ἕλληνας τετρακισχιλίους. Ὁ δὲ δεξιὰν παρὰ βασιλέως τῆς Περσῶν λαβὼν, διὰ θεραπόντων τῶν ἑαυτῆς τῆς πιστοτάτης πείσας καὶ τένην, τὸν Σιδωνίων βασιλέα, κοινῆ τὴν πόλιν πρῆδосαν. *t*) Καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν τένην μὲν, ἐπεὶ τὴν πόλιν παρέλαβεν, ἀπέκτεινεν, ὥσπερ καὶ τῆς ἄλλης ἅπαντας Σιδωνίους, Μέντορα δὲ διὰ τὸ δεξιὰν δῆναι, περιεποίησε, (μεγίστη γὰρ αὕτη παρὰ Πέρσαις πίσις) καὶ χρήσιμον ἔσχεν ἐν ταῖς κατ' Ἀιγυπτὸν πράξεσιν.

X. Οὕτω δ' ἐαλωκυίας τῆς Σιδῶνος, καὶ τετιμωρημένης ὡμῶς, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ συναποστᾶσαι αὐτῇ Φοινίκων πόλεις αὐθις τοῖς Πέρσαις ὑπήκοοι ἅπασαι ἐγένοντο. Ἦδη δὲ καὶ ἡ παρὰ Ἑλλήνων ἀφικτὸ συμμαχία τῷ Περσῶν βασιλεῖ. Στρατεύων γὰρ βασιλεὺς ὦχος ἐπ' Ἀιγυπτὸν,

t) πείσας = πρῆδосαν.] v. supra L. I. c. 25. n. b.

γυπτον, πέμψας ἤτει τὰς Ἑλληνας δοῦναι οἱ
 συμμαχίαν ἐπὶ τὰς Ἀιγυπτίους. Λακεδαιμό-
 νιοι μὲν ἔν καὶ Ἀθηναῖοι τὴν μὲν πρὸς αὐτὸν
 εἰρήνην ἔφασαν σώζειν, συμμαχίαν δὲ ἔπέμ-
 ψειν. Θηβαῖοι δὲ, Λακράτη ἐλόμενοι στρατηγόν,
 ἀπέστειλαν μετὰ χιλίων ὀπλιτῶν. Ἀργεῖοι δὲ
 τρισχιλίους ἀπέστειλαν στρατιώτας, καὶ στρατη-
 γόν, ὃν καὶ βασιλεὺς ὀνομάσας ἤτησε, Νικό-
 στρατον, ἄνδρα καὶ βελέυσσασθαι ἀγαθόν, καὶ
 πρᾶξαι ὀξύν, ἔτι δὲ καὶ σώματος ῥώμη δια-
 φέροντα, ὥστε καὶ φρονήματος ὑπὸ τέτων ἐμπι-
 πλάμενον, μιμῶμενόν τε τὸν Ἡρακλέα, λεοντήν
 τε φορεῖν, καὶ ῥόπαλον κατὰ τὰς μάχας. Ἀφί-
 κοντο δὲ καὶ παρὰ τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκόντων Ἑλ-
 λήνων ἑξακισχίλιοι, ὥστε τὰς πάντας Ἑλληνας
 γενέσθαι μυρίας.

XI. Βασιλεὺς μὲν ἔν ὁ Περσῶν, σὺν τε τέτοις,
 καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἑαυτῷ δυνάμει ἤκεν ἐπὶ Πη-
 λῶσιον τῆς Ἀιγύπτου, ὃ ἐστὶ πρῶτον στόμα τῷ
 Νείλῳ ἀπὸ Ἀσίας ἰόντι, καὶ πόλις ἐπὶ αὐτῷ.
 Νεκτάναβις δ' ὁ Ἀιγυπτίων βασιλεὺς ταύτην

τε τὴν πόλιν μάλισα καὶ τὰς ἄλλας ἀπάσας,
καὶ μάλισα τὰς πρὸς τῇ πλευρᾷ τῇ πρὸς
Ἀραβίαν διώρυξί τε ὠχυρωκῶς ἦν, καὶ στρατιώ-
ταις συχνοῖς Ἀιγυπτίων τε μαχίμων καὶ Ἑλ-
λῆνων μισθοφόρων καὶ Λιβύων. Ἄυτὸς δὲ Νεκ-
τάναβις, ἔχων περὶ αὐτὸν τρισμυρίας μὲν Ἀι-
γυπτίων, Ἑλλήνων δὲ πεντακισχιλίους, Λιβύων
δὲ πεντακοσίους καὶ χιλίους, *η)* τὰς ἐπικαιρο-
τάτας παρεφύλαττε τῶν εἰσβολῶν. Ἐπεὶ δὲ
ἐπύθετο, μάχης πρὸ τῆ Πηλησίης γεγонуίας
Κλεινία τῷ Κῶῳ, ἐνὶ τῶν παρ' ἑαυτῷ μισθοφο-
ρέντων ξεναγῶν, πρὸς Νικόστρατον, τὸν Ἀργείων
ἡγόμενον, αὐτὸν τε τὸν Κλεινίαν πεσεῖν, καὶ ζῦν
αὐτῷ συχνὰς τῶν ἰδίων, δείσας, μὴ τῆ Πηλησίης
ἀλόντος, ἐπὶ Μέμφιν βασιλεὺς ὦχος χωρήσῃ,
ᾤχετο ἐκεῖ *κ)* μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν,

H 2

τάυτην

η) χιλίους] Lego δισχιλίους. Nam Diodorus p. 535.
post Ἑλλήνων πεντακισχιλίους, [quod et noster feruat] ad-
iicit: τῶν δὲ Λιβύων τρεῖς ἡμίσεις.

κ) ᾤχετο ἐκεῖ] pro ἐκεῖσε, cuius permutationis
exempla nonnunquam occurrunt. v. c. Cebetis
Tab. c. 21. ἦν διασωθῶσιν ἐκεῖ, pro ἐκεῖσε, sc. πρὸς παι-
δείαν. Longus Ποιμενικῶν L. III. p. 135. [ed. Hanov.
1605, 8vo] ἐλθῶν δὲ ἐκεῖ, pro ἐκεῖσε. Vid. cel. Fi-
scheri Annot. ad. Well. Gr. Gr. p. 285.

ταύτην μάλις α τὴν πόλιν ποιησόμενος, γ) βασιλείον ἔσαν συμπάσης Ἀιγύπτου. Ἐντεῦθεν πρῶτον μὲν οἱ τὸ Πηλῆσιον Φερεῖντες στρατιῶται, ἔπειτα καὶ οἱ τὰς ἄλλας ἀπάσας Ἀιγύπτου πόλεις, πυθόμενοι τὴν Νεκτανάβιδος ἐς Μέμφιν ἀνάχωρησιν, πρὸδίδουσαν τὰς πόλεις τοῖς Πέρσαις, ἄλλως τε, καὶ Μέντορος διαδόντος λόγον, ὡς βασιλεὺς ὁ μέγας, τοῖς μὲν ἐκῆσι τὰς πόλεις παραδίδῃσι Φιλανθρώπως χρῆσεσθαι διέγνωκε, τοῖς δὲ βία κρατηθεῖσι τὴν αὐτὴν δίκην ἐποίσειν, ἥνπερ καὶ τοῖς Σιδωνίοις. Ἰπὸ γὰρ τῆς τῆς λόγου αἱ πόλεις ὑπὸ τε Ἀιγυπτίων καὶ Ἑλλήνων Φερεῖνται, ἑκατέρων τῆς ἑτέρας 2) φθάνειν ἀμιλλωμένων, διὰ σφῶν αὐτῶν τὴν παράδοσιν γίγνεσθαι, πρὸδίδουτο. Ἄ πυθόμενος Νεκτανάβις, καὶ Μέμφιν ἀπολιπὼν, ὤχετο ἐς Ἀιθιοπίαν,

γ) ποιησόμενος] Exquisite h. l. dicitur pro περιποιησόμενος, sibi vindicaturus, conseruaturus, quam verbi ποιεῖν notionem e Platone iam illustravit Hoogeweenius ad Vig. p. 238. n. 71. Alias dicunt ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, vt Aelianus V. H. L. 6. c. 11.

2) τῆς ἑτέρας] pro τὰς ἑτέρας, per Synesin. Respicitur enim πολίτας, quod latet in praecedenti πόλεις.

πίαν, συνεσκευασμένος, ὅσα οἷός τ' ἦν φέρειν, τῶν χρημάτων.

XII. Καὶ βασιλεὺς Ὡχος, στρατεύσας ἐπὶ Ἄιγυπτον, καὶ πεζῶ καὶ ναυσὶν ἔσυν πολλῶ πόνῳ, Μέμφιν τε αὐτὴν παραγενόμενος καὶ Ἄιγυπτον, ὅλην παρέλαβεν. Ὅτι γὰρ μὴ ἐν Πηλυσίᾳ τῇ πολιορκίᾳ ἔπολλές τινας ἀπέβαλε τῶν ἰδίων, τὴν γε ἄλλην Ἄιγυπτον ὅλην ἀναιμῶτι παρέλαβεν. Ἀπόλεσε δὲ τι τῆς στρατιᾶς μόριον καὶ ἐν τοῖς βαράθροις α) καλεμένοις, ἃ ἔστιν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀιγύπτου, ἀπ' Ἀσίας ἰόντι, περὶ μεγάλην τινὰ λίμνην, ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ψάμμῳ καλύπτεσθαι, παραπλησίᾳ τῇ τῆς γείτονος χώρας ψάμμῳ, ἐς ἃ οἱ ἐμπύπτοντες διαφθεύρονται καταδύομενοι. Ἐνταῦθα ἔν καὶ τῆς στρατιᾶς τῆς Περσικῆς μόριόν τι ἐν τῇ παραόδῳ ἐμπεπτωκός, ὑπὸ ἀπειρίας τῶν τόπων διεφθάρη. Βασιλεὺς δ' Ὡχος, ἐπεὶ Ἀιγύπτου ἐκράτησε, τῶν μὲν λόγῳ ἀξίων πόλεων περιελὼν

H 3

τὰ

α) ἐν τοῖς βαράθροις] De his copiosam narrationem geographicam habet Diodorus L. I. p. 18. Erat quaedam palus, vel potius campus, palustris, quem *Serbonis* appellabant.

τὰ τέιχη, τὰ δ' ἱερὰ συλήσας, καὶ τὸν Ἄπιν *b)*
καταθύσας τε, καὶ εὐωχηθεὶς μετὰ τῶν φίλων,
ἔς τὰ σφέτερα ἐπανῆκε βασιλεία, καὶ Ἀιγύπτῃ
συμπάσης σατράπην φερενδάτην ἀπολιπών. *c)*
Ἄπῆνευκε δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερέων *d)*
ἀναγραφὰς, *e)* ἃς ὕπερον βαγώας, μέγιστον
παρὰ

b) τὸν Ἄπιν] *Celebrem illum taurum, quem Aegyptii prae ceteris animalibus maxime ut Deum, in vrbe Memphi colebant, qui cum mortuus esset, quaerebatur per totum Aegyptum alius, qui in isto honore ei succederet, certisque erat in corpore signis dignoscendus. Ante Ochum iam Cambyfes talem Apim interfecerat, auctore Herodoto L. 3. c. 27. sqq. Ab hoc cultus genere Aegyptio creditur fluxisse Israelitarum cultus vituli aurei in deserto. Adeantur Herodotus l. c. Diodorus Sic. L. I. p. 53-54. Aelianus H. A. L. II. c. 10.*

c) καὶ -- ἀπολιπών.] *Aut delendum est καὶ, aut in fine legendum ἀπέλιπεν. Prius mihi magis placet.*

d) ἱερέων] *Legendum haud dubie ἱερέων, quod et habet Diodorus. Neque ἱερέων commodum sensum habere potest. Nam, etsi dicamus, sub ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱερέων intelligi aliquod participium πεπονημένας, v. c. aut simile, tamen esse deberet ἀπὸ τῶν. Nam τὸ ἐκ Graeci sic non dicunt.*

e) ἀναγραφὰς] *Sunt ii libri, quos Diodorus alibi, L. I. p. 46. ἱερὰς βίβλους vocat, et ex iis sacerdotes τῶν πράξεων τὰς ὠφελῆσαι δυναμένας, res gestas cognitu utiles praelegisse ait, adeoque nihil aliud, quam libri historici, in quibus de statu regni antiquissimo perscriptum esset. Clemens Romanus Ep. I ad Cor. §. 25. et Tatianus, Or. ad Graecos, §. 1. eos τὰς τῶν χρόνων ἀναγραφὰς appellant,*

παρὰ βασιλεῖ δύναμενος, πολλῶν χρημάτων ἀνελύτρωσε τοῖς τῶν Ἀιγυπτίων ἱερεῦσι. Δωρησάμενος δὲ καὶ τὰς Ἑλληνας βασιλεὺς ὄχλος ἀξίως λόγῳ, ἀπέλυσεν εἰς τὰς πατρίδας. Καὶ τὰ μὲν κατ' Ἀιγυπτον ταύτη ἔσχεν.

XIII. Ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι Φίλιππος, ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, στρατεύσας ἐπὶ τὰ Χαλκιδικὰ πόλεις, f) τὰ μὲν αὐτῶν πολιορκία ἐλὼν κατέσκαψε, τὰ δὲ καταπληξάμενος, ὑπήκουσεν αὐτῷ ἐποίησατο. Παρελθὼν δὲ καὶ εἰς Θετταλίαν, Πυθάλαον, Φερῶν δυναστεύοντα ἐξέβαλεν. Ἄουθις δ' ἐπὶ τὴν Χαλκιδικὴν παρελθὼν, τῶν ἐκεῖ πόλεων τῇ μεγίστῃ, ἐπέθετο Ὀλύνθῳ. Ὀλυμπιάς δ' ἦν ὀγδόη καὶ ἑκατοστή, ὅτε Ὀλύνθῳ Φίλιππος ἐπέθετο. Καὶ δὴ τὰ μὲν πρῶτα δυοῖν νικήσας μάχαιν εἰς πολιορκίαν τὰς Ὀλυνθίους συνέκλεισεν. Ἐπειτα τῇ πόλει προσβολὰς πυκνὰς ποιῶμενος, συχνὰς ἀπέβαλε τῶν ἰδίων. Τελευτῶν δὲ Ἐυθυκράτη καὶ Λαοθένην χρήμασι διαφθείρας, τὰς τῶν Ὀλυνθίων προσηκότας, διὰ τούτων τὴν πόλιν προδοθεῖσαν

H 4

εἶλεν.

f) πόλεις] Micybernam et Toronen, Diodorus p. 538.

εἶλεν. ἔλων δὲ καὶ ἐξανδραποδισάμενος, ἐλα-
φυροπώλησε.

XIV. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν Ὀλυμ-
θον. Βοιωτοὶ δὲ στρατεύσαντες ἐς τὴν Φωκίδα,
καὶ περὶ Ἰάμπολιν συμπλακέντες τοῖς Φωκεῦ-
σιν, ἐνίκησαν. Ἄυθις δὲ g) περὶ Κορώνειαν
συμπλοκῆς γενομένης, ἠττήθησαν οἱ Βοιωτοί,
καὶ συχνὰς ἀπέβαλον. ἠττήθησαν δὲ καὶ
ἄυθις οἱ Βοιωτοί, ἐπιθεμένων αὐτοῖς τῶν Φωκέων,
ἐπιστρατεύσασι κατὰ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων,
ἧνπερ οἱ Φωκεῖς κατεῖχον. Μετὰ δὲ ταῦτα
Φάλαικος, ὁ τῶν Φωκέων στρατηγός, διαβλη-
θεὶς, ὅτι συχνὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων κέκλοφεν,
αὐτὸς μὲν τέως ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ δὲ τῶν
τριῶν αἰρεθέντων στρατηγῶν, Δεινοκράτης, καὶ
Καλλίς, καὶ Σωφάνης, ζήτησις τῶν ἱερῶν χρη-
μάτων ἐγένετο. Καὶ δὴ λόγον οἱ διωκηκότες h)
ἀπαι-

g) Ἄυθις δὲ] Ἄυθις h. l. est vicissim, contra ea.
Sed statim postea in hoc ipso capite iterum, simpli-
citer.

b) οἱ διωκηκότες] Inter eos erat Philon quidam,
qui eo audaciae processerat, ut Phalaeo ac caeteris
ducibus consilium daret effodiendi pavementum tem-
pli Delphici, quod ibi magnum auri argentique the-
saurum

ἀπαιτούμενοι, ἐπεὶ ἔκ εἶχον ἀποδοῦναι, σρεβλω-
θέντες ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, καὶ τὰ σωζόμενά
τε, καὶ περιόντα ἐκ τῆς κλοπῆς τῶν χρημάτων
ἀποδόντες, ἐθανατώθησαν. Φάλαικος δὲ, ἐπεὶ
ἔκ ἠλέγχθη ἰδίᾳ τι κεκλοφῶς τῶν χρημάτων,
ἀλλ' ἐς τὴν στρατιὰν ἅπαντα ἀνηλωκῶς, ἐς τὴν
στρατηγίαν αὐτοῖς δὴ ἀποκατέστη.

XV. Ἐπεὶ δὲ δὴ, τρεῖς ἐν Βοιωτίᾳ τῶν Φωκέων
ὠχυρωμένας πόλεις κατεχόντων, Ὀρχομενὸν,
καὶ Κορώνειαν, καὶ Κορσιάς, καὶ τῶν ὀρω-
μένων, κατατρέχόντων τε τὴν ἄλλην Βοιωτίαν,
καὶ τὰς μάχαις καὶ συμπλοκαῖς τῶν μισθο-
φόρων τῶ πλήθει περιγιγνομένων, οἱ Θηβαῖοι
ἔκαμνον· ἤδη, στρατιωτῶν τε πολλῶν ἀπωλεία
καὶ ἀπορία χρημάτων, καὶ εἰς Φίλιππον ἰ)

H 5

πρὸς-

faurum absconditum esse, Homerus alicubi dixisset.
Quod cum illi fecissent, terrae motibus a proposito
deterritos fuisse, narrat Diodorus p. 546.

ἰ) εἰς Φίλιππον] Possset aliquis suspicari, reponen-
dum esse Atticum ὡς pro πρὸς, sed ea emendatione
non opus est. Nam etiam εἰς simpliciter pro πρὸς
dici, multis exemplis docuit Doruillius ad Charit.
p. 401. Et quanquam in multis talibus ac similibus
exemplis, quae Vir doctissimus commemorat, in
primis, vbi Accusatiuus nominis adiecti est e prima
aut

πρέσβεις πέμψαντες, ἐκάλουν βοηθήσοντα· ὁδ' ἠΰθεις k) αὐτῶν τῇ ταπεινώσει, προθυμότατα ἐπηγγείλατο βοηθήσειν, ἅμα καὶ μεγάλην οἰοῖσιν νομίσας δόξαν, εἰ δὲ αὐτῶν τηλικῶτός τε καὶ τοιοῦτος πόλεμος καταλελύσεται. Καὶ δὴ ἐπεὶ ἐς Θράκην ἔτυχεν ἐστρατευκῶς Κερσοβλέπτη πολεμῶν, Ἀθηναίων φίλῳ ἄντι, μείνας ἐκεῖ, ἕως τῶν ἐκεῖ τὰ ἐπικαιρότατα κατεστρέψατο, l) ἐπανῆ-

aut secunda declinatione, suspicari licet corruptam lectionem, h. e. Accusativum pro Genitio irrepisse, et v. c. εἰς Ἀφροδίτην, εἰς ἑαυτὸν natum esse ex εἰς Ἀφροδίτης, εἰς ἑαυτῶν sc. ἱερὸν, αἶκον etc. sunt tamen etiam nonnulla, in quibus omnis eiusmodi argutatio tollitur, v. c. εἰς τὸν πατέρα ἐισελθάν, Ἀρταξέρξην etc. Caeterum miror, doctiss. Hoogeveenium in notis ad Vigerum, vbi de praepositione εἰς agit, hunc eius usum praetermisisse.

k) ἠΰθεις] Diodorus, p. 541. eleganter adiicit: καὶ βεβλόμενος τὰ Λευκτρικὰ φρονήματα συσεῖλαι τῶν Βοιωτῶν, h. e. insolentiam eorum erga reliquos Graecos, ex illa pugna ortam.

l) τὰ ἐπικαιρότατα κατεστρέψατο] Scil. χωρεῖα seu πολισμάτα? An: euertere castella aut oppida opportunissima? Quis vero euertit loca ea, quae sibi opportunissima sunt? Forte igitur subaudiendum est τοῖς Θραξῶν aut Κερσοβλέπτη? Sed primum hoc debuisset diferte adici. Deinde ne sic quidem bonus sensus est. Nam quae loca opportune sita sunt hostibus, eadem nobis ipsis quoque opportuna sunt, cum ea

ἐπανῆκεν εἰς Μακεδονίαν. Ἐοὐ τοῖς Ἀθηναίων ἐντυχῶν πρέσβεσιν, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἤδη τοδεύτερον πρέσβευσσι (προπεπρέσβευσαν γὰρ ὑπὲρ τῆς αὐτῆς εἰρήνης) καὶ τὴν εἰρήνην, ἣ ἐβλάστο, περάνας, ἔκ ἐμπεριειληφῶς ταῖς συνθήκαις τῆς Φωκέας, παρεσκευάζετο ἐπὶ τὸν κατὰ Φωκέων πόλεμον. Ἀθροίσας ἔν ὧς τάχιστα τὴν στρατιὰν τὴν ἑαυτῶν, καὶ παρελθὼν εἰς Θετταλίαν, συμπαραλαβὼν τε καὶ τῆς Θετταλῆς, πάνυ καὶ αὐτῆς προθύμως ὄντας ἐπὶ τὸν τοιῶτον πόλεμον, παρῆν ἔισω πυλῶν.

XVI. Φάλαικος δὲ ἔτυχε μὲν ἐν Νικαίᾳ διατρίβων, μετὰ τῆς δυνάμεως. Ἀιδοόμενος δὲ Φίλιππον θᾶττον ἢ προσεδόκησεν, ἔισω Πυλῶν παρεληλυθότα, πληγείς τῇ ὀξύτητι τῆς παρεσίας,

ea cepimus. Κατασρέφειν, autem h. l. necessario supponit τὸ ἐλεῖν. Igitur patet, ἐπικαιρότατα paullo aliter capiendum esse, quam vulgo capiatur. Suidas habet: Ἐπικαιρότατα ἐπικινδυνώτατα. Si hanc notionem sequamur, omnia plana erunt, sensusque hic: donec ea loca, a quibus ipsi periculum erat, euertisset, vel. donec loca munitissima, adeoque captu difficilia, et periculosa, euertisset. Breui: Die wichtigsten Festungen. Plane hoc sensu ἐπικαιρότατος est infra c. 16.

σίας, καὶ τῆς δυνάμεως, τῷ πλήθει, σπεισά-
 μενος, ἀπεχώρησεν ἐς Πελοπόννησον μετὰ τῶν
 μισθοφόρων, ὄντων ὀκτακισχιλίων. Οἱ δὲ Φωκεῖς,
 ἔρημοι τῶν μισθοφόρων λελειμμένοι, Φιλίππῳ
 παρέδωκαν αὐτῆς. Καὶ Φίλιππος ἄνευ μάχης,
 ἐς δέκατον τῆτον ἔτος μηκυθέντα τὸν πόλεμον
 κατέλυσεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Λακεδαιμονίων ὀπλί-
 ται χίλιοι ἦσαν Φωκεῦσι βοηθήσοντες, Ἀρχι-
 δάμῃς ἄγοντος τῆ βασιλέως, ὡς καθ' ὁδὸν ταῦ-
 τα ἐπύθοντο, ἐπ' οἴκῃς *m)* ἀνεχώρησαν. Φίλιπ-
 πος δὲ τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον καταγα-
 γῶν, τῆτῳ τὴν περὶ τῶν ὅλων διάγνωσιν ἐπέ-
 τρεψεν. Ἔδοξεν ἔν τοῖς συνεδρίοις, *n)* Φιλίππῳ
 μὲν καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτῆ τῆς Ἀμφικτυο-
 νίας

m) ἐπ' οἴκῃ] Ἐπὶ cum casu secundo, de motu ad
 locum, quanquam non ubique occurrit, tamen in-
 terdum reperitur, v. c. apud Zosimum L. IV. κἀν-
 τεῦθεν ἐπὶ Θράκης ἐχώρει, et in ipso N. T. Ioh. 6, 21.
 τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς etc. Plura exempla sup-
 peditant Vigerus et Hoogeveenius p. 474.

n) τοῖς συνεδρίοις] Lege συνέδριαι, *assessoribus*, cum
 Diodoro Siculo, p. 541. extr.

νίας ο) μεταδῆναι, καὶ δύο ψήφω ρ) ἔχειν, q) ὡ πρότερον οἱ καταπεπολεμημένοι εἶχον Φωκεῖς· αὐτοῖς δὲ Φωκεῦσι μηδεμίαν κοινωνίαν εἶναι τῶ ἱερῶ, μηδὲ τῶ Ἀμφικτυονικῶ συνεδρίῳ· περιελεῖν δ'

θ) τῆς Ἀμφικτυονίας] Int. βουλῆς aut κρίσεως. Erāt autem id [vt tironum caussa adiiciamus] commune concilium totius Graeciae, inde ab antiquissimis temporibus institutum, cuius initia alii ad Acrisium regem, alii rectius ad Amphictyonem, Deucalionis filium, referunt. Constabat gentibus XII. quas alii aliter, Harpocracion autem et Suidas sic commemorant: Ἴωνες, Δωριεῖς, Περγῆαιοι. Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιώται, Μολιεῖς, Δόλοπες, Ἀινιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. Hi bis singulis annis, sub initium quidem veris in templo Delphico, sub initium vero auctumni, ad Pylas seu Thermopylas conueniebant, vt ibi de summis rebus, ac de salute Graeciae communi, deliberarent. In primis pertinere ad se arbitrabantur curam templi Delphici. Vnaquaqueque ciuitas, quae in eo foedere continebatur, mittebat legatos duos, quorum alter vocabatur ἱερομνήμων, qui res sacras curabat, alter πυλαγέρας, qui ciuiles et publicas. Durauit hic conuentus, qui etiam a loco *Pylaicus* dicitur, vsque ad tempora ea, quibus iam Romani in Graecia dominabantur, vt patet e Liu. L. 33. c. 35. Vid. omnino Suidam in v. Ἀμφικτύονες, ἱερομνήμων, Πυλαγέρας, et Πύλαι.

ρ) δύο ψήφω, οἱ] v. supra L. I. c. 21. n. d.

q) ἔχειν] Intell. αὐτὸν, sc. Φίλιππον. Nam ἔχειν, quanquam per καὶ cum μεταδῆναι cohaeret, tamen requirit Accusatiuum subiecti, quo in μεταδῆναι opus non erat. Hoc enim pendet ab ἔδοξεν et absolute ponitur.

δ' αὐτῶν καὶ τριῶν τῶν ἐπικαιροτάτων πόλεων γ) τὰ τεῖχη, καὶ κατασκάψαντας ἀναγκάσαι κατὰ κώμας οἰκεῖν· ἔχοντας δὲ τὴν χώραν τῆς Φωκέας Φέρειν κατ' ἐνιαυτὸν τῷ Θεῷ Φέρον, τάλαντα ἐξήκοντα, μέχρις ἂν ἐκτίσῃσι τὰ σεσυλημένα χρήματα, καὶ μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς μήτε ὄπλα, μήτε ἵππους ἔχειν, ἄχρις ἂν ἐκτίσῃσι. Πάμπολλα δ' εὐρέθη ὄντα τὰ σεσυλημένα ἐς τὰς τῶν ξένων μισθοφορίας, ἐν οἷς ἦσαν καὶ αἱ Κροίσου τῆς Λυδῆς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν δ) πλίνθοι χρυσαῖ. Διέταξαν δ' οἱ Ἀμφικτυόνες καὶ τὰ περὶ τὴν τῆς μαντείας καὶ ἱερῶν ἐπιμέλειαν, ἣ μάλιστα ἔδοξεν αὐτοῖς ἐξεῖν καλῶς τιθέναι δὲ καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων Φίλιππον μετὰ Βοιωτῶν καὶ Θετταλῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα τὰ τοῖς Ἀμφικτυόσι δεδογμένα ὁ βασιλεὺς Φίλιππος συγκαταστήσας, καὶ ἀγαγὼν ἐς πέρας ἐπανῆλθεν ἐς Μακεδονίαν, μεγάλην δόξαν ἐπὶ τε εὐσεβείᾳ καὶ

γ) καὶ τριῶν -- πόλεων] Orchomeni, Coroneae, et Corfiarum, de quibus ante c. 15. dictum est.

δ) αἱ Κροίσου -- εἴκοσι καὶ ἑκατὸν] Proprie CXVII, auctore Herodoto, L. I. p. 12. [ed. Steph. de a. 1570.] qui et reliqua Croesi donaria praestantissima enumerat, quae Delphos misit.

καὶ συνέσει στρατηγικῇ ἑαυτῷ περιπεποιη-
μένος.

XVII. Φάλαικος δὲ τὸ μὲν πρῶτον κατὰ
Πελοπόννησον πλανώμενος, καὶ τὰς στρατιώτας
τοῖς περιλελειμμένοις ἐκ τῶν σεσυλημένων χρη-
μάτων συνέχων, ἔπειτα ἐς Κρήτην διαβὰς, κατέ-
λαβε Λύκτον πόλιν. Τοῖς δὲ Λυκτίοις ι) ἐκπεπ-
τωκόσι ii) τῆς πατρίδος οἱ Λακεδαιμόνιοι ταχὺ
βοηθήσαντες, ἀνέσωσάν τε τὴν πατρίδα, (ἔτυ-
χον μὲν γὰρ Λακεδαιμόνιοι Ταραντίοις, ἔσιν
ἀπογόνοις ἑαυτῶν, βοήθειαν παρασκευακότες
πέμπειν, πολεμῆσι πρὸς Λευκανῶς· ἐν τέτοις δ'
οντων αὐτῶν, οἱ Λύκτιοι ἀφικόμενοι, ἐδέοντο,
προτέροις ἐπαμῦναι σφίσι) πλέυσας ἔν' Ἀρχί-
δαμος ἐς Κρήτην ὁ βασιλεὺς, (ἔτος γὰρ ἠγείτο
τῆς ἐς Τάραντα παρεσκευασμένης βοήθειας)
τοῖς μὲν Λυκτίοις ἀνέσωσε τὴν πόλιν, ἐκβαλὼν
Φάλαι-

i) ἐκπεπτωκόσι] Aldina vitiose habet: ἐμπεπτωκόσι.

ii) Τοῖς δὲ Λυκτίοις] Insignis in hac periodo est
ἀνακολουθία et Synchysis. Nam verbis ἀνέσωσάν τε ni-
hil est, quod in sequentibus respondeat, sed sequi-
tur infra πλέυσας -- ἀνέσωσε. Sed tota haec Synchysis,
facile tollitur deleta vna vocula τε post ἀνέσωσαν aut
in το mutata, [quod promptius est,] et puncto post
πατρίδα posito. Ita omnia plana sunt et cohaerent.

Φάλαικον, ἐκεῖθεν δ' ἐς Τάραντα πλεύσας, καὶ
 Λευκανοῖς ὑπὲρ Ταραντίνων πολεμῶν, ἐν τινὶ
 μάχῃ καλῶς ἠγωνισμένος, ἀπέθανε. τὴν δὲ
 βασιλείαν Ἄγισ, ὁ υἱὸς διεδέξατο. Φάλαικος δ'
 ἐκπεσὼν τῆς Λύκτου, Κυθωνία ἐπέθετο, ἣν πό-
 λιορκῶν ἀπέθανεν, ὡς μὲν ἐνιοὶ Φάσι, κέραυνῶ
 βληθεὶς, ὡς δ' ἕτεροι, ὑπὸ τῶν τινὸς ἑαυτῷ μι-
 θοφόρων, ᾧ τι προσεκεκέρχκει, ἀποσφαγείς.
 οἱ δὲ μίθοφόροι αὐτῷ, ἄλλοι ἄλλοσε διασπα-
 ρέντες, καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλοι μάχαις, οἱ πολλοὶ
 αὐτῶν διεφθάρησαν. λέγεται δὲ καὶ, x) δῦα
 ὄρμω, τῶν Πυθοῖ ἀνακειμένων, γυναικὲ δῦα
 περιθεμένω τῶν τινῶν ἐν Φωκεῦσιν ἠγεμόνων,
 τὸν μὲν Ἐριφίλης γ) γενόμενον, τὸν δ' ἕτερον
 Ἑλένης,

x) λέγεται δὲ καὶ] Constructio huius periodi paulo contortior videtur. Ordo est hic: λέγεται δὲ καὶ γυναικὲ δῦα τῶν τινῶν ἐν Φωκεῦσιν ἠγεμόνων, περιθεμένω δῦα ὄρμω τῶν Πυθοῖ ἀνακειμένων, τὸν μὲν -- τὸν δὲ -- τὴν μὲν -- ἐμπεσεῖν, τὴν δὲ -- συγκαταφλεχθῆναι. Obscuritas est a transpositione vocum, et a numero duali. De γυναικὲ περιθεμένω v. supra L. I. c. 21. n. d.

γ) τὸν μὲν Ἐριφίλης] Rectius Ἐριφύλης. Erat autem Eriphyle Amphiarai vatis coniux, quem cum vellet Polynices vna cum caeteris principibus Graeciae aduersus Thebas ducere, ipse autem ex artis suae praeceptis praevideret, se ibi occisum iri, adeoque

Ἑλένης, τὴν μὲν τὸν τῆς Ἑλένης περιθραμμένην, πεπορνευκέναι τε καὶ ἐς ὕβριν ἔμπεσεῖν, τὴν δὲ τὸν τῆς Ἐριφίλης, ὑπὸ τῆ παιδὸς μανέντος τῆς οἰκίας ἐμπερηθεύσης, καὶ αὐτὴν τῇ οἰκίᾳ ζῶσαν συγκαταφλεχθῆναι. Ταῦτα μὲν ἔν ἐς τοσούτον.

XVIII. Φίλιππος δ' ἐκ Φωκίδος ἐς Μακεδονίαν ἐπανελθὼν, καὶ κεῖ ἔ πολὺν τινα χρόνον διαναπαύσας τὴν στρατιὰν δεύτερον ὄχετο ἐς Θράκην, Κερσοβλέπτη ὑπὲρ τῶν ἐν Χερρόνησῳ Ἑλληνίδων πόλεων πολεμήσων, ἃς ἐκεῖνος ἐνοχλῶν διετέλει. Νικήσας δὲ μάχαις πλείοσι τῆς
Θράκας,

que nollet eos ad obsidionem sequi, Adrastus Eriphylae donato quodam monili aureo, persuasit, ut locum, vbi maritus se abscondisset, indicaret. Quo facto Amphiarus deprehensus, expeditionis quidem societatem iniit, sed Alcmaeoni filio simul, ut mortem ipsius in matre vleisceretur, clam praecepit. Ille obsecutus, statim audita patris nece, matrem occidit, sed a Furiis passim ideo, agitated, cum oraculum Delphicum consulisset, variis in locis circumuagatus, tandem a Temeno et Axione, Phegei filiis, per insidias occisus est, et monile matris, quod secum vbique tulerat, ab his Apollini Delphico consecratum. Istud Venus olim Harmoniae, Cadmi vxori donauerat. Diod. Sic. L. IV. p. 186 - 87.

Θραῦκας, αὐτοῖς μὲν δεκάτας 2) ἑαυτῷ τελεῖν ἐπέταξε, κτίσας καὶ ἐν τῶν τόπων τοῖς ἐπικαιροτάτοις πόλεις, ἐπιτειχίσματα τοῖς Θραζῖ, τῆς δ' ἐκεῖ Ἑλληνας, καὶ μάλα ἐκόντας ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο, τότε δὴ ὑπὸ Θρακῶν μηκέτι βλάπτεσθαι διὰ Φίλιππον περιγεγονός αὐτοῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀρύμβρι τῷ Μολοττῶν βασιλέως τελευτήσαντος καὶ καταλιπόντος υἱόν, τὸν Πύρρον πατέρα, Ἀιακίδην, τὴν ἀρχὴν ἔχων ἕτος, ἀλλ' Ἀλέξανδρος, ὁ Νεοπτολέμου, ἀδελφὸς ὢν Ὀλυμπιάδος, διεδέξατο. Φιλίππου δὲ σπυδάσαντος α) ἐστράτευσεν ἐπὶ Ἰλλυριῶς μετὰ πολλῆς

2) δεκάτας] Intellige μοίρας, quod saepe in hac voce et similibus omittitur, vt exemplis docet Lamb. Bos de Ellipsi. p. 144.

α) Φιλίππου δὲ σπυδάσαντος] Nisi me omnia fallunt, hic locus mire corruptus est. Verba haec: Φιλίππου δὲ σπυδάσαντος, manifeste pertinent ad praecedentia, ac pro iis Diodorus p. 548. multo melius ac luculentius habet: Φιλίππου συνεργήσαντος. Sed si vel maxime sic legamus, ac tum illa verba retrahamus ad praecedentia, tamen deinde deest subiectum verbi ἐστράτευσεν, quod est Φίλιππος. Itaque in praesentia aliam opem huic loco afferre nescio, nisi vt legatur sic: διεδέξατο Φιλίππου συνεργήσαντος, ὃς ἐστράτευσεν, ita vt δε per

πολλῆς δυνάμεως, καὶ πορθέσας αὐτῶν τὴν
 χώραν, τῶν τε πολισμάτων συχνὰ ἐλῶν, ἐπαν-
 ἤλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν μετὰ λαφύρων ἔκ
 ὀλίγων. Ὀλυμπιάς δ' ἦν ἐνάτη καὶ ἑκατοστή,
 ὅτ' ἐπ' Ἰλλυριῆς Φίλιππος ἐστράτευσεν. Ἔπειτα
 καὶ εἰς Θετταλίαν παρελθὼν, καὶ τὰ κεῖ διορθω-
 σάμενος, τῆς τε εἰς τὴν συμμαχίαν ἑαυτῷ
 βεβαιωτέρας κατεστήσατο, καὶ τῆς τῆτοις πλη-
 σιοχώρης Ἑλληνας προσέλαβε, βεβλόμενος δὲ *b)*
 καὶ τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Ἑλληνας προσανα-
 γέδαι.

XIX. Φίλιππος δ' αἰεὶ αὐξόμενος, καὶ τῆς
 Ἀθηναίης ὀρῶν ἐπιβυβλέουσας αὐτῷ τῇ αὐξήσει,
 καὶ αὐτὸς ἀντεπεβέβλευεν αὐτοῖς. Τὴν δὲ
 Ἑυβοίαν σφετεριζόμενος, ὅπως ἐπιτείχισμα ἔχη

I 2

ἐπὶ

per praecedens αὐτὸς exciderit, ἐστράτευσεν αὐτὴν ἐκ-
 ρονatur per Plusquamperfectum: ante iam expedi-
 tionem fecerat. Nam reuera Diodorus hanc Phi-
 lippi in Illyrios expeditionem ante illas duas alte-
 ras, aduersus Cerfoblepten et Molossos commemo-
 rat p. 547.

b) βεβλόμενος δὲ] Deleo δὲ, quod sensum h. l. tur-
 bat.

ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, ἐν μὲν Ὠρεῶν Φιλισίδην τύραννον καθίσα, ἐν δ' Ἐρετρία Κλείταρχον. Κατέσκαπτε δὲ καὶ τὸν παρὰ τὴν Χαλκίδα πορθμὸν, c) ὅπως ἢ αὐτῆ ταῖς ναυσίν (ἤδη γὰρ καὶ τῆς θαλάττης ἀνθήπτετο.) πλῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Τὸ γὰρ πρῶτῃ ὁ πορθμὸς ἕτος εὐρύτερος ἦν, ὥστε μὴδὲ χαλεπῶς τὴν Ἐυβοίαν περιπλεῖσθαι. Ἐν δὲ τῷ Πελοποννησίῳ καὶ Ἀθηναίων πολέμῳ, μετὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ κακοπραγίαν, Ἐυβοεῖς ἀποσάντες Ἀθηναίων, καὶ ἔπειτα ὀρῶντες τῆς Ἀθηναίης τὴν θαλάτταν ἀναλαμβάνοντας, καὶ ἤδη καὶ ἰσχύοντας, παρακαλέσαντες καὶ τῆς Βοιωτῆς, συλλαβέσθαι σφίσι πρὸς τὸ ἔργον, συνέχωσαν τὸν πορθμὸν d) ἔτως,

c) πορθμὸν] Qui vulgo *Euripus* dicitur, et propter fluxum ac refluxum maris valde notus est. *Mela* L. II. c. 7. Caeterum haec parua Gemisti per hoc caput digressio petita est e *Diodori* L. XIII. p. 355.

d) συνέχωσαν τὸν πορθμὸν] Simile quid olim, *Cyri* tempore *ausi sunt* in *Asia* *Cnidii*, sed irrito pariter effectu, auctore *Herodoto*, L. I. p. 45. ed. *Steph.* 1570.

ἔτως, ὥστε μιᾷ τριήρει λιπεῖν διάπλυν, e) καὶ τῷ διάπλω τῷ γέφυραν ἐπέθεσαν. Ἀθηναῖοι δὲ διακωλύειν ἐπιχειρήσαντες τὸ ἔργον, ἔχθροί τε ἐγένοντο. Τότε δὲ Φίλιππος κατέσκαπτεν αὐτοῖς πέμψας τὸν πορθμόν. Ἄλλ' ἔτε τῆτο οἷός τε ἐγένετο διανύσαι. Καὶ Κλείταρχον, τὸν Ἐρετρίας τύραννον καθιστάμενον ὑπὸ Φιλίππου, Φωκίαν, ὃ Ἀθηναίων στρατηγός, κατεπόλεμησεν, ὥστε μὴ κατὰ νῆν χωρῆσαι Φιλίππου κατὰ τὴν Ἐυβοίαν ταῦτα.

XX. Μετὰ δὲ ταῦτα Φίλιππος ἐπὶ Πείρινθον ἐστράτευσε, τὴν ἐπὶ Θράκης, ἔχ' ἑαυτῷ προσέχουσαν, ἀλλὰ πρὸς Ἀθηναίους ἀποκλίνουσαν. Πολιορκῶν ἔν τὴν πόλιν, καὶ πάσας μηχανὰς προσάγων, ἐπέτραινεν ἑδὲν, πρῶτον μὲν τῶν Πείρινθίων γενναϊότατα ἀμυνομένων, εἶτ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι κατεπονῆντο ἤδη, Βυζαντίων τε f) ἀξίως

I 3

λόγῳ

e) λιπεῖν] Scil. αὐτὸς, h e. vt *uni tantum nauis triremi transitum relinquerent* [Euboenses] vt vna tantum naue transfiri fretum posset.

f) Βυζαντίων τε] τε h. l. plane abundat, vt supra ostensum ad L. I. c. 24. n. b.

λόγῃ βεβοηθηκότων. Φίλιππος γ) δ' ἔδεν
 ἦττον ἐπέμενε πολιορκῶν. Οὐδὲν δὲ περαίνων,
 ὀργιζόμενος τοῖς Βυζαντίοις, τοῖς ὑφ' ἑαυτῶ
 πολιορκημένοις βοηθῶσι, διελὼν διχῆ τὴν δύνα-
 μιν, καὶ ἔτι τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας σατραπῶν, προσ-
 τεταγμένον σφίσιν, h) ὑπὸ βασιλέως τῶ μεγά-
 λῃ, καὶ στρατιώτας, καὶ ὄπλα, καὶ σῖτον ἀπε-
 σαλκότων, τὴν μὲν ἐπὶ τῆς Πειρίνθῃ ἀπέλιπε
 πολιορκία, τῇ δ' ἑτέρα αὐτὸς ἐπὶ Βυζάντιον
 ἐλθὼν, ἐπολιόρκει καὶ κείνην τὴν πόλιν, καὶ σφῶ-
 δερα ἐφόβησε, τῶν ἀρίστων i) αὐτῶ ἐν Πειρίν-
 θῃ

g) Φίλιππος] Hic totus locus in editione Aldina nescio quomodo insigniter confusus est. Nam inferius post verba: σῖτον ἀποσαλκότων typographus verba prima periodi: Φίλιππος δ' ἔδεν etc. repetiit vsque ad illa διχῆ τὴν δύναμιν, sed tum errorem sensit, et omiſſis reliquis: καὶ ἔτι τῶν -- ἀποσαλκότων, demum in his: τὴν μὲν ἐπὶ etc. in ordinem rediit. Sed in Basileensi hoc sphaema correctum est.

h) προστεταγμένον σφίσιν] Nominatiuus absolutus, de quo v. L. I. c. 10. n. c.

i) τῶν ἀρίστων] Omisſum est καίπερ, quod et h. l. intelligi sensus postulat, et interdum omitti docet Lamb. Bos de Ell. p. 384. Sensus est: *Valde Byzantios terruit, quanquam absente optima parte exercitus.* Etiam supra καίπερ sic omisſum L. I. c. 33. Ἄλλ' ἔτῳ πονηρῶς πεπραγῶς, ξένους τινὰς ὁμῶς συλλέξας -- ἀνέλαβεν.

Θωκ) ἀπόντων. Οὐδὲν μέντοι ἤττον ἤνυσεν εἶδεν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίων ναυσὶν ἐκ ὀλίγαις τοῖς Βυζαντίοις καὶ Πειρινηθίοις βεβοηθηκότων, ἔτι δὲ Ροδίων, καὶ Κώων, καὶ Χίων, καὶ τινῶν ἄλλων πῶν Ἑλλήνων, βρήθειαν ταῖς αὐτῶν πόλεσιν αἰπεσαλκότων, ἀπογυγῆς Φίλιππος τὴν τῶν πόλεων ἄλωσιν, ἔλυσέ τε τὴν πολιορκίαν, καὶ Ἀθηναίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐσπείσατο. Οὐλυμπιάς δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ, ὅτε Φίλιππος τὴν Βυζαντίων τε καὶ Πειρινηθίων ἔλυσε πολιορκίαν. Τῷ δ' αὐτῷ ἔτῳ καὶ Τιμολέων ὁ Κορίνθιος ἐν Σικελίᾳ Καρχηδονίως ἐνίκησε, 1) μεμαχημένος, ὀλίγοις στρατιώταις τοῖς ἑαυτῷ πολλαπλασίας δυνάμεως περιγεγόμενος.

XXI. Φίλιππος δ' ἐς Μακεδονίαν ἐπαυελθὼν ἐσκοπεῖτο πάντα τρόπον, ὅπως τῆς Ἑλλάδος ἡγεμὼν καταστῆ. Ἐύρισκεν ὅτι ἐκ ἂν ἄλλως

I 4.

τῷτά

κ) ἐν Πειρινηθῶ] Late dicitur ἐν, pro ad Perinthum, obsidendae urbis causa. vid. omnino supra L. I. c. 9. n. b.

1) Καρχηδονίως ἐνίκησε.] Proelio supra L. I. c. 49. descripto.

τῷτο οἱ ἐσόμενον, ἢ Ἀθηναίους *m*) ὁτιδήποτε
 τρόπον προσαγάγηται. Τῆτος γὰρ εἶναι τὰς
 μάλιστᾳ ἐνισταμένους αὐτῷ πρὸς τὴν ἡγεμονίαν.
 Ἐδοξεν ἔν αὐτῷ ἀριστὸν ἀν διαπραξάσθαι, ἀ βέλ-
 λοιτο, εἰ μεγάλη δυνάμει περὶ ἐπίστας τοῖς
 Ἀθηναίοις, καταπλήξεται. Καὶ δὴ ἠθροικῶς
 σύμπασαν τὴν δύνάμιν, καὶ εἰσω Πυλῶν, ὡς
 οἶόν τ' ἦν θᾶττον, παρεληλυθῶς, καταλαμ-
 βάνει Ἐλατείαν. Ἀθηναίους δὲ ἐθορεύθησε μὲν
 πρῶτον ἢ Ἐλατείας κατάληψις, ἔπειτ' ἔδοξεν
 αὐτοῖς, συμβαλέουσιν Δημοσθένους, Θηβαίους
 πειρᾶσθαι ἀποσηῆσαι μὲν τῆς Φιλίππου συμμα-
 χίας, σφίσι δὲ προσθέναι ποιῆσαι, ὅπερ καὶ
 ἐγένετο, Δημοσθένους αὖ Θήβησι πρεσβέουσιν.
 Οὐδὲν μέντοι ἦττον Φίλιππος καὶ ἀμφοῖν, Ἀθη-
 ναίοις τε δὴ καὶ Θηβαίοις, ἐς ταῦτό συνελθῶσι,
 μαχε-

m) ἢ Ἀθηναίους] Haud dubie h. l. per negligenti-
 tiam excidit particula εἰ post ἢ, quae hic, quocunque
 modo rem tentes, abesse plane non potest. Nam
 etsi varie τὸ ἢ apud Graecos positum inuenitur,
 tamen nullum, quod sciam, exemplum est, vbi post
 εἰ ἀν ἄλλως ponatur pro εἰ μὴ, aut ἢ ὅταν. Lapsus e
 similitudine duarum vocum facile intelligitur.

μαχεσάμενος περὶ Χαιρώνειαν, η) ἐκράτησε. Καὶ εὐθύς μὲν Θηβαίων τὴν Καδμείαν ἐν Φερεᾷ κατέσχεν, Ἀθηναίους δὲ διαπρεσβευσάμενος, καὶ τὴν ἡγεμονίαν συγχωρήσασι, συνέγνω. Ἐθα-
νάτωσαν δ' Ἀθηναῖοι καὶ Λυσικλέα τὸν στρατη-
γὸν, Λυκῆργος, ο) μέγιστον ἔχων τῶν πολιτευομένων
ἀξίωμα δι' ἀρετὴν βίβη, πικρότατος ἦν τῶν
ἀμαρτανόντων κατήγορος. Καὶ γνώη ἂν τις
αὐτῷ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀξίαν τε ἅμα καὶ
πικρίαν, ἐξ ὧν, Λυσικλέος κατηγορῶν λέγει.
„Ἐστρατήγεις, ὧ Λυσικλείς, καὶ χιλίων μὲν πο-
„λιτῶν τετελευτηκότων, δισχιλίων δ' αἰχμαλώ-
„των γεγονότων, τροπαίς δὲ κατὰ τῆς πόλεως
„ἔσηκός, τῆς δ' Ἑλλάδος ἀπάσης δελευσίης,
I 5 „καὶ

η) περὶ Χαιρώνειαν] Pugnam hanc celeberrimam exacte describit Diodorus Sic. 554-55.

ο) Λυκῆργος] Est is, cuius adhuc una exstat integra oratio contra Leocratem, egregia et plane Demosthenica, plenaque locis simillimis huic, quem e Diodoro huc transcripsit Gemistus. Suidas inter orationes eius genuinas recenset unam κατὰ Πασικλέος. Sed viri docti dudum monuere, legendum ibi esse κατὰ Λυσικλέος.

„καὶ τῶν ἀπάντων γεγενημένων, σὺ ἡγεμένω
 „καὶ στρατηγῶντος, τολμῶς ζῆν, καὶ τὰ τῆ ἡλίου
 „Φῶς ὄραν, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλειν,
 „ὑπόμνημα γεγονώς αἰσχύνης, καὶ ὀνείδους τῆ
 „πατρίδι;,, Συνέβη δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἣ ἢ
 ἐν Χαιρωνείᾳ μάχῃ ἐγένετο, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τοῖς
 Ταραντίνοις πρὸς Λευκανῶς τὴν μάχην, ρ) ἐν ἣ
 Ἀρχίδαμος ἐτελεύτησε, γενέσθαι.

XXII. Μετὰ δὲ ταῦτα Φίλιππος ἐν Κορίνθῳ
 κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον συγκαλέσας, ἤτετα
 παρ' αὐτῶν συμμαχίαν ἐπὶ τὸν πρὸς Πέρσας
 πόλεμον, ὡς δίκην ληφομένων παρ' αὐτῶν ὑπὲρ
 τῆς ἐς τὰ ἱερὰ γενομένης παρανομίας. ς) τῶν
 δ' Ἑλλήνων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἑλλά-
 δος

ρ) πρὸς Λευκανῶς τὴν μάχην] Eadem pugna, quam
 supra iam c. 17. commemoravit.

ς) ἐς τὰ ἱερὰ παρανομίας] Intelligitur Persarum,
 quos Xerxes I. in Graeciam adduxerat, crudelitas,
 vere barbara, qua omnia Deorum templa et fana,
 quocumque peruenissent, incenderant. v. Diodorum
 Sic. L. XI. p. 249-50. et Herodotum L. VIII.

δος ἐλομέων, διατάξας ἐκάστη πόλει τὸ πλῆθος τῶν ἐς τὴν συμμαχίαν στρατιωτῶν, ἐπανῆλθεν ἐς τὴν Μακεδονίαν. Ἦδη δ' Ὀλυμπιάς μὲν ἦγετο ἐνδεκάτη καὶ ἑκατοστή. Φίλιππος δὲ πᾶση ἀπερῆ ἐπὶ τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον παρεσκευάζετο. Ἄτταλον μὲν ἔν καὶ Παρμενίωνα, μέρος τῆς δυνάμεως δίδως, προαπέστειλεν ἐς τὴν Ἀσίαν, τὰς ἐκεῖ Ἑλληνίδας πόλεις ἐλευθερώσοντας. Ἄυτὸς δ' ἐν Ἀιγαῖς τῆς Μακεδονίας ἅμα μὲν τῆς ἐξ Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς, Κλεοπάτρας, ἐτέλει γάμους, Ἀλέξανδρον τ) αὐτήν, τῷ Μολοττῶν βασιλεῖ ἐκδίδως, ἅμα δὲ τοῖς θεοῖς θυσίας ἔθυε πολυτελεῖς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀσίαν διαβάσεως. Οὗτος Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν κατ' ἑαυτὸν βασιλέων γεγωνῶς, τάτε ἄλλα καὶ τὰ πολέμια, διαβὰς ἐς Ἰταλίαν, Ταραντῖνοις βοηθῶν, καὶ ἀρίστα τοῖς ἐκεῖ πράγμασι χρησάμενος, ἐν τινὶ μάχῃ καλῶς ἠγω-

τ) Ἀλέξανδρον] De quo supra c. 18. dixerat.

ἠγωνισμένος, ἐτελεύτησεν, ὡσπερ καὶ Ἀρχίδαμος πρὸ αὐτῶ. Ὀλυμπιάδος δ' ἦν ἀδελφὸς ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐγάμει τότε τὴν ἀδελφίδην Κλεοπάτραν. Φιλίππῳ μέντοι τῆς τε γάμους τελευτῶντι τῆς τε, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀσίαν ἅμα διαβάσεως θύοντι, καὶ ἐορτάζοντι λαμπρῶς, (καὶ γὰρ καὶ ὡς πλείους ἦν συγκεκληκῶς τῶν τε ἄλλων, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Φίλων) ἀπροδόκητός τις ἐπῆλθε τελευτή.

XXIII. Ἔσχε δὲ τὸ πρᾶγμα ὧδε. Παισωνίας τις ἦν, τὸ μὲν γένος Μακεδῶν, ἐξ Ὀρεσίδος τῆς Μακεδονίας, τῶ δὲ βασιλέως σωματοφύλαξ, καὶ διὰ κάλλος Φίλος Φιλίππῳ γεγονώς. Οὗτος ὄρων ἕτερον ἑαυτῷ ὁμώνυμον Παισωνίαν, ὑπὸ τῶ βασιλέως ἀγαπώμενον, φθονήσας ἐλοιδόρησεν, ἀνδρόγυνον ἀποκαλέσας. Ὁ δ' Ἀττάλῳ τὸ λοιδορήμα ἔφρασε, Φίλῳ ὄντι. Καὶ μετ' ἑ πολὺ, Φιλίππῳ πρὸς Πλευρίαν τὸν Ἰλλυριῶν

λυριῶν βασιλέα, διαγωνιζομένῃ, ὁ Πausanίας
 ἔτος δὴ ὁ λοιδορηθεὶς, πρὸ τῆ βασιλέως τάξας
 ἑαυτὸν, καὶ λαμπρῶς ἠγωνισμένος, ἐτελεύτησεν.
 Ἀττάλῳ δὲ περιαλγεῖ γενομένῳ καὶ πρότερον
 ἐπὶ τῇ λοιδορίᾳ τῇ τῆ Φίλα, καὶ ὕστερον ἐπὶ τῇ
 τελευτῇ, ἔδοξε δίκην παρὰ τῆ λοιδορήσαντος
 λαβεῖν. Καὶ δὴ καλέσας ἐπὶ πότον, καὶ ἀκρά-
 τῃ πολλῶ ἐμφορήσας, τοῖς ὀρεοκόμοις τὸ σῶμα
 παρέδωκεν ἐς ὕβριν. Ὁ δ' ἐκνήψας, καὶ τῆσγε
 ὕβρεως αἰσθόμενος, Ἀττάλῳ κατηγόρησεν ἐπὶ
 τῆ βασιλέως. Ὀντος δ' Ἀττάλῳ ἅμα μὲν τῆς
 ἐπιγαμηθείσης Φιλίππῳ γυναικὸς Κλεοπάτρας
 ἀδελφιδῶ, ἅμα δὲ γενναίῃς τὰ πολέμια, (δι' αὐ-
 καὶ ἐς τὴν Ἀσίαν προαπέστειλεν αὐτὸν,) ἔδεν
 τῶν δικαίων ἐποίει Πausanία ὁ βασιλεύς, ἀλλ'
 ἄλλως ἐπειρᾶτο παραμυθεῖσθαι, τιμῶν καὶ
 δωρέμενος. Ὁ δ' ἔδεν τέτοις ἐπραύνετο, ἀλλ'
 ἔχ ἥττον τῷ μὴ τιμωρῆντι, ἢ τῷ ὑβρίσαντι
 ὀργιζόμενος, ἐπειδὴ καιεῖ, (ὡς οἱ ἔδοξεν) ἐλά-
 βετο,

βετο, κλείνει Φίλιππον. Φίλιππος μὲν γὰρ ἔτυχεν ἐπεφανωμένος, πομπέων ἐν λευκῷ ἱματίῳ, ἔδουφορέμενος. Παιουσανίας δ' ἰδὼν ἔδουφορέμενον, ἀλλὰ πύρρῳθεν τῆς σωματοφύλακας ἐπομένους, προσπεσὼν, ἔχων κεκρυμμένον Κελτικὸν ξίφος, κεντεῖ καιρίαν s) διὰ τῆς πλευρᾶς. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο νεκρὸς, ὁ δ' ἔθεεν ἐπὶ τὸν ἑαυτῷ περὶ παρεσκευασμένον ἵππον. Καὶ ἔφθασεν ἂν ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβάς, εἰ μὴ, ἀμπέλῳ τῆ ποδὸς προσκεκοφότης, κατέπεσε. Καὶ ἀνισταμένῳ οἱ ἐπιδιώκοντες ἐπιπεσόντες, κατακεντήσαντες ἀνεῖλον. Ἄτταλος δ' ἦν, καὶ Περδίκκας, καὶ Λεωνάτος οἱ ἐπιδιώξαντες.

XXIV. Ἡ αὐτὴ ἢ τελευτὴ Φιλίππου ἐγένετο. Καὶ τὸ ἴσως ἐσήμαινε καὶ τὸ λόγιον, ὃ αὐτῷ

s) κεντεῖ καιρίαν] Scil. πληγὴν, cuius vocis frequentissima apud Graecos, et admodum elegans Ellipsis est, quam multis exemplis illustravit Lamb. Bos de Ellipsi. p. 176.

αὐτῶ ἐκ Δελφῶν σαφὲς τέως ε) ἐχρήσθη χρω-
μένω·

Ἔσπεται μὲν ὁ ταῦρος· ἔχει τέλος· η) ἔστι
δ' ὁ θύσων.

Ἴσως γὰρ ἐσήμαινε τὸν Φίλιππον ἐν ἐορτῇ, καὶ
θύσiais θεῶν ἐσεφανωμένον, δίκην ἱερεῖς τυ-
θήσεσθαι. Καὶ ἕτερον δὲ τῆτι πρότερον τοῖς
Ἑλλησι λόγιον ἐκ Δελφῶν ἐχρήσθη·

Τῆς ἐπὶ Θερμῶδοντι μάχης ἀπάνευθε γε-
νοίμαν.

Ἄιστὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἠέρι, θηήσεσθαι ς)

Κλαίει ὁ νικηθεὶς· ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε.

Θερμῶ-

ε) σαφὲς τέως] Contextus et ipse sensus postu-
lat, vt legatur ἀσαφὲς; quod etiam recte habet An-
timachus: *ambigue ipsi vaticinatum fuerat*. Omnia
enim vaticinia ante euentum obscura sunt, certe
ambigua.

η) ἔχει τέλος] Puto: *mox immolabitur*; id enim
docet sequens θύσων.

ς) θηήσεσθαι] Scil. ταύτην τὴν μάχην; vt eam pro-
cul e nubibus et aère videam.

144. *Georgii Gemisti Plethonis*

Θερμώδοντα μὲν γὰρ τὸν παρὰ Χαιρωνεία εἶναι
ποταμὸν, Φίλιππον δὲ, τὴν μάχην ἐκείνην νενι-
κηκότα, καὶ ἔπειτ' ἔ' πολὺν χρόνον ἐπιβεβιω-
κότα, ἀποθανεῖν.

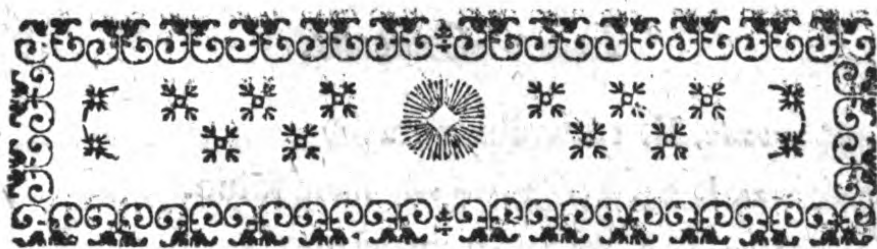
ΓΕОРΓΙΟΥ ΓΕΜΙΣΤΟΥ, ΤΩΝ ΜΕΤΑ

ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ ΜΑΧΗΝ

ΤΕΛΟΣ.

INDEX

INDEX GRAECVS VOCVM DIFFICILIORVM.

*Prior numerus librum, posterior caput
denotat.*

A.

- ²² ἄγειν καὶ φέρειν, I, 11. v. ibi not.
- ²³ ἄδεια, I, 43. securitas. κατὰ πολλὴν ἀδειαν, intrepide,
κττιue. Sed c. 44. passiuè occurrit: ἀδειαν αἰτεῖν,
petere, vt tutum esse liceat, sine periculo.
- ²⁴ Ἀδελφιδῆ, ἡ, II, 22. h. l. neptis e sorore, sororis filia.
- ²⁵ Ἀδελφιδῆς, ὁ, II, 23. nepos ex fratre vel sorore.
- ²⁶ Ἀιώρειω, I, 36. in sublimè suspendo.
- ²⁷ Ἀκρατον, II, 23. vinum merum, quatenus ὀρρονιτῆ
οῖνα, quod est vinum aqua dilutum.
- ²⁸ Ἀκροβολισμός, ὁ, I, 14. iaculatio.
- ²⁹ Ἀλάομαι, I, 31. erro, circumuagor.
- ³⁰ Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ, II, 8. dubius, anceps:

K

Ἀμφι

Index Graecus.

- Ἀμφικτυονία, II, 16. v. ibi not.
- Ἀνάγομαι, I, 23. 35. 37. τῇ νηϊ, naue soluo.
- Ἀναγορεύω, I, 4. renuncio, proclamo.
- Ἀναγραφαί, αἱ, II, 12. v. ibi not.
- Ἀναδίδωμι, I, 49. emitto, produco.
- Ἀναιμωτὶ, Adv. II, 12. sine sanguine, ohne Schwerts
streich.
- Ἀναπίπτω, I, 12. animum despondeo.
- Ἀνασκοποῖζω, I, 46. cruci affigo, in crucem ago.
- Ἀνεψιός, ὁ, I, 4. consobrinus.
- Ἀνιάω, I, 3. offendo.
- Ἀντεπεξίημι, I, 24. occurro, obuiam eo.
- Ἀντίπαις, ὁ, II, 6. puer iam adultus, adolescentulus.
- Ἀντιπεριχωρέω, ἰ, 6. v. ibi not.
- Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, I, 11. magnus, ingens.
- Ἀπαλλάσσω, I, 16. libero, vindico.
- Ἀπογινώσκω, I, 12. despero.
- Ἀπόγονοι, αἱ, II, 16. 17. posterī.
- Ἀποδίδομαι, I, 48. χρημάτων, vendor, veneo.
- Ἀποδείκνυμι, I, 3. facio, declaro I, 33. τύραννος ἀποδειγμένος, qui iam haud dubie tyrannus est, aperte tyrannus, et quasi publice declaratus.
- Ἀποδειλιάω, I, 49. perterrefio, prae timore defugio.
- Ἀπορρέπτω, I, 36. auello, amputo.
- Ἀποσροφή, ἡ, I, 33. perfugium, receptus, quo quis, ab omnibus aliis destitutus, se confert.

Ἄσμενος,

Index Graecus.

- Ἄσμενος, ὁ, I, 38. lubens, promptus.
Ἀσυγείτων, ὁ, I, 15. incola urbis vicinae.
Ἀυχὴν, ὁ, I, 15. h. l. sinus maritimi locus, ubi is
terram continentem altius intrat.
Ἀφίσημι, I, 1. deficio, descisco.
Ἀφορμή, ἡ, I, 16. occasio, facultas, et subsidia rerum
gerendarum.

B.

- Βαρύνομαι, I, 3. grauiter, moleste fero.
Βασκανία, ἡ, I, 29. inuidentia, obtrectatio.

Γ.

- Γλαφυρός, ἄ, ὄν, laeuis, I, 32. τὸ γλαφυρὸν τῆς ἐργασίας, laeuitas, quam artifex operi dedit.

Δ.

- Δεξιός, ἄ, ὄν, I, 12. promptus, agilis, habilis.
Δευτερεῖα, τὰ, II, 3. locus secundus.
Διμέω, II, 3. publico, publice vendo.
Διμηγορέω, I, 37. coram populo loquor, concionor.
Διμοκοπέω, et δημοκοπία, ἡ, I, 28. v. ibi not.
Διαδίδωμι, II, 11. λόγον, rumorem dissemino, diuulgo.
Διαμαχέομαι, I, 49. vinco, debello.
Διαπρεσβέω, I, 12. legatos mitto.

Index Graecus.

- Διαφορέω, I, 40. agito, iacto.
Δίκην, Adv. II, 24. more, instar, ad modum.
Διχῆ Adv. II, 20. bifariam, in duas partes.
Διῶρυξ, υχος, ἦ, I, 6. II, 11. fossa per aliquem locum ducta.
Δοκίμος, δ, I, 16. 19. probus, bonus, honoratus, I, 15. probus, ἀχθί, *de numis.*
Δῶναι, I, 17. τί τινι, aliquid alicui condonare, ignoscere.
Δυσχερῶς, I, 8. φέρειν, aegre ferre.

E.

- Ἐγχειρίζω, I, 2. in manus trado.
Ἐγχευς, υος, ἦ, I, 46. anguilla.
Ἐκδοτος, δ, ἦ, I, 12. traditus.
Ἐκδῶναι, I, 3. τινι, alicuius potestati obnoxium facere.
Ἐκεχειρία, ἦ, II, 8. induciae, vacatio belli.
Ἐκπολεμῶ, I, 16. debello, prorsus devinco.
Ἐκσπονδος, δ, ἦ, I, 1. expers pacis.
Ἐκτίω, II, 16. totam summam perfoluo, expio.
Ἐλος, τδ, I, 46. palus, *udis.*
Ἐμμελῶς, I, 41. curiose.
Ἐμφορέω, II, 23. impleo.
Ἐμφύλιος, δ, ἦ, I, 14. intestinus, civilis.
Ἐναγχος, Adv. I. 11. nuper.

Ἐνάμιλ-

Index Graecos.

- ¹Ἐνάμιλλος, δ, ἡ, II, 9. aemulus.
- ²Ἐν γειτόνων, I, 11. dicitur aduerbialiter: *in vicinia*, sicut ἐκποδῶν, et similia, v. Cel. Fischeri Animadu. ad Welleri Gramm. Gr. p. 357. et quos ibi citat.
- ³Ἐνίσταμαι, II, 21. τινί, impedio aliquem.
- ⁴Ἐνίστημι, I, 44. immineo, impendo, insto.
- ⁵Ἐνοχλέω, I, 3. τινί, negotia alicui faceffo, aliquem turbo.
- ⁶Ἐξανδραποδίζω, I, 15. II, 3. πόλιν, alicuius vrbis incolas in seruitutem redigo.
- ⁷Ἐξαρνος, δ, ἡ, negans. I, 31. ἔξαρον εἶναι, inficiari.
- ⁸Ἐξήκω, I, 13. finior, praetereo, ad finem peruenio.
- ⁹Ἐπίκαιρος, δ, ἡ, I, 15. II, 15. πόλις, opportune sita vrbis.
- ¹⁰Ἐπικοινωνέω, I, 8. particeps fio, sum.
- ¹¹Ἐπικράτεια, ἡ, I, 13. 48. 49. ditio, territorium.
- ¹²Ἐπισφαλής, δ, ἡ, I, 13. lubricus, periculofus.
- ¹³Ἐπισχεῖν, I, 24. se continere, commorari alicubi.
- ¹⁴Ἐπιτείχισμα, φθ, II, 18. 19. propugnaculum, h. e. locus munitus, vnde hostis erumpendo vexatur.
- ¹⁵Ἐπιτίθεμαι, II, 13. aggredior, adior.
- ¹⁶Ἐπιτυχής, δ, ἡ, felix. I, 17. ποιήματα ἐπιτυχῆ, poemata pulchra, comta, Germ. glückliche, artige Verse.
- ¹⁷Ἐρυμα, τὸ, I, 1. castellum.
- ¹⁸Ἐσία, ἡ, I, 1. sedes regni, vel imperii.
- ¹⁹Ἐσιν οἱ, I, 19. 47. quidam, nonnulli.

Index Graecus.

- Ἐδερκῆς, δ, ἦ, I, 5. munitus.
Ἐϋφυῆς, δ, ἦ, I, 17. aptus, a natura factus.
Ἐὐωχέομαι, I, 7. II, 12. epulor, conuiuor.
Ἐχομαι, II, 3. τῆ πολέμῳ, bellum continuo.
Ἐχω, I, 2. πονηρώς, deteriori statu sum, accidor.

I.

- Ἰδία, Adv. I, 3. priuatim, h. e. iniussu reipublicae.
Ἰσόρροπος, δ, ἦ, I, 13. μάχῃ, aequè anceps pugna.
Ἰστορία, ἦ, I, 16. h. l. iter curiositatis, et visendae ali-
cuius regionis causa institutum.

K.

- καθ' αὐτόν, I, 35. domi suae, priuatim.
κάθοδος, ἦ, I, 24. 26. 33. reditus.
κακοπραγία, ἦ, II, 19. clades.
κακῶ, I, 1. male habeo, affligo.
κατακράτος, Adv. II, 8. vi, armata manu.
κατὰ πάρας, II, 16. vicatim, in vicis.
καταλύω, I, 14. dissoluo, πόλεμον, bellum compono.
κατανεφθώ, I, 49. obscuro, obnubilo.
καταπλήττω, I, 8. perterrefacio.
καταπολεμέω, I, 10. deuinco, perdomo.
καταπονέω, II, 20. defatigo.
κατασκάπτω, I, 15. funditus euerto.

Κατα-

Index Graecus.

κατασπάω, I, 27. diruo, euerto.

κατάστασις, ἡ, I, 48. τῆς πολιτείας, constitutio reipublicae.

κατασολή, ἡ, I, 8. sedatio, repressio, pacificatio.

καταστρατηγέω, I, 38. strategemate aliquo decipio.

κατόρθωμα, τὸ, II, 6. res feliciter gesta.

κενοφροσύνη, ἡ, I, 3. inanis iactantia, vanitas.

κῆδομαι, I, 16. curam gero.

κώδων, ὁ, I, 41. calix, poculum.

Λ

λατομίαι, αἱ, I, 17. v. ibi not.

λάφυρα, τὰ, II, 18. spolia.

λαφυροπωλέω, II, 13. spolia vendo.

λεπτόμενος, ὁ, I, 28. inferior, deterior.

ληστὴρ, ἰδος, ἡ, sc. ναῦς, I, 9. nauis piratica.

λιτὸς, ὁ, ὄν, ferax, pinguis: I, 15. λιτὰ μέταλλα, Germ. ergiebige Bergwerke.

λυπρῶς, I, 32. aegre, difficulter, mit genauer Noth.

Μ.

μεδίημι, I, 45. II, 3. e manibus dimitto.

μεταδίδωμι, I, 28. II, 16. τινὶ τινος, aliquid cum aliquo communico, communiter vsurpo.

μεταπέμπομαι, I, 34. II 4. 5. arcesso.

Index Graecus.

- Ἐδερκῆς, δ, ἦ, I, 5. munitus.
Ἐδφυῆς, δ, ἦ, I, 17. aptus, a natura factus.
Ἐδωχέομαι, I, 7. II, 12. epulor, conuiuor.
Ἐχομαι, II, 3. τῆ πολέμῃ, bellum continuo.
Ἐχω, I, 2. πονηρέως, deteriori statu sum, accidor.

I.

- Ἰδίᾳ, Adv. I, 3. priuatim, h. e. iniussu reipublicae.
Ἰσόρροπος, δ, ἦ, I, 13. μάχῃ, aequae anceps pugna.
Ἰστορία, ἦ, I, 16. h. l. iter curiositatis, et visendae alii-
cuius regionis causa institutum.

K.

- καθ' αὐτόν, I, 35. domi suae, priuatim.
κάθοδος, ἦ, I, 24. 26. 33. reditus.
κακοπραγία, ἦ, II, 19. clades.
κακῶ, I, 1, male habeo, affligo.
κατακράτος, Adv. II, 8, vi, armata manu.
κατὰ πάρας, II, 16. vicatim, in vicis.
καταλύω, I, 14. dissoluo, πόλεμον, bellum compono.
κατανεφθώ, I, 49. obscuro, obnubilo.
καταπλήττω, I, 8. perterrefacio.
καταπολεμέω, I, 10. deuinco, perdomo.
καταπονέω, II, 20. defatigo.
κατασκάπτω, I, 15. funditus euerto.

Κατα-

Index Graecus.

Κατάσπᾶω, I, 27. dirupo, euerto.

Κατάστασις, ἡ, I, 48. τῆς πολιτείας, constitutio reipublicae.

Κατασολή, ἡ, I, 8. sedatio, repressio, pacificatio.

Καταστρατηγέω, I, 38. strategemate aliquo decipio.

Κατόρθωμα, τὸ, II, 6. res feliciter gesta.

Κενοφροσύνη, ἡ, I, 3. inanis iactantia, vanitas.

Κήδομαι, I, 16. curam gero.

Κώψων, ὁ, I, 41. calix, poculum.

Λ

Λατομίαι, αἱ, I, 17. v. ibi not.

Λάφυρα, τὰ, II, 18. spolia.

Λαφυροπωλέω, II, 13. spolia vendo.

Δεπτόμενος, ὁ, I, 28. inferior, deterior.

Ληστὴς, ἴδος, ἡ, sc. ναῦς, I, 9. nauis piratica.

Λιτὸς, ἡ, ὄν, ferax, pinguis. I, 15. λιτὰ μέταλλα, Germ. ergiebige Bergwerke.

Αυτρώς, I, 32. aegre, difficulter, mit genauer Noth.

Μ.

Μεθίημι, I, 45. II, 3. e manibus dimitto.

Μεταδίδωμι, I, 28. II, 16. τινὶ τινος, aliquid cum aliquo communico, communiter vsurpo.

Μεταπέμπομαι, I, 34. II 4. ῥ. arcesso.

Index Graecus.

Μεταχειρίζω, I, 35. in me suscipio.

Μέτρια, τὰ, I, 20. res aquae et modestae, postulata
aequa.

Μηκύνω, longum facio. II, 16. πῆλεμον, bellum ducō.

Μητρόπολις, ἡ, I, 1. vrbs primaria, caput regni I, 47.
vrbs, e qua alterius vrbs incolae orti sunt.

Μοχθηρὸς, ἔ, δν, molestus I, 17. μοχθηρὰ ποιήματα, poe-
mata lectu difficilia et iniucunda.

N.

Νέμω, I, 15. τῷ μέρει τι χάριτος, in aliqua parte alicui
gratificor.

Ξ.

Ξενολογέω, I, 2. 20. peregrinum militem conducō.

Ο.

Ὀθνηῖος, α, εν, I, 21. alienus.

Ὀικήτωρ, ορος, δ, I, 16. colonus.

Ὀικιστής, ὁ, I, 47. auctor vrbs incolendae.

Ὄϊον τε εἶναι, I, 16. 22. γενέσθαι, I, 35. 42. II, 49. posse,
valere.

Ὀιχομαι, II, 5. maior, pereō, v. ibi not.

Ὀμβρένω, I, 10. obfcs fum.

Ὀμίχλη, ἡ, I, 49. nebula, caligo.

Ὀμολεω

Index Graecus.

ὁμολογῶ, I, 10. v. ibi not.

ὁμολογία, ἡ, I, 1, foedus, pactum.

ὄρεσκόμας, et ὄρεσκόμος, δ, II, 23. mularius, mularum
curator.

ὄρμος, δ, II, 17. monile.

Π.

παραιρέω, I, 23. aufero, adimo.

παραινδύνω, I, 42. cum periculo.

παράλιος, δ, ἡ, ἴσ. χώρα, I, 1. ora maritima.

παραποδίζω, I, 20. impedio.

πειᾶσθαι, I, 17. δεχῆς τινος, alicuius iram experiri,
ab aliquo male tractari.

περαινομαι, I, 19. ex voto succedo, alicuius consiliis
respondeo.

περαίνω, II, 15. ad effectum, et finem perduco. II,
20. proficio, efficio.

περιγίγνομαι, II, 18. contingo. II, 15. 20. τινος, vinco,
supero aliquem.

περίεμι, II, 14. supersum.

περιεργος, δ, ἡ, I, 37. inanis, superuacuus.

περιποιέμαι, I, 41. ambio, quaero.

Index Graecus.

Περιποιέω, II, 9. conseruo, tueor. II, 16. acquiro,
comparo.

Περιταφρέω, I, 5. circumuallo, cingo.

Περιτήκω, I, 7. colliquefacio, κηρῶ περιτακέντος, cum
cera liquida circumfusa efflet.

Πλίνθος, ἡ, II, 16. later, imbrex, tegula.

Πολυπραγμονέω, I, 34. occupatus sum, negotia mihi
ipse faceffo, Germ. sich Ungelegenheit machen.

Πολυχειρῖα ἐλθεῖν, I, 5. magno cum exercitu, et iusto
proelio aliquem aggredi, quatenus hoc opponitur
cunctationi.

Πορίζω, I, 20. efficio, negotior, concilio aliquid.

Πράξασθαι, II, 3. τινὰ χρήματα, pecuniam ab aliquo
exigere, extorquere, accipere.

Πρηνής, δ, ἡ, I, 38. χεῖρ, quid sit, v. ibi not.

Προβάλλομαι, I, 39. differo, obtendo, praetexo.

Πραΐτημι, II, 2. praesum, dirigo. v. not.

Προσέχω, I, 5. τῷ καιρῷ τῆ στρατηγήματος, intentus sum
infidiis struendis.

Προσκρέω, I, 15. II, 17. τινί τι, offendo aliquem in ali-
qua re.

Προτείνω,

Index Graecus.

Προστεινω, I, 34. promitto, offero, q. d. procul ostendo, einem von ferne hinhalten.

P.

ῥαζώνη, ἡ, I, 19. otium, ῥαζώνης ἕνεκα τῆς πορείας, vt iter commodius et facilius suscipere possit.

Σ.

Σέλας, τὰ, I, 36. lumen, fulgor, splendor.

Σιτηρέσιον, τὸ, I, 14. victus militum quotidianus, demensum.

Σπανίζω, I, 42. egeo, raro consequor.

Στόλος, ὁ, I, 40. classis.

Στρεβλώω, II, 14. torqueo, tormentis veritatem excutio.

Στρογγυλος, ἡ, ὄν, teres, rotundus. I, 23. ναὺς στρογγύλη, nauis oneraria; *hae enim tales sunt.*

Συγγινώσκω, I, 21. ignosco, condono.

Συγκυαφλέγω, II, 17. vna comburo, incendo.

Συλλαμβάνομαι, I, 21. 34. opitutor.

Συμβαίνω, I, 24. 25. pacifcor, transigo, conuenio.

Συμπίπτει, I, 9. 42. accidit.

Συμπλέ-

Index Graecus.

- Συμπλέκομαι**, II, 14. congregior, manum confero.
Συνάπτω, I, 49. attingo, aliquo peruenio.
Συνάραθαι, I, 2. τινί, alicui auxiliari, optulari.
Συνασπισμός, δ, I, 12. v. ibi not.
Συνείρω, I, 37. confuo, confarcino, λόγως, garrus.
Συνίστημι, I, 15. comparo, acquiro. II, 1. attribuo, concilio. II, 2. πόλεμος συνέστη, bellum conflatum, excitatum est.
Συνοικισμός, δ, I, 8. transmigrationio.
Συσκευάζομαι, I, 28. II, 11. vasa colligo, ad iter me accingo.
Συτέλλω, I, 24. 28. compello aliquo.
Συντίθημι, I, 1. compono, εἰρήνην, pacem facio.
Συχυδός, ἡ, δν, I, 14. 28. II, 11. creber, frequens, multus.

Τ.

- Ταινία**, ἡ, I, 36. fascia.
Ταλαντεύομαι, I, 18. in vtramque partem agitor, inclino, delibero.
Ταμιεῖον, τδ, I, 47. aerarium.
Τείνω, I, 49. vergo.
Τελέω, I, 14. soluo, exsoluo.

Τροπὴ,

Index Graecus.

Τροπή, ἡ, II, 3. fuga.

Τυραννεΐα, τὰ, I, 47. palatium tyrannorum.

Τ.

Ἐπιάγω, I, 6. v. ibi not. I, 15. subiugo, in potestatem redigo.

Ἐπείκω, I, 3. cedo.

Ἐπερασπίζω, I, 35. clypeo obtego.

Ἐπορρέω, I, 47. decreasco, defabor, succumbo. Apud Pausaniam pariter in Perfecto reperitur κατερρέυηκώς.

Ἐπὸσπονδος, ὁ, ἡ, I, 12. II, 6. is cum quo pax fit, qui ad pacem faciendam cogitur.

Ἐποφύγω, I, 6. fugio. v. ibi not.

Ἐπτίως, α, ον, I, 38. χεῖρ quid sit? vid. ibi not.

Φ.

Φαῦλος, ἡ, ον, I, 15. leuis, πόλις ἢ φύλη, vrbs non obscura, non exigua.

Φέρειν καὶ ἄγειν, I, 11. v. ibi not.

Φέρειν δυσχερῶς, I, 8. aegre ferre.

Φυγαδέω, I, 15. in exilium eicio.

• Χέκομαι,

Index Graecus.

Χ.

ἠρώμαι, II, 24. oraculum confulo. Sed ἠράω, est:
oraculum edo.

ἠστέω, II, 19. succedo, κατὰ νόον, ex animi sententia.

Ψ.

Ψηφίζω, I, 34. τί τινι, aliquid alicui per suffragia de-
cerno, destino.

Ω.

ὠνόμαι, I, 16. emo.

